മധ്യമവ്യാകരണം

ഏ ആർ. രാജരാജവർമ്മ.

ശ്രീ

മദ്ധ്യമവ്യാകരണം

(വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ഉപയോഗത്തിലേക്കു്
പാഠ്യപുസ്തകക്കമ്മററിക്കാരാൽ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്)

ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ
എം. ഏ., എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്.

പ്രകടനാധികൃതൻ
കെ. ആർ. ജി. മേനോൻ
ബി. വി. ബുക്കു് ഡിപ്പോ & പ്രിൻറിങ് വർക്സ്,
തിരുവനന്തപുരം.

(പ്രകർപ്പവകാശം)

1129] [വില 1½ രൂ.

പ്രകടനാധിപന്റെ മുദ്രയില്ലാത്ത പ്രതി വ്യാജനിൎമ്മിതമാകുന്നു.

PRINTED AT THE

B. V. PRINTING WORKS, TRIVANDRUM.

1954.

ഒന്നാം പതിപ്പിന്റെ

മുഖവുര.

ഈ മധ്യമവ്യാകരണം മിഡിൽസ്കൂൾ ക്ലാസ്സുകളുടെ ഉപയോഗത്തിലേയ്ക്കായി ചെയ്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു. പ്രഥമവ്യാകരണത്തിൽ ശബ്ദങ്ങളുടെ വിഭാഗങ്ങളും അവയുടെ രൂപഭേദത്തിനുള്ള നിയമങ്ങളും മാത്രമേ കൊടുത്തിട്ടുള്ളു. ശബ്ദശോധിനിയിൽ രൂപഭേദങ്ങളെ എല്ലാം വിസ്തരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ മധ്യമവ്യാകരണത്തിലാകട്ടെ നാമകൃതികളുടെ പ്രധാന രൂപങ്ങളെ മാത്രം എടുത്തു് അവയുടെ രൂപനിഷ്പത്തിയെ ലഘുപ്പെടുത്തിക്കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രക്രിയാഭാഗം ഇതിൽ വളരെച്ചുരുക്കുകയും ഉള്ളതിനെ വളരെ വിസ്തരിച്ചു പടിപടിയായി കാണിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സന്ധിസൂത്രങ്ങളെ എല്ലാം മുൻകൂട്ടി ഏർപ്പെടുത്തി പിന്നീടു രൂപനിഷ്പത്തി കാണിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനേയും അനുസന്ധാനം ചെയ്യുന്നതിൽ ബാലന്മാർ പ്രയാസപ്പെടുന്നു എന്നു കാണുകയാൽ സന്ധിപ്രകരണം എന്നതു് ഇതിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രധാന സന്ധികാര്യങ്ങളെ മാത്രം അവിടവിടെ കാണിക്കയാണു് ഇതിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. പൊതുവെ ചെയ്യാവുന്ന വിഷയങ്ങളെക്കൂടി ഇതിൽ ഓരോ സ്ഥലത്തു് ആവശ്യപ്പെട്ട ഭാഗം മാത്രമായിട്ടേ കൊടുത്തിട്ടുള്ളു. ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞ സംഗതിയെത്തന്നെ പലപ്രാവശ്യം ആവർത്തിക്കയും വ്യത്യസ്തങ്ങളെ വിട്ടുകളകയും ഇതിൽ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

വിഷയത്തിലും ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഇതിൽ ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. ശബ്ദവിഭാഗത്തിൽ നിപാതം, അവ്യയം എന്ന രണ്ടിനങ്ങളെ വേർതിരിക്കുന്ന അംശത്തിൽ ബാലന്മാൎക്കു വരാവുന്ന കുഴപ്പം ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ പരിഹരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നിഷേധത്തെ അനുപ്രയോഗങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേൎത്തിരിക്കുന്നു; വിഭക്ത്യാഭാസം, സമാസം മുതലായ ഭാഗങ്ങളെ എടുത്തിട്ടില്ല. ആകെക്കൂടെ വിഷയത്തെ കുഴിയുന്നതും ലഘുപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. ഇനി ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും ഭാഗം കഠിനമായിപ്പോയി എന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം അദ്ധ്യാപകന്മാർ ദയവുചെയ്തു് ആ ഭാഗം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുതന്നാൽ ആ അഭിപ്രായങ്ങളെ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കയും രണ്ടാം പതിപ്പിൽ ആവശ്യപ്പെട്ട ഭേദഗതികൾ ചെയ്കയും ആകാമെന്നു് ആശംസിക്കയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

മാവേലിക്കര,
24—4—1082.

A. R. Raja Raja Varma.

മൂന്നാം പതിപ്പിന്റെ

മുഖവുര.

മദ്ധ്യമവ്യാകരണത്തിന്റെ ഒന്നാംപതിപ്പു് പുറത്തായതിന്റെ ശേഷം ഒരു മാസത്തിനുള്ളിൽത്തന്നെ രണ്ടാം പതിപ്പു് ആരംഭിക്കേണ്ടി വന്നതിനാൽ അതിൽ ഭേദഗതികളൊന്നുമേ ചെയ്യാൻ ഇടവന്നില്ല. ഈ മൂന്നാംപതിപ്പു തിടുക്കം കൂടാതെ സാവധാനത്തിൽ ചെയ്യുന്നതാകയാൽ ഭേദങ്ങൾ വല്ലതും വേണമെങ്കിൽ സൗകര്യംപോലെ ചെയ്യാമെന്നു് വ്യവസായികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായ * പ്രകടനാധികൃതൻ എന്നോടു പറകയുണ്ടായി. അതനുസരിച്ചു് ഞാൻ നോക്കിയതിൽ അങ്ങുമിങ്ങും സ്പഷ്ടതാധിക്യത്തിനുവേണ്ടി ചില വിവരണങ്ങൾ ചേർക്കുകമാത്രമേ അത്യാവശ്യമെന്നുകണ്ടുള്ളു. സ്വല്പങ്ങളായ ചില തെററുകുററങ്ങളെ തിരുത്തുകയും വേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. ഈ അവസരത്തിൽ എറണാകുളം കാളേജ് പ്രിൻസിപ്പാൾ ഈ പുസ്തകത്തേയും ഇതിനു കീഴും മേലുമുള്ള എന്റെ വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളേയും ആ കാളേജിലെ എല്ലാ മലയാളം ക്ലാസ്സുകളിലും അടുത്ത വർഷത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുനോക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതായി എനിക്കു് എഴുതിയയയ്ക്കുയുണ്ടായി. ഇക്കഴിഞ്ഞ ജൂലൈമാസം 26-ാംനു-ലെ

* ബി. വി. ബുക്ക് ഡിപ്പോവിന്റെ ഉടമസ്ഥനായിരുന്ന ശ്രീമാൻ കെ. എസ്സ്. രാമൻ മേനോൻ അവർകളായിരുന്നു ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രകടനാധികൃതൻ.

മദ്രാസ് മെയിൽ പത്രത്തിൽ ഈ വക പുസ്തകങ്ങളെത്തന്നെ ബ്രിട്ടീഷ്മലബാറിലും ഉപയോഗിപ്പാൻ ഇടയുള്ളതായി ഒരു ബുക്ക്നോട്ടീസും കണ്ടിരുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു് ഗുണ്ടർട്ടിന്റെയും ഗാർത്തുവൈററിന്റെയും വ്യാകരണം പഠിച്ചിരിക്കുന്ന വാദ്ധ്യാന്മാർക്കു് ഈ പുസ്തകങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാൻ ആവശ്യം വരുന്നപക്ഷം അവർക്കു കഴിയുന്നതും ശ്രമം കുറയ്ക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തിൻപേരിൽ ഇതിൽ ഞാൻ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങളെ പൂർവ്വവൈയാകരണന്മാരുടെ ശബ്ദങ്ങളോടും ഇംഗ്ലീഷിലെ ശബ്ദങ്ങളോടും താരതമ്യപ്പെടുത്തി ഒരു സംവാദസൂചി ഉണ്ടാക്കിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ഈ സൂചിയിൽ, സകല പദങ്ങളേയും എടുത്തുകാണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തീർച്ചപറവാൻ ഞാൻ തയ്യാറില്ല. മധ്യമവ്യാകരണത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാതെ കേരളപാണിനീയത്തിലും ശബ്ദശോധിനിയിലും മാത്രം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളവയെക്കൂടി ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. സൂചിയുടെ അവസാനത്തിൽ പ്രധാനങ്ങളായ മാററങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണങ്ങളും സാമാന്യം ദീർഘമായ ഒരു വിവരണം കൊണ്ടു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ അങ്ങനെയുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാർ സംവാദസൂചിയും വിവരണവും ആദ്യം വായിക്കണമെന്നു് സവിനയം അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മാവേലിക്കര,
9 ധനു 1083.

A. R. Raja Raja Varma.

സാങ്കേതികപദങ്ങൾക്കു്

സംവാദസൂചി.

കേരളപാണിനീയം	ഗുണ്ടർട്ട്	ഇംഗ്ലീഷ്
അങ്കുശം	അല്പവിരാമം	A Comma
അകർമ്മകം	ടി (തൻവിന)	Intransitive
അകാരിതം	അബല	Weak
അക്ഷരം	(പദാംശം)	A Syllable
അംഗം		Subordinate
അംഗക്രിയ, പററുവിന കർവത്തു	അപൂർണ്ണക്രിയ, പററുവിനയെച്ചം	A Participle
അംഗിക്രിയ	പൂർണ്ണക്രിയ	A Finite verb
അംഗി	—	Principal
അചേതനം	അബുദ്ധി	Irrational
അതിഖരം	ടി	An aspirated sharp letter
അർത്ഥസിദ്ധം	അന്തർഭൂതം	Understood
അധികരണം	Government	The sense of the (Locative case
അധ്യാഹാര്യം	അധ്യാരോപം	Elliptical
അനവസ്ഥാവാചി	അസീമവാചി	Indefinite
അനുജ്ഞായകം	അനുജ്ഞ	Permissive (mood)
അനുനാസികം	ടി	Nasal
അനുപ്രയോഗം	സഹായക്രിയ	Auxiliary
അനുബന്ധി	—	Progressive
അന്യാർത്ഥകം	അന്യത	Pronoun of Difference
അന്വയം	ടി	Construction
അപഗ്രഥനം	—	Analytical method
അപവാദം	—	An exception
അപോദ്ധാരം	വാക്യപരിച്ഛേദനം	Analysis
അഭേദകക്രിയ	സംബന്ധക്രിയ	Copula
അലിംഗബഹുവചനം	—	Plural consisting of Masc. & Fem
അവധാരണം	ടി	Restriction

കേരളപാണിനീയം	ഗുണ്ടർട്ട്	ഇംഗ്ലീഷ്
അവ്യയം	ടി	A Relational word, [Particle
അംശവാചി	ഏകദേശത്വവാചി	Meaning a few
ആകാംക്ഷ	ടി	Syntax
ആഖ്യ	ടി	Subject
ആഖ്യാപരിച്ഛേദം	—	The complement of [a subject
ആഖ്യാതം	ടി	Predicate
ആഖ്യാതപരിഛേദം	—	The complement of [a predicate
ആഗമം or ഇടനില	തുണ	An Arguent
ആദേശം	ടി, മാററം	A Substitute
ആധാരിക	സപ്തമി	The Locative [case]
ആഭ്യന്തരം	—	Cognate [dravidian]
ആരോപം	പുരുഷീകരണം [?	Personification
ആഴവദകം	പൂർണ്ണതിട്ടഭാവി [Forth	The perfect [tense]
ആശംസകം	—	The Optative (mood)
ഉദ്ദേശിക	ചതുൎത്ഥി	The Dative (case)
ഉദ്ധരണി	വിശേഷണചിഹ്നം	The Quotation mark
ഉപധ	—	A Penultimate (letter)
ഉപസർഗ്ഗം	ടി	A Sanskrit Preposition
ഉപാധി	വിഭാഗോപാധി	Principle Principle of division
ഉൽഗ്രഥനം		Thesyntheticalmethod
ഉത്സർഗ്ഗം	—	A General rule
ഊഷ്മാവ്	—	A Sibilant
ഓഷ്ഠ്യം	ടി	A Fabial
കണ്ഠ്യം	ടി	A Cerebral
കൎത്താ	ടി	Agent, Subject
കൎമ്മം	ടി	Object
കരണം	ടി	The Instrumental (Relation
കരോതി മുററു വിന, അംഗിക്രിയ	പൂർണ്ണക്രിയ	A Finite Verb
കാകു	ചോദ്യചിഹ്നം	TheInterrogationpoint

കേരളപാണിനീയം	ഗുണ്ടർട്ട്	ഇംഗ്ലീഷ്
കാരകം	ആശ്രിതാധികരണം	Dependance of [Nouns on verbs
കാരണം	ടി	Cause, the sense of [the ablative case
കാരിതം	ബലക്രിയ	A strong verb
കാലം	ടി	Tense
കൃതി	ക്രിയ	A verb
കൃത്ത്	ടി	A verbal derivative
ക്രിയ	ടി	An action or state
ക്രിയാംഗം	ക്രിയാന്യൂനം	A Verbal participle
ക്രിയാംഗഭാസം	—	Participial adverb
ക്രിയാവിശേഷണം	ടി	An adverb
കേവലനിപാതം	—	A simple conjunction
കേവലപ്രകൃതി	—	The simple base of [a verbal root
കോഷ്ഠചിഹ്നം	—	The Squre bracket
ഖരം	ടി	A sharp consanant
ഖിലധാതു	ഊനക്രിയ	A defective verb
ഗതി	—	A preposition
ഗമ്യമാനം	—	Implied or understood
ഗർഭവാക്യം	മദ്ധ്യാന്തരവാക്യം	A parenthetical [sentence
ഗുണം	—	A quality of attribute
ഘടകം	—	A Conjunction
ഘോഷം	ടി	An aspirated sonant
ചർക്കരീതം	സമഭിഹാരവർണ്ണന-ക്രിയ	A frequentative
ചില്ല്	അർദ്ധാക്ഷരം	A final consonant without the സംവൃത ഉ
ചിഹ്നം	--	Punctuation
ചൂണ്ടെഴുത്ത്	ടി	A Demonstrative [Adjective
ചൂർണ്ണിക	--	A simple sentence
ചോദ്യനിപാതം	--	The Interrogative [participle

കേരളപാണിനീയം	ഗുണ്ടർട്ട്	ഇംഗ്ലീഷ്
ചോദ്യസർവ്വനാമം	ചോദ്യപ്രതീതി സംജ്ഞാനാമം	An Interrogative [pronoun
ജാതി	—	A class
തദ്ധിതം	ടി	A substentive derivate
തദ്വത്ത്	—	A Suffix in the sense [of having it
തന്മാത്രം	ഭാവനാമം	An abstract noun
തൻവിനയെച്ചം	—	An absolute participle
തത്ഭവം	ടി	A multilated foreign [word
തത്സമം	ടി	An unmultilated [foreign word
താലവ്യം	ടി	A palatal
ദന്ത്യം	ടി	A Dental
ദീർഘം	ടി	Long
ദൃഢം	—	Liable to be doubled [often in സന്ധി
ദേശ്യം	—	Provincial
ദ്വിത്വം	ടി	Reduplication, doub- (ling
ധർമ്മം	—	An abstract act or (quality
ധർമ്മി	—	A concrete
ധാതു	ക്രിയാധാതു	A verbal root
നടുവിനയെച്ചം	ടി ഭാവരൂപം	Infinitive
നാനാസർവ്വനാമം	നാനാത്വവാചി	A pronoun of variety
നാമം	ടി	Noun
നാമനിർമ്മായി	പുരുഷനാമം	A personal noun
നാമാംഗജം	--	A participial adjective
നിഷ്കർത്തൃകം	—	An impersonal verb
നിത്യം	--	A compulsory rule
നിർദ്ദേശകം	--	The indicative mood
നിർദ്ദേശിക	പ്രഥമ	The nominative case
നിപാതം	--	A participle, A relation [word
നിയോജകം	വിധിനടുവിനയെച്ചം	The imperative mood

കേരളപാണിനീയം	ഗുണ്ടർട്ട്	ഇംഗ്ലീഷ്
നിരുക്തം	—	Derivation Etymology
നിരൂപകക്രിയ	—	The demonstrative Verb എന്ന
നിവേദകം	—	The perfect tense
നിഷേധം	ടി	Negation
നിഷേധകം	മറവിന	A verb of Negation
പദം	ടി, വാക്ക്	A word
പരിനിഷ്ഠ	—	Inflection
പരിഭാഷ	—	A conversion
പാക്ഷികവിനയെച്ചം	സംഭാവനാരൂപം	The conditional participle
പാരിമാണികം	—	A quantitive adj
പിൻവിനയെച്ചം	ടി	An infinitive of purpose
പുരുഷൻ	ടി	person
പൂജകബഹുവചനം	—	The honorary plural
പൂരണം	പൂരണനാമം	An original
പൊരുത്തം	ടി	Agreement
പ്രകാരം	—	A mood
പ്രകൃതി	ധാതു	A root, base, stem
പ്രക്രിയ	—	The process of formation
പ്രതിഗ്രാഹിക	ദ്വിതീയ	The accusative or objective case
പ്രത്യയം	ടി	A suffix
പ്രയോജകപ്രകൃതി	ഹേതുക്രിയ	Casual
പ്രയോജകകർത്താ	—	An indirect agent
പ്രയോജിക	പഞ്ചമി	The ablative case
പ്രയോജ്യകർത്താ	—	The direct agent
പ്രാർത്ഥകം	—	The benedictive mood
ബഹുലം	--	An indiscriminate rule
ബാഹ്യം	അന്യദേശ്യം	A foreign word
ബിന്ദു	പൂർണ്ണവിരാമം	A full stop
ഭിത്തിക	അപൂർണ്ണവിരാമം	A colon
ഭേദകം	ഗുണവചനം	A qualifying word
മധ്യമം	ഉയിർ വ്യഞ്ജനം	A medial
മഹാവാക്യം	--	A compound sentence / A period

കേരളപാണിനീയം	ഗുണ്ടർട്ട്	ഇംഗ്ലീഷ്
മുൻവിനയെച്ചം	ടി	An adverbial past [participle
മൂർദ്ധന്യം	ടി	A cerebral
മൂലാക്ഷരം	—	A simple vowal
മൃദു	ടി	A sonant
മേയനാമം	—	A meterial noun
രൂപാവലി	രൂപവകകൾ	Declension or [conjugation
രേഖ	--	A dash
രോധിനി	അർദ്ധവിരാമം	A semicolon
ലിംഗം	ടി	Gender
ലിപി	—	A character
വർണ്ണം	—	A letter
വലയം	ആവരണചിഹ്നം	A bracket
വാക്യം	ടി	A sentence
വാചകം	—	A pharse
വാചകപദം	—,	A notional word
വാച്യം	—	Denotation
വികല്പം	—	An optional rule
വിക്ഷേപണി	സംബോധന ചിഹ്നം	An exclamation point
വിതർക്കനിപാതം	--	The alternative [conjunction
വിധായകം	--	The potential mood
വിഭക്തി	ടി	A case
വിഭക്ത്യാഭാസം	—	A defective case
വിഭാഗോപാധി	—	The principle of divi- [sion
വിഭാവകം	—	A qualitativeadjective
വിവൃതം	{ ഊറകാരം നിറയുകാരം	The flatly articulated-ഉ,
വിവേചകം	ചുട്ടെഴുത്ത്	A demonstrative [adjective
വിശ്ലേഷം	--	An apostrophe mark
വിളക്കുക	ഭരിക്കുക (Garth)	To govern
വിഷയവ്യാപ്തി	—	Connotation
വ്യക്തി	—	An individual

കേരളപാണിനീയം	ഗുണ്ടർട്ട്	ഇംഗ്ലീഷ്
വ്യഞ്ജനം	ടി	A consonant
വ്യത്യസ്തം	ടി	An irregular form
വ്യധികരണം	—	Differing in case [relation
വ്യപേക്ഷകം	—	Relative as a Rel. pron
വ്യവച്ഛേദകനിപാതം	—	The particularizing [conjunction
വ്യാക്ഷേപകം	അനുകരണശബ്ദം	An interjection
ശബ്ദം	—	The crude, base of a [word
ശിക്ഷ	അക്ഷരകാണ്ഡം	Orthography
ശിഥിലം	—	Not ordinarily liableto [be doubled in സന്ധി
ശിഥില സമാസം	—	A loose compound
ശുദ്ധം	—	pure
ശൃംഖല	—	A Hyphen
സകർമ്മകം	ടി, പ്രാപിനി	Transitive
സങ്കീർണ്ണകം	—	A complex sentence
സചേതനം	സബുദ്ധി	Rational
സത്ത്വം	—	A substative base
സന്ധായകം	—	A subordinate [conjunction
സന്ധി	ടി	Euphonic combination
സന്ധ്യക്ഷരം	—	Diphthong
സമാനാധികരണം	ടി used in sense സാമാനാധികരണ്യം	Co-ordinate in [apposition
സമുച്ചയം	—	Copulation
സംജ്ഞാനാമം	—	A proper or accidental [noun
സംബന്ധിക	ഷഷ്ഠി	The genetive or [possessive case
സംബോധിക	സംബോധന	The vocative case
സംഭാവന	ടി	Condition
സംയോജിക	തൃതീയ	The social case
സംവൃതം	{ അരയുകാരം, ഉകാരക്കുറുക്കം	The sharply articulat- [ed ഉ

കേരളപാണിനീയം	ഗുണ്ടർട്ട്	ഇംഗ്ലീഷ്
സംസർജ്ജകം	—	A co-ordinate con- [junction
സംഹിത	ടി	A series of words [linken by സന്ധി
സവർണ്ണങ്ങൾ	—	Cognate letters
സർവ്വനാമം	പ്രതിസംജ്ഞാനാമം	A pronoun
സർവ്വവാചി	സർവ്വാർത്ഥമുള്ള	Meaning "all
സാക്ഷി	—	The sense of the [social case
സാംഖ്യം	—	A numeral adjective
സാമാന്യനാമം	—	A common noun
സാർവ്വനാമികം	—	Pronominal adjective
സ്വവാചി	—	A reflexive pronoun
സ്വരം	ടി, ഉയിർ	A vowel
സ്വാമി	—	The sense of the [dative case
ഹ്രസ്വം	ടി	A short vowel

വിവരണം.

മലയാളഭാഷയ്ക്കു് ഒരു വ്യാകരണമുണ്ടാക്കുന്നതിലേയ്ക്കു പലരും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കേരളപാണിനീയം ഉണ്ടാക്കുന്ന അവസരത്തിൽ അന്യോന്യഭിന്നങ്ങളായ ആറു മലയാളവ്യാകരണങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവയിൽ എല്ലാത്തിലുംവെച്ചു് വ്യാകരണമെന്ന പേരിനെ അർഹിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥം റവറന്റ് ഗുണ്ടർട്ട് സാഹിബ്ബിന്റേതാണെന്നു് നിരാക്ഷേപമായി പറയാം. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് പ്രധാനമായി രണ്ടു ന്യൂനതകളാണുള്ളതു്. (1) സാങ്കേതികപദങ്ങളുടേയും വാക്യരീതിയുടേയും വൈരൂപ്യം; (2) വിഷയത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തി ശരിയായ വിഭാഗങ്ങൾ ചെയ്യായ്കയാലുള്ള കുഴപ്പവും, ആവൃത്തിയും, ക്ലേശവും. ഇതിൽ രണ്ടാമത്തെ ന്യൂനത എളുപ്പത്തിൽ പരിഹരിക്കാവുന്നതാണെങ്കിലും രുചിഭേദത്താൽ അതിലും പക്ഷഭേദങ്ങൾ വരും. കേരളപാണിനീയം പാണിനിമഹർഷിയുടെ പഴയ രീതിയിലായിപ്പോയതിനാൽ പലക്കും രസിച്ചിട്ടില്ല. അതിനാൽ ശബ്ദശോധിനി മുതലായവ ഇംഗ്ലീഷിലെ നൂതനരീതിയിലെഴുതേണ്ടിവന്നു. നൂതനരീതിയിലും സമ്പ്രദായഭേദങ്ങളുള്ളതിൽ 'മധ്യമവ്യാകരണം' അപഗ്രഥനപദ്ധതിയിലും 'പ്രഥമവ്യാകരണം' ഉൽഗ്രഥനപദ്ധതിയിലും ആക്കീട്ടുള്ളതിനാൽ രീതിയെപ്പററിയുള്ള ആവലാതിക്കു് അവകാശമില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി കാണിച്ച ന്യൂനതയെ പരിഹരിക്കുന്നതു് ഒരു വലിയ സാഹസമായിട്ടുണ്ടു് വന്നുചേരുന്നതു്. സാഹിബ്ബവർകൾ മലയാളഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടി

വിലയേറിയ തന്റെ ജീവിതകാലത്തെ വ്യയം ചെയ്ത ഒരു മഹാനാണ്. എന്നാലും അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന മിക്ക സാങ്കേതികപദങ്ങളും മലയാളികളുടെ രുചിക്ക് ഇമ്പമില്ലാത്തവയാണെന്നുള്ള വാസ്തവം മറയ്ക്കാവുന്നതല്ല. 'കൃവകകൾ', 'നവകകൾ' മുതലായ ഭാഷാസമാസങ്ങൾ, ക്രുപവകകൾ, പൂൎണ്ണതിട്ടഭാവി, ഉയിർവ്യഞ്ജനം, മറഭ്രൂതം, അകമാട്ടി, വളവിഭക്തി തുടങ്ങിയ മണിപ്രവാളസംജ്ഞകൾ 'സമാനാധികരണം', (=സാമാനാധികരണ്യം) 'ആശ്രിതാധികരണം', 'ത്രിപുരുഷപ്രത്യയങ്ങൾ', 'തസ്യാന്തരേന്യസ്തം' ഇത്യാദി സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഇതെല്ലാം ഭംഗിപോരാത്തവയാണെന്നു സമ്മതിക്കയേ നിർവാഹമുള്ളു; വ്യാകരണവിഷയത്തിൽ മലയാളം സംസ്കൃതത്തോടല്ല, തമിഴിനോടാണു യോജിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ തമിഴവ്യാകരണത്തിലെ സാങ്കേതികപദങ്ങളെത്തന്നെ മലയാളവ്യാകരണത്തിലും ഉപയോഗിക്കുകയാണ് ന്യായം. എന്നാൽ മലയാളികൾക്ക് ഇപ്പോൾ തമിൾപ്പേരുകൾ ലേശം രസിക്കുന്നില്ല. മറവിന, വിനയെച്ചം, പേരെച്ചം, ചുട്ടെഴുത്തു് മുതലായ അപരിഹാര്യപദങ്ങളെപ്പോലും അവർ സഹിക്കുന്നില്ല. സംസ്കൃതപദം എത്രതന്നെ കടുപ്പമായിരുന്നാലും തമിൾ 'ചുവ' ഇല്ലാത്തതിനാൽ അവരുടെ നാക്കിനു കയ്ക്കുകയില്ല. യൌരോപ്യപണ്ഡിതൻ ഇസ്സംഗതി ഓൎത്തായിരിക്കാം സംസ്കൃതസംജ്ഞകളെക്കൂടി സൃഷ്ടിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചതു്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ആ വിഷയത്തിൽ സഹായിച്ച ശാസ്ത്രിമാർ തങ്ങളുടെ കൃത്യം വേണ്ടുംവണ്ണം നിറവേറ്റാഞ്ഞതിനാൽ മേൽ കാണിച്ചമാതിരി ശരിയല്ലാത്ത സംസ്കൃതസംജ്ഞകൾ ഉത്ഭവിക്കാനിടയായിരിക്കണം. തെറ്റുകളെ പിൻതുടരുന്നതു യുക്തമല്ലെന്നുള്ള

വിചാരത്താൽ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ചില സംജ്ഞകളെ തള്ളി പുതിയ പേരുകൾ പ്രകൃതവ്യാകരണത്തിൽ നിർമ്മിക്കേണ്ടിവന്നു. അതേനിമിത്തവും ചില പഴയ പേരുകളെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു. പൂർവ്വന്മാർ സ്പർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചില അർത്ഥവിശേഷങ്ങളെ കുറിക്കുന്നതിലേയ്ക്കായി നൂതനപദങ്ങളെ ആദ്യമായി ചേർക്കേണ്ടതായും വന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇക്കാരണങ്ങളാലാണു് കേരളപാണിനീയ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ നൂതനസാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചുകാണുന്നതു്. സാങ്കേതികപദങ്ങൾ ഭേദിച്ചതോടുകൂടി രണ്ടും രണ്ടു പ്രസ്ഥാനങ്ങളായിപ്പോയതിനാൽ ഗുണ്ടർട്ടവ്യാകരണം വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു കേരളപാണിനീയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ദുർഗ്രഹങ്ങളായിത്തീർന്നതിനു പുറമെ അഴിച്ചു പഠിക്കേണ്ടിയും വന്നിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ മുഖ്യമായി സായ്‌വിന്റെവർകളുടെ വ്യാകരണം പഠിച്ചു പരിചയിച്ചിരിക്കുന്ന വാദ്ധ്യാന്മാരെ സഹായിക്കാനാണു് ഈ സംവാദസൂചി ഇവിടെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. ഇതിൽ രണ്ടാംസ്തംഭത്തിൽ സായ്‌വിന്മാരുടെ വ്യാകരണത്തിലുള്ള പേരുകളെ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിൽ ഭേദമില്ലാത്തിടത്തു് 'ടി' എന്ന ചിഹ്നവും കേരളപാണിനീയപദത്തിനു് എതിരായി ഒരു പദം മുൻവ്യാകരണങ്ങളിൽ ഇല്ലാതെ വന്നിട്ടുള്ള സ്ഥലത്തു് ഒരു വരയും ഇട്ടുകാണും. മൂന്നാം സ്തംഭത്തിൽ ശരിയായ ഒരൊററ ഇംഗ്ലീഷു വാക്കുള്ളിടത്തു് അതും, ഇല്ലാത്തിടത്തു് വാചകമായിട്ടെങ്കിലും ഒരിംഗ്ലീഷർത്ഥവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

കേരളപാണിനീയത്തിൽ മുഖ്യമായി ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു ഭേദം വിഭക്തികളുടെ പേരു മാററിയതാകുന്നു. ഇതിലേ

യ്ക്കുള്ള കാരണം ചുരുക്കത്തിൽ താഴെ കാണിക്കുന്നതാകുന്നു.

"അതെന്നു പ്രഥമസ്യാൎത്ഥം, ദ്വിതീയസ്യതിനെപ്പുനഃ
ചൊല്ലേണമതിനോടെന്നും ദ്വിതീയസ്യാൎത്ഥമായ്‌വരും
തൃതീയ ഹേതുവായിക്കൊണ്ടാലോട്ടേതി ച ക്രമാൽ;
ആയിക്കൊണ്ടു ചതുൎത്ഥീ ച സൎവ്വത്ര പരികീൎത്തിതാ;
അതുങ്കൽനിന്നു പോക്കേക്കാൾ ഹേതുവായിട്ടു പഞ്ചമീ;
ഉക്കുമിന്നുമുടേ ഷഷ്ഠിക്കതിന്റെ വെച്ചുമെന്നപി
അതുങ്കലതിൽവെച്ചെന്നും വിഷയം സപ്തമീ മതാ."

എന്നുള്ള ബാലപ്രബോധവചനപ്രകാരം സംസ്കൃതത്തിനെതിരായി മലയാളത്തിലെ വിഭക്തികൾ:—

വിഭക്തി	പ്രത്യയം	മല-ഉദാ	സംസ്കൃ-ഉദാ
പ്രഥമ	(ശബ്ദരൂപം)	അതു്	തൽ
ദ്വിതീയ	എ	അതിനെ	തൽ
	ഓടു്	അതിനോടു്	
തൃതീയ	ഹേതു	അതുഹേതുവായിട്ടു്	തേന
	ആയി	അതായി	
	കൊണ്ടു്	അതുകൊണ്ടു്	
	ആൽ	അതിനാൽ	
	ഓടു്	അതിനോടു്	
	ഊടേ	അതിലൂടെ	

ചതുൎത്ഥിക്കു്, ഉ (ആയിക്കൊണ്ടു്) (അതിനു് ആയിക്കൊണ്ടു) തസ്മൈ

വിഭക്തി	പ്രത്യയം	മല-ഉദാ	സംസ്കൃ-ഉദാ
പഞ്ചമി	ഇതിൽനിന്നു്, കൽനിന്നു്,	അതിൽനിന്നു്	തസ്മാൽ
	ഇൻപോക്കെ	അതിൻപോക്കെ	
	എക്കാൾ	അതിനെക്കാൾ	
ഷഷ്ഠി	ക്കു്, ഉ്	അതിനു	തസ്യ
	ഉടെ, ടെ	അതിനുടെ, അതിന്റെ	
	ഇൽവെച്ചു്	അതിൽവെച്ചു്	

സപ്തമി	ഇൽ	അതിൽ	തസ്മിൻ
	ഇങ്കൽ	അതിൻകൽ (അതുങ്കൽ)	
	ഇൽവെച്ച്	അതിൽവെച്ച്	

എന്നീവിധമാകുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ ഒരേ രൂപത്തിനു പല അർത്ഥങ്ങളായിരിക്കെ ഭാഷയിൽ ഓരോ അർത്ഥത്തിലും രൂപഭേദമുണ്ടെന്നു ഈ പട്ടികയിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകും. ഉദാഹരണത്തിന്നു തൃതീയയെ എടുത്തു നോക്കുക. 'തേന' എന്ന ഒരു സംസ്കൃതപദത്തിന്

1	അതുഹേതുവായിട്ട്	എന്നു ഹേതു	Causality
2	അതായി	എന്നു അഭേദം	Indentity
3	അതുകൊണ്ടു	എന്നു കരണം	Instrumentality
4	അതിനാൽ	എന്നു കർത്താ	Agency
5	അതിനോട്	എന്നു സാഹിത്യം	Sociality
6	അതിലൂടെ	എന്നു ദ്വാരത	The Sense of "through"

എന്ന് ആറർത്ഥമുണ്ട്. ഭാഷയിൽ ഈ ഓരോ അർത്ഥത്തെയും കാണിക്കുന്നതിന് ഓരോ രൂപവും വെവ്വേറെയുണ്ട്. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഈ ആറർത്ഥങ്ങളേയും ചേർത്ത് അതുകൾക്ക് എല്ലാംകൂടി തൃതീയ എന്നൊരു പേരിടുന്നതെന്തിന്? സംസ്കൃതത്തിൽ ഇവ ഒരു രൂപത്തിന്റെ നാനാർത്ഥങ്ങളാകയാൽ ഈ അർത്ഥങ്ങളെല്ലാം വേർതിരിക്കാൻ മാർഗ്ഗമില്ല; അതുകൊണ്ട് ഈ ആറർത്ഥങ്ങളേയും തൃതീയ എന്നൊരു പേർ കൊണ്ടുതന്നെ കുറിക്കേണ്ടിവന്നു. ഭാഷയിൽ അർത്ഥം മാറുന്നതനുസരിച്ച് രൂപവും മാറുന്നസ്ഥിതിക്ക് ഇതെല്ലാം ഒന്നിച്ചുചേർത്ത് ഒരു പേരിടുന്നതു ശരിയല്ല. ഇതുകൊണ്ട് സംസ്കൃതത്തിലെ ഒരു വിഭക്തിരൂപത്തിന്റെ അർത്ഥം ഭാഷയിൽ പല രൂപങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് കുറിക്കുന്നതെന്ന് സ്പഷ്ടമായി. നേരേ

യ്ക്കുള്ള കാരണം ചുരുക്കത്തിൽ താഴെ കാണിക്കുന്നതാകുന്നു.

"അതെന്നു പ്രഥമയ്ക്കർത്ഥം, ദ്വിതീയയ്ക്കതിനെപ്പുനഃ
ചൊല്ലേണമതിനോടെന്നും ദ്വിതീയയ്ക്കർത്ഥമായ്‌വരും
തൃതീയ ഹേതുവായിക്കൊണ്ടാലോട്ടേതി ച ക്രമാൽ;
ആയിക്കൊണ്ടു ചതുർത്ഥീ ച സർവ്വത്ര പരികീർത്തിതാ;
അതുങ്കൽനിന്നു പോക്കേക്കാൾ ഹേതുവായിട്ടു പഞ്ചമീ;
ഉക്കുമിന്നുമുടേ ഷഷ്ഠിക്കതിന്റെ വെച്ചുമെന്നപി
അതുങ്കലതിൽവെച്ചെന്നും വിഷയം സപ്തമീ മതാ."

എന്നുള്ള ബാലപ്രബോധവചനപ്രകാരം സംസ്കൃതത്തിനെതിരായി മലയാളത്തിലെ വിഭക്തികൾ:—

വിഭക്തി	പ്രത്യയം	മല-ഉദാ	സംസ്ക്-ഉദാ
പ്രഥമ	(ശബ്ദരൂപം)	അതു്	തൽ
ദ്വിതീയ	എ	അതിനെ	തൽ
	ഓടു്	അതിനോടു്	
തൃതീയ	ഹേതു	അതുഹേതുവായിട്ടു്	തേന
	ആയി	അതായി	
	കൊണ്ടു്	അതുകൊണ്ടു്	
	ആൽ	അതിനാൽ	
	ഓടു്	അതിനോടു്	
	ഊടെ	അതിലൂടെ	

ചതുർത്ഥിക്കു്, ഉ (ആയിക്കൊണ്ടു്) (അതിനു് ആയിക്കൊണ്ടു) തസ്മൈ

പഞ്ചമി	ഇൽനിന്നു്, കൽനിന്നു്,	അതിൽനിന്നു്	തസ്മാൽ
	ഇൻപോക്കെ	അതിൻപോക്കെ	
	ഏക്കാൾ	അതിനേക്കാൾ	
ഷഷ്ഠി	ക്കു്, ഉ്	അതിനു	തസ്യ
	ഉടെ, ടെ	അതിനുടെ, അതിന്റെ	
	ഇൽവെച്ചു്	അതിൽവെച്ചു്	

സപ്തമി	ഇൽ ഇങ്കൽ ഇൽവെച്ചു്	}	അതിൽ അതിൻകൽ (അതുങ്കൽ) അതിൽവെച്ചു്	} തസ്മിൻ

എന്നീവിധമാകുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ ഒരേ രൂപത്തിനു പല അൎത്ഥങ്ങളായിരിക്കെ ഭാഷയിൽ ഓരോ അൎത്ഥത്തിലും രൂപഭേദമുണ്ടെന്നു ഈ പട്ടികയിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകും. ഉദാഹരണത്തിനു തൃതീയയെ എടുത്തു നോക്കുക. 'തേന' എന്ന ഒരു സംസ്കൃതപദത്തിനു്

1	അതുഹേതുവായിട്ടു്	എന്നു ഹേതു	Causality
2	അതായി	എന്നു അഭേദം	Indentity
3	അതുകൊണ്ടു	എന്നു കരണം	Instrumentality
4	അതിനാൽ	എന്നു കൎത്താ	Agency
5	അതിനോടു്	എന്നു സാഹിത്യം	Sociality
6	അതിലൂടെ	എന്നു ദ്വാരത	The Sense of "through"

എന്നു് ആറൎത്ഥമുണ്ടു്. ഭാഷയിൽ ഈ ഓരോ അൎത്ഥത്തെയും കാണിക്കുന്നതിനു് ഓരോ രൂപവും വെവ്വേറെയുണ്ടു്. ഈ സ്ഥിതിക്കു് ഈ ആറൎത്ഥങ്ങളേയും ചേൎത്തു് അതുകൾക്കു് എല്ലാംകൂടി തൃതീയ എന്നൊരു പേരിടുന്നതെന്തിനു്? സംസ്കൃതത്തിൽ ഇവ ഒരു രൂപത്തിൻെറ നാനാൎത്ഥങ്ങളാകയാൽ ഈ അൎത്ഥങ്ങളെല്ലാം വേർതിരിക്കാൻ മാൎഗ്ഗമില്ല; അതുകൊണ്ടു് ഈ ആറൎത്ഥങ്ങളേയും തൃതീയ എന്നൊരു പേർ കൊണ്ടുതന്നെ കുറിക്കേണ്ടിവന്നു. ഭാഷയിൽ അൎത്ഥം മാറുന്നതനുസരിച്ചു് രൂപവും മാറുന്നസ്ഥിതിക്കു് ഇതെല്ലാം ഒന്നിച്ചുചേൎത്തു് ഒരു പേരിടുന്നതു ശരിയല്ല. ഇതുകൊണ്ടു് സംസ്കൃതത്തിലെ ഒരു വിഭക്തിരൂപത്തിൻെറ അൎത്ഥം ഭാഷയിൽ പല രൂപങ്ങളെക്കൊണ്ടാണു് കുറിക്കുന്നതെന്നു് സ്പഷ്ടമായി. നേരേ

മറിച്ചു് ഭാഷയിലെ ഒരു രൂപത്തിന്റെ അൎത്ഥം സംസ്കൃതത്തിൽ പല രൂപങ്ങളെക്കൊണ്ടുവേണം കുറിക്കാൻ എന്നും മേൽ കാണിച്ച പട്ടിക കാണിക്കുന്നു. അതിൽ 'ഓടു്' (അതിനോടു്) എന്ന രൂപം സംസ്കൃതത്തിൽ ദ്വിതീയയ്ക്കും തൃതീയയ്ക്കും പകരം നില്ക്കുന്നു; അതുപോലെ തന്നെ ഉ് (അതിനു്) എന്നതു് തൃതീയയ്ക്കും ഷഷ്ഠിക്കും എതിരായിക്കാണുന്നു. അപ്പോൾ 'അതിനോടു്' എന്ന രൂപത്തെ ചിലപ്പോൾ ദ്വിതീയ എന്നും ചിലപ്പോൾ തൃതീയ എന്നും പറയണം; 'അതിനു്' എന്നതു് ചിലപ്പോൾ ചതുൎത്ഥി, ചിലപ്പോൾ ഷഷ്ഠി; ഇന്നതു് എന്നു തീരുമാനിക്കണമെങ്കിൽ സംസ്കൃതത്തിൽ തൎജ്ജിമ ചെയ്തു നോക്കിയാൽ ആ ഭാഷയിൽ ഏതു വിഭക്തി വരുമോ അതെന്നു പറകയല്ലാതെ വേറെ ഒരു മാൎഗ്ഗവുമില്ല.

രാമനു പുത്രൻ ഉണ്ടായി = രാമസ്യ പുത്രോ ജാതഃ—ഷഷ്ഠി
രാമനു ധനം കൊടുത്തു=രാമായ ധനമദാൽ—ചതുൎത്ഥി.

ഇങ്ങനെ സംസ്കൃതത്തിൻെറ വാലിൽ തൂങ്ങിയിട്ടു് എന്തു സാമ്രാജ്യമാണു് മലയാളത്തിനു കിട്ടാനുള്ളതു്?

ഇത്രമാത്രമേ ക്ലേശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്നു വരുകിലും സഹിച്ചുകൊള്ളാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടും നിൽക്കുന്നില്ല; സംസ്കൃതത്തിൽ വിഭക്തിചിഹ്നമെല്ലാം പ്രത്യയമാകുന്നു. ഭാഷയിൽ വിഭക്തിരൂപം പലമാതിരിയിലാണു് ജനിക്കുന്നതു്. മേൽ കാണിച്ച തൃതീയയെത്തന്നെ എടുത്തു നോക്കാം.

1. ആൽ-അവനാൽ }
2. ഓടു്-അവനോടു് } എന്നു രണ്ടും പ്രത്യയം

3\. * ഏകൊണ്ടു്—അവനെക്കൊണ്ടു—എന്ന ദ്വിതീയയുടെ മേൽ 'കൊണ്ടു്'

4\. ഇൽഊടെ--അവനിലൂടെ--എന്ന സപ്തമിയുടെ മേൽ 'ഊടെ'

} എന്നു് അവ്യയ ശബ്ദങ്ങൾ

5\. ആയി--അവനായി--എന്നൊരു വിനയെച്ചരൂപം.

6\. ഹേതു--അവൻഹേതുവായി--എന്നൊരു വെറും സമാസം.

ഇതിൽ, പ്രത്യയം ചേൎത്തുണ്ടാക്കുന്ന 1-ാം 2-ാം രൂപങ്ങളെ മാത്രമേ വിഭക്തി എന്നു പറവാൻ ന്യായമുള്ളൂ. (3) ദ്വിതീയയിലും, (4) സപ്തമിയിലും അവ്യയം ചേൎത്തുണ്ടാക്കിയതാകയാൽ ആ വിഭക്തികൾതന്നെയെന്നു പറയേണ്ടതാണു്. അല്ലെങ്കിൽ വളരെ കുഴപ്പങ്ങൾക്കിടവരും. 'എന്നെയും നിന്നെയും കൊണ്ടു്' എന്നുള്ളതിനു് എങ്ങനെ വിഭക്തി ചൊല്ലും? എല്ലാം കൂടി ഒരു പദം തൃതീയൈകവചനം എന്നു കല്പിക്കേണ്ടിവരുന്നില്ലയോ? ഇനി 'എന്നെ' 'നിന്നെ' എന്ന രണ്ടു സൎവ്വനാമങ്ങൾക്കും ചില വിശേഷങ്ങൾ ചേൎത്തു നീട്ടിയാൽ അതും ഒറ്റപ്പദം തൃതീയൈകവചനം എന്നു പറയേണ്ടിവരും. അതിനാൽ 'അവനെക്കൊണ്ടു്' എന്ന രൂപത്തെ സംസ്കൃതപ്രകാരം തൃതീയ എന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. 'അവനെ' എന്ന ദ്വിതീയ, അതിൽ 'കൊണ്ടു്' എന്ന അവ്യയം ചേരുമ്പോൾ, കരണാൎത്ഥം ജനിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമേ ഉള്ളൂ. 'അവനെ' എന്നും 'കൊണ്ടു്' എന്നും വെവ്വേറെ പദങ്ങളുമാണു്. 'തം അനു' 'തം പ്രതി' ഇത്യാദി സംസ്കൃതപ്രയോഗങ്ങളും "by him" "with him" ഇത്യാദി ഇംഗ്ലീഷ് രൂപ

* നപുംസകത്തിൽ ദ്വിതീയ (കൎമ്മവിഭക്തി ഏ) ഉപയോഗിക്കേണ്ടന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് ആ വിഭക്തിയെ സ്പഷ്ടമായി കാണിക്കാനാണു് പുല്ലിംഗശബ്ദം ഉദാഹരണത്തിനെടുത്തതു്.

ങ്ങളും എങ്ങനെ വേറെ പദങ്ങളായിരുന്നുകൊണ്ടു് അർത്ഥവിശേഷം ഉളവാക്കുന്നുവോ, അങ്ങനെ ഭാഷയിലും 'കൊണ്ടു്' 'നിന്നു്' മുതലായവ പുതിയ അർത്ഥം ജനിപ്പിക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ ഈ വക അവ്യയങ്ങൾക്കു് 'കർമ്മപ്രവചനീയം' എന്നും ഇംഗ്ലീഷിൽ 'preposition' എന്നും പേരുകൾ ഉള്ളതുപോലെ ഭാഷയിലെ ഈ വക അവ്യയങ്ങൾക്കു് 'ഗതി' എന്നു പേർ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. കർമ്മപ്രവചനീയം കുറെ നീണ്ടുപോയതുകൊണ്ടാണു് 'ഗതി' എന്നു ഏകദേശം അതിനൊക്കുന്ന സംജ്ഞയെ ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചതു്.

'ആയി' എന്നു (5)-ം, 'ഹേതു' എന്നു (6)-ം അർത്ഥങ്ങളെ ഒരു വിഭക്തിരൂപം എന്നു പറയുന്നതു് അത്യന്തം അയുക്തമെന്നു് പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽത്തന്നെ സ്പഷ്ടമാകയാൽ വിശേഷിച്ചു വിവരിക്കേണ്ടതില്ല.

ഇങ്ങനെ നോക്കിവരുമ്പോൾ പ്രത്യയങ്ങളെ മാത്രമേ വിഭക്തിയായി ഗണിക്കാവു എന്നു ബോധപ്പെടും. പ്രകൃതിയിൽ നിന്നും പിരിച്ചുപയോഗിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തവയെ മാത്രമേ പ്രത്യയം എന്നു പറഞ്ഞുകൂടൂ. 'എന്നെയും നിന്നെയുംകൊണ്ടു്' എന്നിടത്തു് 'കൊണ്ടി'നെ പിരിച്ചു പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് 'കൊണ്ടു' പ്രത്യയമല്ല. അവിടെത്തന്നെ 'എൻ ഉം നിൻ ഉം ഏ' (എന്നും നിന്നുമേ, അല്ലെങ്കിൽ ഞാനും നീയുമേ) എന്നു പിരിച്ചു പറഞ്ഞുകൂടാത്തതിനാൽ, 'ഏ' പ്രത്യയമാണു്. പ്രത്യയത്തിനു് ഈ ലക്ഷണം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് ആദ്യം കാണിച്ച പട്ടികയിൽ നോക്കുമ്പോൾ,

ഏ, ഒടു്, ക്കു്, ഉ് { ഇൽ, ആൽ, ഉടെ, കൽ } എന്നു് ആറെണ്ണമേ ഇതിൽ

പ്രത്യയങ്ങളായിട്ടുള്ളു എന്നു കാണുന്നു. ഇവയോടുകൂടി പ്രത്യയമൊന്നുമില്ലാത്ത പ്രഥമയെ കൂട്ടിച്ചേൎക്കുമ്പോൾ ഏഴു വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു വരുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു് പ്രഥമമുതൽ സപ്തമിവരെയുള്ള സംസ്കൃതവിഭക്തി സംജ്ഞകൾ തന്നെ പോരെയോ എന്നു പിന്നെയും ചോദ്യമുണ്ടു്. ശരിതന്നെ; എന്നാൽ രണ്ടു ഭാഷകളിലും വിഭക്തികളുടെ ആകൃതിക യദൃച്ഛയാ ഒന്നുതന്നെ എന്നു വന്നാലും അൎത്ഥവിഷയത്തിൽ അന്യോന്യം ലേശം യോജിപ്പില്ലാതെ ഇരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിലെ ചതുൎത്ഥിക്കു ഭാഷയിൽ ഷഷ്ഠിയാണെന്നും സംസ്കൃതത്തിലെ പഞ്ചമിക്കു ശരിയായി ഭാഷയിൽ ഒരു വിഭക്തിയെ ഇല്ലെന്നും മററും ദുൎഘടങ്ങൾ വന്നുചേരുന്നു. സംഖ്യാമൂലകങ്ങളായ പേരുകളിൽ ഒന്നിനെ വിട്ടുകളയുന്നതെങ്ങനേ? പഞ്ചമി ഭാഷയിൽ ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഷഷ്ഠിയെ പഞ്ചമിയാക്കണം. അപ്പോൾ ആറിനെ അഞ്ചാക്കി എന്നൊരു തരക്കേടുവരും. ഉപേക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ നാലിനു മേൽ ആറാണു് സംഖ്യയെന്നു പറയേണ്ടിവരുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല അൎത്ഥം വിട്ടേച്ചു് പേരുമാത്രം എടുത്താൽ, സംസ്കൃതവിഭക്തികളെത്തന്നെ മണിപ്രവാളകവികൾ ഭാഷാവിഭക്തിക്കു പകരം ധാരാളം ഉപയോഗിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു് വലിയ കുഴപ്പങ്ങൾക്കിടയാകും. അതിനാൽ ഭാഷാവിഭക്തികൾക്കു് സംസ്കൃതസംജ്ഞകളെ ഉപേക്ഷിച്ചു് പുതിയ പേരുകൾ ഏൎപ്പെടുത്തുകയേ നിൎവ്വാഹമുള്ളു. ഇതിലേയ്ക്കു് മേൽ വിവരിച്ച കാരണങ്ങളെത്തന്നെ ഓൎക്കൽകൂടി സൌകൎയ്യമായി ഓൎമ്മിക്കാൻ വേണ്ടി നമ്പർ ഇട്ടു് താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു:—

1. സംസ്കൃതത്തിൽ ഒരു രൂപത്തിന്ന് പല അർത്ഥങ്ങളായിരിക്കെ ഭാഷയിൽ അർത്ഥം മാറുന്നതനുസരിച്ച് രൂപവും മാറുന്നതിനാൽ ഏതാനും ചില അർത്ഥങ്ങളെച്ചേർത്ത് ഒരു പേർ വിളിക്കുന്നതിന്നു ന്യായമില്ല.

2. സംസ്കൃതത്തിൽ രണ്ടു പ്രത്യയങ്ങൾ വേണ്ടിടത്തു് ഭാഷയിൽ ഒരേ പ്രത്യയം തന്നെ മതി; മറിച്ച് ഭാഷയിൽ രണ്ടു വേണ്ടിടത്ത് സംസ്കൃതത്തിൽ ഒന്നു മതി.

3. സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രത്യയം ചേർത്തു മാത്രമേ വിഭക്തികൾ ഉണ്ടാക്കുന്നുള്ളു; ഭാഷയിൽ ആ അർത്ഥങ്ങളെ കാണിക്കുന്നതിന്ന് പ്രത്യയങ്ങൾ, ഗതികൾ എന്നു് പേരിട്ട അവ്യയങ്ങൾ, സമാസം ഈ മൂന്നെണ്ണങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

4. വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങളുടെ എണ്ണം രണ്ടു ഭാഷയിലും ഏഴു തന്നെ ആണെങ്കിലും അർത്ഥത്തിൽ അവ യോജിക്കുന്നില്ല.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഒരു സംഗതികൂടി എടുത്തു കാണിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. തമിൾവൈയാകരണന്മാരും സംസ്കൃതത്തെ അനുസരിച്ച് ഏഴു വിഭക്തികളെ കല്പിച്ചതല്ലാതെ മേൽവിവരിച്ച ദോഷങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ച് പുതിയ പേരുകൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഇതു് മലയാളവ്യാകരണത്തിൽ പഴയ സമ്പ്രദായത്തെത്തന്നെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്നതിലേയ്ക്കു് ഒരു സാധകമാകുന്നതല്ല. മുമ്പേ പോയവർ വല്ല കാരണവശാലും ഒരു കുഴിയിൽ വീണു എന്നു വച്ചിട്ട് പിമ്പേ വരുന്നവരും ആ കുഴിയിൽ തന്നെ വീഴുകയോ അതോ തങ്ങൾക്ക് ആ അപകടം സംഭവിക്കാതെ കരുതുകയോ വേണ്ടതു്? ആരുടേതായാലും തെററു പകർത്തുന്നതു ശരിയല്ലെന്നാണു് അഭിപ്രായം.

രണ്ടാമതായി പറയാവുന്ന ഒരു ഭേദഗതി ക്രിയാപദങ്ങളുടെ രൂപനിഷ്പത്തിയിൽ കാലാദികൾക്കു പുറമേ 'പ്രകാരം' എന്നു് ഒരു പുതിയ ഇനം ഉണ്ടാക്കിയതാണു്. 'ചെയ്യണം', 'ചെയ്യാം' രൂപങ്ങൾ വാസ്തവത്തിൽ—

ചെയ്യുവേണം—ചെയ്യുവേണം—ചെയ്യേണം—ചെയ്യേണം—ചെയ്യണം—ചെയ്യു—ആവും— ചെയ്യാവും—ചെയ്യാം. എന്നുള്ള ഉൽപത്തിപ്രകാരം 'വേൺ' എന്ന ഖിലധാതുവിന്റെയും 'ആവുക' എന്ന അനുഭവക്രിയയുടെയും ഭാവിരൂപങ്ങളുടെ അനുപ്രയോഗങ്ങളാണെന്ന് നിർവിവാദംതന്നെ. എന്നാൽ ഇവ 'ചെയ്തിട്ടുന്നു', 'ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു' ഇത്യാദി മററനുപ്രയോഗങ്ങളെപ്പോലെ എളുപ്പത്തിൽ കണ്ടു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതല്ല. ശബ്ദരൂപം കണ്ടാലറിയാത്ത വിധം തേഞ്ഞുപോയി; അർത്ഥത്തിനും മററ് അനുപ്രയോഗങ്ങളെക്കാൾ വളരെ ഭേദമുണ്ട്. 'ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു', 'ചെയ്തുപോയി,' 'ചെയ്തിരിക്കും' ഇത്യാദി അനുപ്രയോഗങ്ങളെല്ലാം പ്രാക്പ്രയോഗധാതുവിൻെറ അർത്ഥത്തെ ഒരു ക്രിയാവിശേഷണംപോലെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതേയുള്ളു 'വേൺ' 'ആവുക' ഇതുകൾ അങ്ങനെയല്ല; വിധി, അനുജ്ഞ എന്ന പ്രധാനാർത്ഥങ്ങളെ ചേർക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. എന്നുമാത്രമല്ല, 'വേൺ' ഖിലധാതുവാണെന്നു സമാധാനപ്പെടാമെന്നിരിക്കട്ടെ. ഖിലധാതുവല്ലാത്ത ആ വകയ്ക്കും മററനുപ്രയോഗങ്ങളെപ്പോലെ എല്ലാ രൂപങ്ങളിലും പ്രയോഗമില്ല. ഇതിനുംപുറമേ, മറ്റനുപ്രയോഗങ്ങൾക്കുമേൽ, 'വേൺ' 'ആവുക' കളെ നിത്യമായി ചേർക്കാറുണ്ടു്. ചെയ്തുകൊള്ളണം, ചെയ്തുകൊള്ളാം, ചെയ്തിരിക്കണം, ചെയ്തിരിക്കാം, ഇത്യാദി ഇതെല്ലാംകൊണ്ടും 'വേൺ'-'ആവുക', കളെ കേവലം അനുപ്രയോഗത്തിന്റെ നിലയിൽ വച്ചാൽ പോരെന്നു് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ആദ്യകാലത്തിൽ ഇവ അനുപ്രയോഗങ്ങൾ തന്നെ ആയിരുന്നെങ്കിലും ക്രമേണ തേഞ്ഞു തേഞ്ഞു് അർത്ഥത്തിലും പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചു് ഇപ്പോൾ പ്രത്യയങ്ങളുടെ നിലയിൽ വന്നുചേർന്നിരിക്കുന്നു.

ചെയ്യ് + അണം = ചെയ്യണം, + ആം = ചെയ്യാം.
കേൾ + അണം = കേൾക്കണം; + ആം = കേൾക്കാം
വര് + അണം = വരണം; + ആം = വരാം.
ഇരി + അണം = ഇരിക്കണം; + ആം = ഇരിക്കാം—ഇത്യാദി.

എന്നാൽ 'ചെയ്യുവേണം, 'ചെയ്കയാം,' 'പറയവേണം' 'പറകയാം' എന്നു് ഇന്നും ഇവയെ പിരിച്ചു പ്രയോഗിക്കാറില്ലെന്നില്ല. പക്ഷെ അതു കവിതകളിലും മററുമല്ലാതെ സംഭാഷണഭാഷയിൽ നടപ്പില്ല. കവിതകളിൽ മാത്രം ഉപയോഗമുള്ള സംപ്രദായത്തെ പ്രമാണമാക്കി എടുക്കുന്ന പക്ഷം 'അവനുടയ' എന്നു് 'അവന്റെ' എന്നതിനു പകരം ആദികാലത്തെ രൂപം കവികൾ പ്രയോഗിക്കാറുള്ളതിനാൽ 'ഉടെ' എന്ന സംബന്ധികാ (ഷഷ്ഠി) പ്രത്യയവും പ്രത്യയമല്ലെന്നു കല്പിക്കേണ്ടി വരും. മററു ഭാഷകളിലും ഈ മാതിരി ഒതഞ്ഞ പദങ്ങളെ പ്രത്യയങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സംസ്കൃതത്തിലെ 'ലുട്' എന്ന ലകാരം നോക്കുക.

ഭവിതാ—	ഭവിതാരൌ—	ഭവിതാരഃ
ഭവിതാസി—	ഭവിതാസ്ഥഃ—	ഭവിതാസ്ഥ
ഭവിതാസ്മി—	ഭവിതാസ്വഃ	ഭവിതാസ്മഃ

ഇതെല്ലാം തൃജന്തത്തിൽ അസ്ധാതുവിന്റെ ലട്ടിലെ രൂപങ്ങൾ ചേർത്തുണ്ടാക്കിയതാണെന്നു് ഭാഷാശാസ്ത്രനിപുണന്മാൎക്കു് സ്പഷ്ടമാണു്. എന്നാലും പാണിനി ലുട്ടിനെ ഒരു ലകാരമായിട്ടല്ലയോ സ്വീകരിച്ചതു്? ആയതിനാൽ 'ചെയ്യണം' 'ചെയ്യാം' എന്ന രൂപങ്ങളിലെ അണം 'ആം' എന്നതുകളേയും പ്രത്യയങ്ങളാക്കുന്നതിനു നല്ല ന്യായമുണ്ടു്.

എന്നു മാത്രമല്ല, 'ചെയ്യുട്ടെ', 'ചെയ്യിൻ' എന്ന രൂപങ്ങളെ അനുപ്രയോഗങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കുന്ന തിനു ഒരു നിർവ്വാഹവുമില്ല. ഗുണ്ടർട്ടു ഇതിനെ വിധി നിയോഗരൂപം എന്നു പറഞ്ഞതല്ലാതെ അതിനു ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥാനവും കല്പിച്ചിട്ടില്ല. അതിനാൽ 'ചെയ്യ ണം', 'ചെയ്യാം', 'ചെയ്യട്ടെ' എന്ന ഈ മൂന്നുവിധം ക്രിയാ പദരൂപങ്ങൾക്കു ഒരു സ്ഥാനം കൊടുക്കാൻ വേണ്ടി 'പ്ര കാരം' എന്നു ഒരു പുതിയ ഇനം കല്പിക്കേണ്ടി വന്നു. ഇതു ഇംഗ്ലീഷിൽ Mood എന്ന വിഭാഗത്തിനു എതിരാ യിരിക്കുന്നതിനാൽ ആ ഛായ പിടിച്ചു പ്രകാരം എന്ന പേരും കൊടുത്തു.

ശേഷമുള്ള പുതിയ പേരുകളെല്ലാം ഇതുപോലെ വ്യാപകങ്ങളല്ല; ഓരോ ഒറ്റപ്പേരുകളെന്നേയുള്ളു. പ്രകൃത വ്യാകരണത്തിൽ പേരുകൾ കൊടുക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ട സംജ്ഞ സംസ്കൃതത്തിലുണ്ടെങ്കിൽ അതി നെത്തന്നെ ഉപയോഗിക്കുക എന്നാണു ഏർപ്പാടു ചെ യ്തിട്ടുള്ളതു. അധ്യാഹാര്യം, അനുപ്രയോഗം, കരണം, കാരകം, ചക്രിതം, ഖിലധാതു, പൂരണപ്രത്യയം, ധാതു ഭേദകം, മധ്യമം, രൂപാവലി, ശിക്ഷ, പരിനിഷ്ഠ, നിരുക്തം, നിപാതം, നിഷേധം, പ്രകൃതി, ലിപി, വർണ്ണം, അക്ഷരം, വിവൃതം, സംവൃതം, സർവ്വനാമം ഇത്യാദിപദങ്ങളെ സ്വീക രിച്ചതു ഈ നിയമം അനുസരിച്ചാണു. സംവൃതത്തിനു സായിപ്പന്മാരുടെ അരയുകാരം, എന്ന പേർ സ്വീകരി ച്ചാൽ വിവൃതമായ മുറ്റുകാരത്തിനു ഹ്രസ്വത്തിൻെറ ഒരു മാത്രയുള്ളതനുസരിച്ചു, സംവൃതമായ അരയുകാരത്തിനു

അരമാത്രയേയുള്ളു എന്നു ഭ്രമം വന്നേക്കാം. എന്നാൽ വിവൃതങ്ങളിൽ അതിനു മുററുകാരംപോലെതന്നെ ഒരു മാത്രതികച്ചു വകവച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. അതിനാൽ മാത്രയിലല്ല ഉച്ചാരണസംപ്രദായത്തിലാണു് ഭേദമെന്നു കാണിപ്പാൻ പേർ മാററി എന്നല്ല സംസ്കൃതത്തിൽ ഈ മാതിരി ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ടു്, പക്ഷേ അതു് ഉകാരത്തിനല്ല അകാരത്തിനാണു്; അതിനു് സംവൃതവിവൃതങ്ങൾ എന്നു പേർ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ടു്. പ്രാചീനന്മാർ പേർ ഏർപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളിടത്തെല്ലാം അതിനെ ഉപയോഗിക്കതന്നെ നന്നു് എന്നുള്ള അഭിപ്രായം മുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. സർവ്വനാമം എന്ന സംസ്കൃതസംജ്ഞ അത്യുത്തമമാണു്. അതനുസരിച്ചു് ഇംഗ്ലീഷിലും പേർ ചെയ്യുയായിരുന്നു വേണ്ടതെന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാർ തന്നെ സമ്മതിച്ചിരിക്കെ ഇംഗ്ലീഷിലെ Pronoun എന്ന പേരിനെ തർജ്ജിമ ചെയ്തു് 'പ്രതിസംജ്ഞാനാമം' എന്നു നാമകരണം ചെയ്യുന്നതു് അത്യന്തം അയുക്തമല്ലയോ? ഇംഗ്ലീഷിലെ Strong, Weak എന്ന വിഭാഗമനുസരിച്ചു് 'ബലക്രിയ' 'അബലക്രിയ' എന്നു പേരിട്ടതും ഇംഗ്ലീഷിലെ ഭാഷാശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാൎക്കുതന്നെ രുചിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ത്യാജ്യമായിവന്നു.

ഭാഷാവ്യാകരണത്തിനു് ആവശ്യപ്പെട്ട പദം സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തിലില്ലാതെപോകയാൽ സംസ്കൃതവൈയാകരണന്മാർ സംജ്ഞാകരണത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള രീതിയെ അനുസരിച്ചു പേരിടുകയാണു് ഇവിടെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. സംസ്കൃതത്തിൽ കൎത്താ, കൎമ്മം, കരണം, കൃത്തു് ഇത്യാദികളെല്ലാം, ക്രിയാധാതുവിന്റെ ആവശ്യപ്പെട്ടരൂപത്തെത്തന്നെ സംജ്ഞയാക്കുകയെന്ന ഏർപ്പാടിൻപ്രകാരം

ഉത്ഭവിച്ചവയാണു്. ആ ഛായപിടിച്ചാണു് ഇവിടെ കാരിതം, അകാരിതം, കരോതി, കവ്ത്തു് ഇത്യാദി സംസ്കൃതസംജ്ഞകൾ ചെയ്തതു്. 'ഭവന്തി' 'ഭവിഷ്യന്തി' 'സൽ' ഇത്യാദി സംജ്ഞകളുടെ മൂലം, Subordinate, Principal എന്ന വിഭാഗം പലേടത്തും ആവശ്യമുള്ളതിനാൽ എല്ലായിടത്തും ഒന്നുപോലെ ഉപയോഗിക്കാവുന്ന രണ്ടു സംജ്ഞകൾ അതുകൾക്കു് ആവശ്യപ്പെട്ടുള്ളനിമിത്തം 'അംഗം' 'അംഗി' എന്ന പദങ്ങളെ സംസ്കൃതാനുസാരേണ സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. 'അംഗക്രിയ' 'അംഗിക്രിയ' 'അംഗവാക്യം' 'അംഗിവാക്യം' 'നാമാംഗം' 'ക്രിയാംഗം' ഇത്യാദികളുടെ ഉത്ഭവം ഇതിൽനിന്നാകുന്നു. ഇതിനാൽ 'പൂൎണ്ണക്രിയ' 'അപൂൎണ്ണക്രിയ' എന്ന പഴയ പേരുകളെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നു.

ഇനിനാമകരണപ്രസ്താവത്തിൽ ഒരു സംഗതി പ്രത്യേകിച്ചു് എടുത്തു പറയേണ്ടതുണ്ടു്. മലയാളം ഒരു ദ്രാവിഡഭാഷയാകയാൽ അതിൻെറ വ്യാകരണം സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തോടല്ല, തമിൾ വ്യാകരണത്തോടാണു് അധികം യോജിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ തമിൾ വ്യാകരണത്തിലെ സാങ്കേതികപദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുകയാണു് ഭാഷാവൈയാകരണനു് അധികം എളുപ്പവും ന്യായവും. എന്നാൽ മലയാളികൾക്കു തമിൾപ്പദങ്ങളല്ല, സംസ്കൃത പദങ്ങളാണു് അധികം പ്രിയംഎന്നു വന്നു ചേൎന്നിരിക്കുന്നു. ഇതു് വൈയാകരണനു് ഒരു ധൎമ്മസങ്കടമാണു്. ഈ ദുർഘടത്തിൽ, ജനരഞ്ജന മോഹിച്ചു് സംസ്കൃതപദങ്ങളെത്തന്നെ ഇവിടെ അധികം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി എങ്കിലും സംസ്കൃതത്തിൽ ഭാഷാരീതിഭേദത്താൽ നല്ല പദമില്ലെന്നും തമിഴിലുണ്ടെന്നും വന്നിട്ടുള്ള ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ

രണ്ടുവക പദങ്ങളേയും പൎയ്യായങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചു. ആ മാതിരി സ്ഥലങ്ങളിൽ തമിഴ്പ്പദങ്ങൾ തന്നെ സ്വീകരിക്കപ്പെടേണ്ടവ എന്നാണഭിപ്രായം. അതിനു ശഠിക്കുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ അവർ കൃത്രിമമായുണ്ടാക്കീട്ടുള്ള സംസ്കൃത പദങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

തമിഴ്	സംസ്കൃതം	
മുറ്റുവിന	കാരോതി	അല്ലെങ്കിൽ അംഗിക്രിയ
പറ്റുവിന	കർവത്തു	,, അം.ഗ.ക്രിയ
വിനയെച്ചം	ക്രിയാംഗം	
പേരെച്ചം	നാമാംഗം	
മുൻവിനയെച്ചം	പൌൎവകാലികം	
പിൻവിനയെച്ചം	താദർത്ഥികം	
ചുട്ടെഴുത്ത്	വിവേചകം	
ഇടനില	ആഗമം	

ഇത്യാദി പൎയ്യായപദങ്ങൾ ഉപയോഗിപ്പാനിടയായതു് മേൽ വിവരിച്ച കാരണത്താലാകുന്നു. 'വിനയെച്ചം,' 'പേരെച്ചം' എന്നിവകൾക്കു് 'ക്രിയാന്യൂനം' 'ശബ്ദന്യൂനം' എന്നു സായിപ്പന്മാർ കൊടുത്ത പേരുകൾ സംസ്കൃതപ്രകാരം വിവക്ഷിതാൎത്ഥത്തെ കുറിക്കാത്തതിനാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. ക്രിയയെ കുറിക്കുന്ന ശബ്ദത്തിനു് 'ക്രിയ', എന്നുതന്നെ പേർ ചെയ്താൽ ശബ്ദത്തേയും അൎത്ഥത്തേയും വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുന്നതിനു നിർവാഹമില്ലെന്നു വരുന്നതിനാൽ 'ക്രിയ' എന്ന പഴയ പേർ തള്ളി 'കൃതി' എന്ന പുതിയ പേർ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ ശേഷമുള്ളതിനും തക്ക സമാധാനമുണ്ടു്. ഓരോന്നും പ്രത്യേകം എടുത്തു പറഞ്ഞു് ഈ സൂചീവിവരണത്തെ ഇതിലധികം നീട്ടിയിട്ടു് ആവശ്യമില്ലെന്നു് തല്ക്കാലം വിരമിക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥകൎത്താ.

മധ്യമവ്യാകരണം.

പ്രാരംഭം

ചില ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചു് തന്റെ മനസ്സിൽ തോന്നുന്നതിനെ മറെറാരുവനെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാൻ കഴിയും എന്നുള്ളതാകുന്നു മനുഷ്യനു് പക്ഷിമൃഗാദികളെക്കാൾ ഉള്ള ഒരു വിശേഷം. ഇങ്ങനെ അൎത്ഥമുള്ള ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനു് 'സംസാരിക്കുക' എന്നും, ആ ശബ്ദങ്ങളുടെ സമൂഹത്തിനു 'ഭാഷ' എന്നും പേരുകൾ. പക്ഷിമൃഗാദികളും ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കാറുണ്ടു്. എന്നാൽ അതിനു സംസാരിക്കവയ്യാ. നിങ്ങൾക്കു വിശക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ഓടി അടുക്കളയിൽ ചെന്നു 'ഊണുകാലമായോ' എന്നു ചോദിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ വളൎത്തുന്ന പട്ടിക്കാകട്ടെ, കിളിക്കാകട്ടെ അതുപോലെ തനിക്കു വിശക്കുന്നു എന്നുള്ള സംഗതി അന്യനെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ആദികാലത്തു് പ്രായം ചെന്നവർ സംസാരിക്കുന്നതു കേട്ടു് കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഭാഷ മനസ്സിലാക്കുന്നു. രാമൻ കൃഷ്ണനോടു് "പശുവിനെകൊണ്ടുവാ" എന്നു പറയും; അടുക്കൽ കിടക്കുന്ന കുട്ടി ഈ സംസാരം കേൾക്കും; ഉടൻ കൃഷ്ണൻ കൊണ്ടുവരുന്ന ജന്തുവിനേയും കാണും; അപ്പോൾ ആ കുട്ടിക്കു് 'പശു' എന്നുള്ള ശബ്ദത്തിൻെറ അൎത്ഥഗ്രഹണം ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ മട്ടിലാണു് കുട്ടികൾ ഭാഷയെ

ഗ്രഹിക്കുന്നതു്. ബാലനു് പ്രവൃത്തികൾ അധികമൊന്നും ഇല്ലാത്തതിനാലും ബാല്യദശയിൽ ജിജ്ഞാസ അധികമായാലും ഭാഷാഗ്രഹണം കുട്ടികൾക്കു അത്ര ശ്രമമായി തോന്നുകയില്ല. എത്ര ബുദ്ധികുറഞ്ഞകുട്ടികളും മൂന്നുനാലു വയസ്സാകുമ്പോഴേക്കു് തങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ സംസാരിച്ചു വരുന്ന ഭാഷ സാധാരണ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ മാതിരിയുള്ള ഭാഷാഭ്യാസംകൊണ്ടു് ഒരുവനു് അത്യാവശ്യമുള്ള കാര്യങ്ങൾ സംസാരിക്കാൻ മാത്രമല്ലാതെ വലിയ സംഗതികളെപ്പററി പ്രസംഗിക്കാനും മററും ശേഷിയുണ്ടാകയില്ല.

ബാലൻെറ ഭാഷാജ്ഞാനം അടുത്തു നില്ക്കുന്നവരോടു സംസാരിപ്പാനേ ഉതകുന്നുള്ളു. ദൂരസ്ഥന്മാരോടു സംസാരിക്കണമെങ്കിൽ എഴുത്തു പഠിക്കണം. ശബ്ദരൂപമായ ഭാഷയെ ചില അടയാളങ്ങളെക്കൊണ്ടു കടലാസ്സിലും മററും വരച്ചു കാണിക്കുന്നതാണു് 'എഴുത്തു്' അല്ലെങ്കിൽ 'ലിപി'. ഭാഷയെ, അപ്പോൾ, സംസാരിച്ചും എഴുതിയും ഉപയോഗിക്കാം. എഴുത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന ഭാഷയ്ക്കു 'വരമൊഴി' എന്നും സംസാരത്തിനുള്ളതിനു 'വായ്മൊഴി' എന്നും നാമകരണം ചെയ്യാം. വായ്മൊഴിയെക്കാൾ വരമൊഴിക്കു പ്രാധാന്യമുണ്ടു്. നാം നേരേ ഒരുവനോടു് സംസാരിക്കുമ്പോൾ കൈകൊണ്ടും മററും ചില ആംഗ്യങ്ങൾ കാണിച്ചിട്ടും അവനെ സംഗതി മനസ്സിലാക്കാം. എന്നുമാത്രമല്ലാ, അവനു കാര്യം മനസ്സിലാകുന്നതു വരെ പറഞ്ഞതിനെത്തന്നെ ആവർത്തിച്ചു പറകയും മററും ചെയ്യാം. ഒരു പുസ്തകമെഴുതുന്നതിൽ ഈ വക സഹായമൊന്നുമില്ല. അതിനാൽ സംഗതിയെ നല്ലവണ്ണം

സ്വരൂപപ്പെടുത്തി തെററിദ്ധരിച്ചു പോകാൻ ഇടവരാത്ത മട്ടിൽ വ്യത്തിയായി എഴുതേണ്ടി വരുന്നു. അതു ഭാഷ പഠിക്കുകയും എഴുതിപ്പരിചയിക്കുകയും ചെയ്താലേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. വായ്മൊഴി തൽക്കാലത്തേയ്ക്കല്ലാതെ പിൽക്കാലത്തേയ്ക്കു് ഉപകരിക്കുന്നതല്ല. പണ്ടു പണ്ടേ ജീവിച്ചിരുന്ന മഹാന്മാരുടെ വിചാരങ്ങൾ വരമൊഴിയിൽ ഇന്നും നമുക്കു് ഉപയോഗപ്പെടുന്നു.

ഭാഷകൾ പലതുമുണ്ടു്. തുലുക്കൻ, ഗോസായി, പാണ്ടിക്കാരൻ; സായ്പ്പ് ഇവരെല്ലാം വേറെ വേറെ ഭാഷകളാണു സംസാരിക്കുന്നതു്. ഓരോ സംഘക്കാർക്കും ഓരോ നാട്ടുകാർക്കും പ്രത്യേകം ഭാഷകളുണ്ടു്. നാം സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷയ്ക്കു് മലയാളഭാഷ എന്നു പേർ. ഒരു ഭാഷ തെററുകൂടാതെ എഴുതുകയും വായിക്കുകയും ചെയ്യണമെങ്കിൽ നാം ആ ഭാഷയുടെ നിയമങ്ങളെ എല്ലാം ഗ്രഹിക്കണം.

'വരുക' എന്നുള്ള ഒരു ക്രിയയെ കുറിക്കുന്ന ശബ്ദത്തെ, നാം 'വരുന്നു', 'വന്നു', 'വരും', 'വരേണ്ട', 'വരു', 'വരിൻ', 'വാ', 'വരാൻ', 'വരുകിൽ' ഇത്യാദി പല രൂപങ്ങളായി പ്രയോഗിക്കുന്നു. 'ഇളക' എന്ന ശബ്ദം എടുത്തു നോക്കിയാൽ അതിനും ഇതുപോലെ എല്ലാവിധ രൂപങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിലും 'ഇളകി', 'ഇളകും', 'ഇളകേണ്ട', 'ഇളകു', 'ഇളകിൻ', 'ഇളക', 'ഇളകാൻ', 'ഇളകുകിൽ' എന്നുള്ള രൂപങ്ങളിൽ 'വന്നു', എന്നതിനോടു യോജിച്ചു് 'ഇളന്നു' എന്നല്ല, 'ഇളകി', എന്നാണു കാണുന്നതു്. ഇതുപോലെ 'രാമൻ' എന്നും 'ഹരി' എന്നും ഉള്ള പദങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ 'രാമൻെറ' എന്ന രൂപത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു്

'ഫരിൻെറ' എന്നു പറയാതെ 'ഫരിയുടെ' എന്നു നാം പറയുന്നു. ഈ മാതിരി മാററങ്ങഠം വരുന്നതെല്ലാം ചില വ്യവസ്ഥകഠം അനുസരിച്ചാണു്. ആ വ്യവസ്ഥകളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശാസ്ത്രത്തിന്നു് **വ്യാകരണം** എന്നു പേർ. ഇപ്പോഠം നാം ആരംഭിക്കുന്ന പുസ്തകം മലയാളഭാഷയുടെ വ്യവസ്ഥകളെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുന്നതാകയാൽ ഒരു **മലയാളവ്യാകരണം** ആകുന്നു.

നാം ഒരു ഗൃഹത്തെപ്പററി ഒരു വിവരണമെഴുതുകയാണെങ്കിൽ അതു രണ്ടുവിധം ആകാം. (1) ഗൃഹം എന്നാൽ നാലുപുറവും കൃത്രിമമായി അടവുകഠം ഉണ്ടാക്കി മേൽഭാഗവും മൂടീട്ടുള്ള ഒരു സ്ഥലമാകുന്നു. നാലുപുറവുമുള്ള അടവുകഠംക്കു് ഭിത്തി എന്നു പേർ; മേൽഭാഗം ചരിവായുള്ള കൂരയോ വെണ്മാടമോ ആയിട്ടു് ആവാം. ഭിത്തികഠം പ്രായേണ കല്ലുകൊണ്ടോ ഇഷ്ടികകൊണ്ടോ ചമയ്ക്കപ്പെടുന്നു. മേൽക്കൂര മരംകൊണ്ടും, വെണ്മാടം കല്ലുകൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നു; ഇതിൽ കല്ലുകഠം വെട്ടുകല്ലു്, കരിങ്കല്ലു്, എന്നു പലമാതിരിയുണ്ടു്. മരത്തിലും തേക്കു്, ആഞ്ഞിലി ഇത്യാദി പല വകഭേദമുണ്ടു്. ഇവയെല്ലാം ചേക്കുന്നതും പലവിധത്തിലാവാം. (2) കല്ലു്, ഇഷ്ടിക മുതലായതു കെട്ടിച്ചേൎത്തുണ്ടാക്കുന്ന മറയ്ക്കു് ഭിത്തി എന്നു പേർ; മരംകൊണ്ടും മററും മേൽഭാഗത്തെ മൂടുന്നതിന്നു ചെയ്യുന്ന വേലത്തരത്തിന്നു് കൂര എന്നു പേർ. ഇവ രണ്ടും ചേൎത്തുണ്ടാക്കിയാൽ അതു ഗൃഹമായി. ഈ രണ്ടുവിധമായുള്ള വിവരണരീതികളും പരസ്പരം വിപരീതങ്ങളാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. ആദ്യത്തേതിൽ നാം പ്രകൃതമായ വസ്തുവിനെ എടുത്തു് അഴിച്ചുനോക്കി തരം തിരിച്ചു് ഓരോ

എണ്ണങ്ങളെ വീണ്ടും തരപ്പെടുത്തി അതുകളുടെ ആഗമത്തെയും മററും കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേതിലാകട്ടെ, അഴിഞ്ഞു് അങ്ങുമിങ്ങും കിടക്കുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങളെ എടുത്തുചേൎത്തു് പ്രകൃതവസ്തുവിനെ കെട്ടിച്ചമച്ചു കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു! ഈ സംഗതിതന്നെ വേറെ ഒരു വിധത്തിൽ പറയാം. ആദ്യത്തേതിൽ നാം അംഗിയിൽ നിന്നു് അംഗങ്ങളിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേതിൽ അംഗങ്ങളെച്ചേൎത്തു് അംഗിയെ നിൎമ്മിക്കുന്നു. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ രീതിക്കു് **അപഗ്രഥനരീതി** എന്നും രണ്ടാമത്തേതിനു് **ഉൽഗ്രഥനരീതി** എന്നും പേരുകൾ. ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമെല്ലാം ഇവയിൽ ഏതുരീതിയിലും എഴുതാം. അതിനാൽ ഭാഷാശാസ്ത്രമായ വ്യാകരണത്തിലും രണ്ടു രീതികൾ ആവാം. ആദ്യമായി ഒരു ശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവനു് അപഗ്രഥനരീതിതന്നെയാണു് ഉത്തമം. ഒരു സ്ഥൂലജ്ഞാനമുള്ളവനാകട്ടെ ഉൽഗ്രഥനരീതി കുറച്ചുകൂടി എളുതായിതോന്നും. രണ്ടു രീതിയിലും ഉള്ള ഗ്രന്ഥം വായിച്ചാൽ അപ്പോൾ ഒരുവനു് സംഗതി പൂൎണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കാൻ ഇടയാകുമെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. അതിനാൽ അപഗ്രഥനരീതിയിൽ ചമച്ച പ്രഥമവ്യാകരണം വായിച്ചിട്ടുള്ള നിങ്ങൾക്കു് ഈ മധ്യമവ്യാകരണം മറേറരീതിയിലായാൽ അധികം ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിച്ചു് ഈ പുസ്തകത്തെ ഉൽഗ്രഥനരീതിയിൽ എഴുതുന്നു.

ഭാഷാസ്വരൂപം

ചരിത്രസംക്ഷേപം:—ഭാഷയെ സംസാരിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കുള്ളതുപോലെ ഭാഷയ്ക്കും വർഗ്ഗഭേദമുണ്ട്. നാം മലയാളികളെന്ന വർഗ്ഗത്തിൽ ചേൎന്നവരാണല്ലൊ. നമ്മുടെ ഭാഷ ദ്രാവിഡശാഖയിൽ പെട്ടതാണ്. ആ ശാഖയിൽ മലയാളത്തിന്നു പുറമേ തമിഴ്, തെലുങ്ക്, കൎണ്ണാടകം, തുളു എന്ന നാലു പ്രധാന ഭാഷകൾ ഉണ്ട്. ഇവയ്ക്കെല്ലാം തങ്ങളിൽ സഹോദരസംബന്ധമാണ്. തമിഴ് ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയും മലയാളം കനിഷ്ഠസഹോദരിയും അത്രെ. ആദികാലത്തിൽ മലയാളഭാഷ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയായ തമിഴിന്റെ സംരക്ഷണയിൽ തന്നെ ഇരുന്നു. തമിഴിന്റേതല്ലാതെ സ്വന്തമായി ഒരു് അക്ഷരമാലതന്നെ മലയാളത്തിന്നു് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാലക്രമേണ 'വട്ടെഴുത്തു്', 'കോലെഴുത്തു്' എന്നിങ്ങനെ തമിഴിൽ നിന്നു് ഏറെ ഭേദപ്പെടാത്ത അക്ഷരമാലകൾ ഉണ്ടായി; ഈ ബാല്യസ്ഥിതിയിൽ ഇരുന്ന മലയാളത്തിൽ എഴുതീട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ചില വൈദികവിഷയത്തിലുള്ള പാട്ടുകൾ മാത്രം അങ്ങുമിങ്ങും കാണുന്നുണ്ട്. പിന്നീട്ട് ബാല്യദശ കഴിഞ്ഞിട്ടും മലയാളത്തിന്റെ രക്ഷാകൎത്തൃസ്ഥാനം തമിഴിന്നുതന്നെ ആയിരുന്നതിനാൽ അതിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിക്കാൻ ഇട കിട്ടിയതില്ല. വേഷവും സമ്പ്രദായവും ആചാരവുമെല്ലാം തമിഴിന്നുള്ളതുതന്നെ; കവിത എല്ലാം തമിഴ് പാട്ടു് അനുസരിച്ചു ചെയ്തുവന്നു. കവികൾ ആവശ്യപ്പെട്ട പദങ്ങളേയും

ചമൽകാരരീതികളേയും തമിഴിൽനിന്നുതന്നെ സ്വീകരിച്ചു പോന്നു. ഈ കൗമാരാവസ്ഥയിൽ ഇരുന്ന കാലത്തുണ്ടായ ചില പുസ്തകങ്ങൾ ഇപ്പോഴും നടപ്പുണ്ട്. ഇക്കാലത്തെ മലയാളത്തിന് **പഴയ മലയാള**മെന്നു പേരിടാം. ആരംഭാവസ്ഥയിലുള്ള മുൻപറഞ്ഞതിന് **ആദ്യമലയാള**മെന്നും പേർ ചെയ്യാം. 'രാമചരിതം' പഴയ മലയാളത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ളതും 'കണ്ണശ്ശരാമായണം' അതിന്റെ അവസാനകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു.

കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കരുടെ കാലത്തിനിപ്പുറമുള്ള മലയാളമാണ് ഇപ്പോഴത്തെ മലയാളം; അത് ഇന്നും നാം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ഭാഷയാകയാൽ അതിനു വിശേഷിച്ചു പേരൊന്നും വേണമെന്നില്ല. പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽ നിന്നും അത് വളരെ ഭേദിച്ചതാണ്. അതിലേയ്ക്കുള്ള കാരണം സംസ്കൃതത്തിന്റെ സംസർഗ്ഗവും ആകുന്നു. പഴയ മലയാളം നടപ്പായിരുന്ന കാലത്തുതന്നെ ആര്യന്മാരായ നംപൂരിമാർ കേരളത്തിൽ കുടിപാർപ്പു തുടങ്ങിയിരുന്നെങ്കിലും അവർ നാട്ടുഭാഷയെ ആദരിച്ചിരുന്നില്ല. കാലക്രമത്തിൽ സംസ്കൃതം സംസാരിച്ചിരുന്ന നംപൂരിമാരും പഴയ മലയാളം സംസാരിച്ചിരുന്ന നാട്ടുകാരും തങ്ങളിൽ കൂടിക്കലർന്നുതുടങ്ങിയപ്പോൾ രണ്ടു വർഗ്ഗക്കാരുടേയും ഭാഷ ചേർന്ന് ഉളവായ ഒരു മിശ്രഭാഷയാണ് ഇപ്പോഴത്തെ മലയാളം. മലയാളഭാഷ യൗവനാരംഭംവരെ തമിഴിന്റെ അധീനത്തിലായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അക്കാലത്താണ് സംസ്കൃതത്തിന്റെ സംബന്ധമുണ്ടായത്.

സംബന്ധം എന്നു പറഞ്ഞാൽ സാക്ഷാൽ 'സംബന്ധം' തന്നെ;ഭാൎയ്യാഭർത്തൃഭാവസംബന്ധം;അന്നുമുതൽ മലയാളഭാഷ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയായ തമിഴുമായി അകന്നു തുടങ്ങി. എന്താവശ്യം നേരിട്ടാലും ഭൎത്താവിനോടു ചോദിച്ചു വാങ്ങുകയല്ലാതെ തറവാട്ടിൽ നിന്നു് എടുക്കുക എന്നുള്ളതു് ഇല്ലാതായി. വിശേഷപദങ്ങൾ, വാചകരീതി, വാക്യഭംഗി, വൃത്തവൈചിത്ര്യം എന്നു വേണ്ട അക്ഷരമാലപോലും സംസ്കൃതത്തിന്റേതുതന്നെ എന്നായി. സംസ്കൃതത്തിലെ അക്ഷരമാലയെ സ്വീകരിച്ചതോടുകൂടി തമിഴരെക്കുറിച്ചു് അക്ഷരവ്യക്തിയില്ലാത്തവർ എന്നു് പരിഹാസവും തുടങ്ങി. സംസ്കൃതത്തിന്റെ അധികാരം ഇത്രയൊക്കെ മുഴുത്താലും വിവാഹബന്ധം മരുമക്കത്തായ പ്രകാരമാകയാൽ ഗോത്രം മാറാൻ സാധിച്ചില്ല. മലയാളം ഇന്നും ദ്രാവിഡഗോത്രത്തിൽതന്നെ ഇരിക്കുന്നതേ ഉള്ളു. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും ഇല്ലാതേയും അസംഖ്യം പദങ്ങളെ എടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, വൃത്തം അലങ്കാരം മുതലായ ആഡംബരങ്ങളെല്ലാം സംസ്കൃതരീതിയിൽ ആയിരുന്നാലും മലയാളഭാഷയുടെ വ്യാകരണത്തെ ഇന്നേവരെ സംസ്കൃതത്തിനു ബാധിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അന്വയക്രമം, വിഭക്തിസംബന്ധം, വിശേഷണവിശേഷ്യങ്ങളുടെ നില, രൂപഭേദം ഇതെല്ലാം തമിഴ്വ്യാകരണമനുസരിച്ചുതന്നെ മലയാളവ്യാകരണത്തിലും കാണുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ പറയുന്നതായാൽ തമിഴ്വ്യാകരണത്തിലെ നിയമങ്ങളെത്തന്നെ പകൎത്തി ഇതുകളിൽ ഇന്ന ഇന്ന ഭാഗങ്ങൾ മാത്രം മാററണം എന്നു കാണിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അതായിരിക്കും ഉത്തമമായ ഒരു മലയാളവ്യാകരണം. ഈ സംഗതി എപ്പോഴും ഓൎത്തിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ദേശഭേദം:—ഇനി ദേശഭേദംകൊണ്ടും ഭാഷയ്ക്കു ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടു്. എന്നാൽ അതു സംസാരിക്കുന്ന നാട്ടോടിഭാഷയെ അല്ലാതെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതുന്ന സാഹിത്യഭാഷയെ അധികം ബാധിച്ചിട്ടില്ല. (1) വടക്കൻ മലയാളം (2) തെക്കൻ മലയാളം (3) മധ്യമലയാളം എന്നു പ്രധാനമായി മൂന്നാണു് ദേശഭേദംകൊണ്ടുള്ള വ്യത്യാസം. ഇതു് രുചി ഭേദത്താലുണ്ടാകുന്ന വ്യത്യാസമാകയാൽ ഒന്നിനേക്കാൾ മററതു നല്ലതെന്നു പറവാനില്ല. എങ്കിലും മധ്യമലയാളമാണു് നല്ലതെന്നു പണ്ടേതന്നെ സർവ്വസമ്മതമാകുന്നു. അതിലേയ്ക്കു് കാരണവും ദൂരത്തേടേണ്ടതില്ല. തെക്കൻഭാഷ തമിഴിൻെറ ആക്രമംകൊണ്ടും വടക്കൻ ഭാഷ കർണ്ണാടകത്തിൻെറ ആക്രമണംകൊണ്ടും ദുഷിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടു്. നടുക്കുള്ള ഭാഷയ്ക്കാകട്ടെ ഭാഷാന്തരസമ്പർക്കമില്ലാത്തതിനാൽ ശുദ്ധിയേറും. ഈ മധ്യമലയാളം തന്നെയാണു് സാഹിത്യത്തിൽ എല്ലാ ദിക്കുകാരും പ്രാധാന്യേന ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്നു വരുകിലും കവികൾ സ്വാതന്ത്ര്യത്താൽ ചിലപ്പോൾ സ്വന്തനാട്ടിൽ നടപ്പുള്ള വിശേഷപ്രയോഗങ്ങളേയും ഉപയോഗിക്കും. പ്രസിദ്ധനായ **കുഞ്ചൻ** നമ്പ്യാർ ഭാഷയുടെ ശുദ്ധിയിൽ ഏറെ ദൃഷ്ടിവെച്ചിട്ടില്ല; അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളിൽ ദേശ്യപ്രയോഗങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടു്. സാഹിത്യഭാഷയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു് ഈ വ്യാകരണം എഴുതീട്ടുള്ളതെങ്കിലും പ്രധാനപ്പെട്ട ചില ദേശ്യപ്രയോഗങ്ങളേയും ഇതിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അ ക്ഷ ര മാ ല

ഒരു സംഗതിയെ പൂൎണ്ണമായ വിധത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശബ്ദക്കൂട്ടത്തിനു് **വാക്യം** എന്നു പേർ പറയുന്നു. ആ ശബ്ദക്കൂട്ടത്തിൽ ഓരോന്നും ഒരു വാക്കു് അല്ലെങ്കിൽ പദം എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അക്ഷരങ്ങൾ കൂടിച്ചേൎന്നാണു് പദം ഉണ്ടാകുന്നതു്. അക്ഷരം എന്നാൽ **ലിപി** എന്നു പറയുന്ന ചില വരകളെക്കൊണ്ടു് എഴുതിക്കാണിക്കാവുന്ന ഒച്ച. ഒരു ഭാഷയിൽ ഉപയോഗമുള്ള എല്ലാ അക്ഷരങ്ങളും കൂടിയതിനു് ആ ഭാഷയിലെ **അക്ഷരമാല** എന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. മലയാളത്തിലെ അക്ഷരമാല താഴെ വിവരിക്കുന്ന പ്രകാരമാകുന്നു:—

1

അ ഇ ഉ ഋ (ഌ) എ ഒ

ആ ഈ ഊ (ൠ) (ൡ) ഏ ഓ ഐ ഔ

2

ക	ച	ട	ത	പ	യ	ശ	ള
ഖ	ഛ	ഠ	ഥ	ഫ	ര	ഷ	ഴ
ഗ	ജ	ഡ	ദ	ബ	ല	സ	റ
ഘ	ഝ	ഢ	ധ	ഭ	വ	ഹ	(ഩ)
ങ	ഞ	ണ	ന	മ	—	—	--

1. ഇതിൽ (1) എന്നക്കമിട്ട 16 അക്ഷരങ്ങളെ **സ്വരം** എന്നും (2) എന്നു് അക്കമിട്ട 37 എണ്ണങ്ങളെ **വ്യഞ്ജനം** എന്നും പറയുന്നു. സ്വരം എന്നാൽ സ്വരിക്കുന്നതു് — ശബ്ദിക്കുന്നതു് — എന്നൎത്ഥം; വ്യഞ്ജനം

വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നതു — വേർതിരിച്ചു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു്. സ്വരാക്ഷരങ്ങളേ സ്വയമേ ഒററയായി ശബ്ദിക്കുന്നുള്ളൂ; വ്യഞ്ജനങ്ങൾ സ്വരങ്ങളേ വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുന്നു; അല്ലാതെ, തനിയേ ശബ്ദിക്കുന്നില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്വരത്തിൻെറ സഹായം കൂടാതെ വ്യഞ്ജനത്തെ മാത്രമായി ഉച്ചരിക്കാൻ നിർവാഹമില്ല. സ്വരം അക്ഷരത്തിൻെറ ജീവനും വ്യഞ്ജനം ശരീരവുമാകുന്നു. ഈ സാദൃശ്യം പ്രമാണിച്ചു് തമിഴർ സ്വരത്തിനു് 'ഉയിർ' എന്നും, വ്യഞ്ജനത്തിനു് 'മെയ്' എന്നും പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

2. സ്വരസഹായം കൂടാതെ വ്യഞ്ജനത്തിനു് തനിയേ നിൽക്കാൻ പാടില്ലാത്തതിനാൽ അക്ഷരമാലയിൽ അവയെ ആദ്യസ്വരമായ "അ"* എന്നതിനെ ചേർത്തെഴുതുകയും ഉച്ചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അകാരത്തെ വേർതിരിച്ചു വ്യഞ്ജനത്തെ മാത്രം കാണിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ അതിൻെറ തലയിൽ ഒരു കുത്തോ ചന്ദ്രക്കലയോ ഇടുകയാണു് പതിവു്. ക; പ, സ, അല്ലെങ്കിൽ ക്, പ്, സ്, ഇത്യാദി കാണുക. അതിനാൽ അക്ഷരമാലയിൽ വ്യഞ്ജനങ്ങളെല്ലാം ഉച്ചാരണസൌകര്യത്തിനായി 'അകാരം' ചേർത്തെഴുതപ്പെട്ടവയാകുന്നു. വ്യഞ്ജനങ്ങളെ മാത്രം കുറിക്കുകയാണെങ്കിൽ ക്, ഖ്, ഗ്, എന്നിങ്ങനെ തലയിൽ അടയാളം കൂട്ടിച്ചേർത്തെഴുതേണ്ടതാകുന്നു.

3. പദങ്ങൾ അക്ഷരങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടാകുന്നുവെന്നു് മുൻപറഞ്ഞുവല്ലോ; അതുപോലെ അക്ഷരം വർണ്ണങ്ങൾ

---

* 'അ' എന്ന സ്വരം എന്നു വളച്ചുകെട്ടിപ്പറയുന്നതിനു പകരം 'അ'കാരം എന്നാണു് സാധാരണ പറയാറു്. എല്ലാ അക്ഷരങ്ങളേയും ഇതുപോലെ 'കാരം' ചേർത്തു പറഞ്ഞാൽ ആ വിശേഷിക്കപ്പെട്ട അക്ഷരം എന്നു് അർത്ഥം ധരിക്കണം. അകാരം, കകാരം, മകാരം ഇത്യാദി കാൺക.

ഭേദങ്ങളാകുന്നുവെന്നു പറയാം. ക്, ഖ്, ഗ്, ഇത്യാദികൾ വർണ്ണങ്ങൾ; ക, ഖ, ഗ, ഇത്യാദികൾ അക്ഷരങ്ങൾ. വർണ്ണങ്ങളെ പിരിച്ചു വേറൊന്നാക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അവ അവിഭാജ്യങ്ങളായ തത്വങ്ങൾ ആകുന്നു. അതിനാൽ പിരിക്കാൻ പാടില്ലാതെ ഒററയായി നില്ക്കുന്ന ഒരുച്ചാരണം വർണ്ണം എന്നു ലക്ഷണം ചെയ്യാം.

4. മലയാളത്തിൽ അക്ഷരങ്ങളെത്തന്നെ—എന്നു പറഞ്ഞാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ കുറിക്കുന്ന ലിപികളെത്തന്നെ—എഴുതിപ്പോരുന്നതിനാൽ അദ്ധ്യേതാക്കൾക്കു ശ്രമത്തിനു വളരെ കുറവുണ്ടു്. 'ക' എന്നു ശബ്ദിക്കപ്പെടുന്ന ലിപി, പദത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുമ്പോഴും 'ക' എന്നു തന്നെ ശബ്ദിക്കപ്പെടുന്നു. 'കഥ', 'കവി' എന്നീ പദങ്ങളിലൊക്കെ 'ക' കാരത്തെ 'ക' എന്നു തന്നെയാണല്ലോ നാം ശബ്ദിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷ്, അറബിക്കു് മുതലായ ഭാഷകളിൽ ഇങ്ങനെയല്ല. ഇംഗ്ലീഷ് അക്ഷരമാലയിൽ 'ബി' എന്നു് ഒരു വിദ്യാർത്ഥി ശബ്ദിച്ചു പരിചയമാകുന്ന ഒരു ലിപി പദത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുമ്പോൾ 'ബ്' എന്നു മാത്രമേ ശബ്ദിക്കപ്പെടുന്നുള്ളു. ഇതിന്മണ്ണം പ്, ന്, മ്, എന്നു പദത്തിൽ മാത്രം ശബ്ദമുള്ള ലിപികൾക്കു് പേ, നൂൻ, മീ, എന്നാണു് അറബിക്കു് അക്ഷരമാലയിൽ പേരിട്ടിരിക്കുന്നതു്. സ്വരങ്ങളിലും ഇതുപോലെ ഒന്നെഴുതി മറെറാന്നു വായിക്ക എന്നാണു് ഏർപ്പാടു്. ഈ അവ്യവസ്ഥ കൊണ്ടു് ആ ഭാഷകളെ എഴുതാൻ പഠിക്കുന്നതിൽ അദ്ധ്യേതാക്കൾക്കു് വളരെ അനാവശ്യമായശ്രമം നേരിടുന്നു. ഉച്ചരിക്കുന്നതുപോലെ എഴുതുക എന്നാണു് മലയാളത്തിലെ പൊതുവായ ഏർപ്പാടു്. ചുരുക്കം ചില

ഉച്ചാരണവൈകല്യങ്ങളുള്ളവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവയെ താഴെ കുറിക്കുന്നു.

5. (എ) 'ന' എന്നും ണ എന്നും രണ്ടുച്ചാരണങ്ങളുള്ളതിനെ വേറെ എഴുതിക്കാണിക്കുക പതിവില്ല. 'പേപ്പട്ടി' എന്നത്ഥമായാലും 'എഴുതാനുള്ള സാധനം' എന്നത്ഥമായാലും എഴുത്തിൽ രണ്ടും 'പേനാ'തന്നെ. അത്ഥം നോക്കി വേണ്ടതുപോലെ ഉച്ചരിക്കുകയാണു് നാം ഇപ്പോൾ ചെയ്തു വരുന്നതു്. അതിന്മണ്ണം തന്നെ 'എന്നാൽ' എഴുതിയാൽ 'ന്ന' 'ണ്ണ' എന്നുള്ള ഉച്ചാരണഭേദത്താൽ അത്ഥം മാറിപ്പോകും. എന്നാൽ ഇതിലേക്കു് ഒരു നിയമമുണ്ടു്. പദത്തിൻെറ ആദിയിൽ നകാരമല്ലാതെ ണ കാരമില്ല. പദമധ്യങ്ങളിലും അന്തത്തിലും ണ കാരമേ ഉള്ളൂ. നകാരമില്ല. കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽ മുൻ നില്ക്കുന്നതു ണ കാരവും പിൻ നില്ക്കുന്നതു് നകാരവും ആയിരിക്കും. ഉദാഹരണത്തിനു് 'നയം' 'വനം' 'അനായം' 'സ്വപ്നം' ഇത്യാദി പദങ്ങൾ നോക്കുക. ആ നിയമം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നാൽ ഉച്ചാരണം തെററിപ്പോകാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടാം. ഉച്ചാരണഭേദമനുസരിച്ചു ചിഹ്നഭേദം ചെയ്യുന്നതു് സൌകര്യപ്രദമായിരിക്കും.

(ബി) 'ര' 'റ' എന്നു രണ്ടു ലിപികൾ ഉണ്ടെങ്കിലും ഒററയക്ഷരങ്ങളിലല്ലാതെ കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽ ഇവയെ വേർതിരിച്ചെഴുതാറില്ല. 'ക്ര' എന്നതിൽ 'റ' എന്നു് ഉച്ചരിക്കേണ്ടുന്ന ചിഹ്നം തന്നെ 'ത്ര' എന്നതിൽ 'ര' എന്ന ഉച്ചാരണത്തെ കുറിക്കുന്നു. 'ഗ' 'ജ' 'ഡ' 'ദ' 'ബ' എന്ന അഞ്ചു മുദ്രകളിൽ മാത്രം 'ര' എന്നും ശേഷം എല്ലാത്തിലും 'റ' എന്നും ഉച്ചരിക്കണമെന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ.

'ര' 'റ' കൾ പിന്നിൽ വരുമ്പോഴത്തെ നിയമമാണു് ഇതു്. ഇതുകൾ തന്നെ മുന്നിൽ വരുമ്പോൾ നിയമം വേറെയാണു്. 'യ' 'ശ' 'ഷ' 'ഹ' എന്ന ഈ നാലക്ഷരങ്ങൾക്കു മുമ്പു് 'ര' എന്നും ശേഷമെല്ലാത്തിനും മുമ്പു് 'റ' എന്നും ഉച്ചരിക്കണം. രണ്ടു തരത്തിലും എത്താനും ഉദാഹരണങ്ങൾ:—

പിൻവരുന്നതിനു്.		മുൻവരുന്നതിനു്.	
ക്ര = ക് + റ	പ്ര = പ് + റ	ൎക്ക = റ് + ക്ക	ൎഗ്ഗ = ൎ + ഗ്ഗ
ഗ്ര = ഗ് + ര	ദ്ര = ദ് + ര	ൎശ = റ് + ശ	ൎഹ = ര + ഹ

(സി) കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾ പദങ്ങളുടെ ആദിയിലൊഴികെ എവിടെ ഇരുന്നാലും അതുകളുടെ ആദ്യക്ഷരം ഇരട്ടിച്ചു ചൊല്ലണം. 'ഗ്രഹണം' എന്നതിൽ 'ഗ്ര' എന്ന കൂട്ടക്ഷരം ആദിയിലാകയാൽ ഇരട്ടിച്ചുച്ചരിക്കേണ്ട. 'വിഗ്രഹം' എന്നതിൽ 'ഗ്ര' എന്നതു് മദ്ധ്യേ ആകയാൽ ഉച്ചാരണം 'വിഗ്ഗ്രഹം' എന്നു് എഴുതിയാലത്തെപ്പോലെയാകുന്നു. സാധാരണ കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾക്കെല്ലാം ഇതാണു് നിയമമെന്നു വരികിലും 'ര' എന്നോ 'റ' എന്നോ ഉള്ള വൎണ്ണം മുൻഭാഗത്തു ചേൎന്നുവരുന്ന കൂട്ടക്ഷരങ്ങളെ മാത്രം ദ്വിത്വം കൂടിയും കൂടാതെയും ഉച്ചരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. അതിനാൽ ഈ വക കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽ മാത്രം സംശയനിവൃത്തിക്കായി വൎണ്ണങ്ങളെ ഇരട്ടിച്ചു് എഴുതാറുണ്ടു്.

ഉദാ:—മൎക്കടം	അവൎകൾ	അല്ലെങ്കിൽ	അവൎകൾ
തൎക്കം	മാൎകഴി	ടി	മാൎകഴി
ധൎമ്മം	കാൎമേഘം	ടി	കാൎമേഘം
നിൎമ്മലം	നീൎമരുതു്	ടി	നീൎമരുതു്

(ഡി) ഗ ജ ഡ ദ ബ യ ര ല ഇതുകളിൽ ചേൎന്നുവരുന്ന അകാരത്തെ എ്കാരം പോലെയാണു് ഉച്ചരിക്കാറു പതിവു്. ഇതു മറയ്ക്കു് അകാരാന്തമെന്നയാണെന്നും

ശുദ്ധാക്ഷരവിനാൽ തെററി ഏകാരംപോലെ ഉച്ചരിക്കുന്ന തേയുള്ളു എന്നുമുള്ള ഭാവത്തിലാണു് എഴുത്തിൽ ഭേദം ചെയ്യാത്തതു്. ഇതുപോലെയുള്ള ഉച്ചാരണം സ്ഥിരപ്പെട്ടു പോകയാൽ ശുദ്ധമായ അകാരം ഉച്ചരിച്ചാൽ അതു തെററുതന്നെ എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഉദാ:—ഗജഃ=ഗജം ബലഃ=ബലം ലജ്ജ=ലജ്ജ
ദയ=ദയ രത്നഃ=രത്നം റവ=റവ

(ഝ) തകാരം തനിയേയോ യ ര ല വ ചേരാത്ത കൂട്ടക്ഷരങ്ങളുടെ ആദിവർണ്ണമായോ വന്നാൽ അതിനെ ലകാരംപോലെ ഉച്ചരിച്ചുവരുന്നു. തനിയേ നില്ക്കുന്ന ലകാരത്തെ ത കാരചിഹ്നംകൊണ്ടു കുറിക്കുന്നു.

ഉദാ:—ഭാഗ്യവശാൽ=ഭാഗ്യവശാല് ആത്മാവു്=ആല്മാവു്
ഉത്സവം=ഉല്സവം മരത്തിൽ=മരത്തില്

ഇതുപോലെ തനിയെ നില്ക്കുന്ന ള കാര ഴ കാരങ്ങൾക്കും രേഫറകാരങ്ങൾക്കും ചിഹ്നം ഒന്നുതന്നെ.

ൾ = { ള്, ഴ് } ർ = { ര്, റ് }

(ഞ്) മേൽ പറയാൻ പോകുന്ന സംവൃത-ഉകാരത്തെ വടക്കർ അകാരമായിട്ടും തെക്കർ വിവൃത ഉകാരമായിട്ടും എഴുതുന്നു. വായിക്കുന്നതു് എല്ലാവരും സംവൃതമായിട്ടുതന്നെ. അൎത്ഥഭേദം വരുന്ന ദിക്കിലെങ്കിലും ചിഹ്നം ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യമാണു്. അല്ലെങ്കിൽ വടക്കരുടെ എഴുത്തിൽ 'തോട'യും 'തോട്ടം' ഒന്നായിപ്പോകും. തെക്കർ എഴുതുന്നതിൽ 'ഉണ്ടു' എന്ന ഭൂതകാലവും 'ഉണ്ടു്' എന്ന വൎത്തമാനകാലവും വേർതിരിപ്പാൻ പ്രയാസമായി വരും.

(ജി) ഹ്ന ഹ്മ എന്ന കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽ ഹ്ന ഹ്മ എന്നെഴുതി ന് ഹ, മ് ഹ എന്നു വായിക്കുന്നു. ഉദാ:-വഹ്നി, ബ്രഹ്മാ.

6. വർണ്ണങ്ങളെ അല്ലാതെ അക്ഷരങ്ങളെയാണു് എഴുതുക എന്നേർപ്പാടായതിനാലും അക്ഷരത്തിൽ ഒരു സ്വരം കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നിരിക്കുന്നതിനാലും വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ ചേരുന്ന സ്വരങ്ങളെ കുറിക്കുന്നതിനു് പ്രത്യേകം ചില അടയാളങ്ങൾ വേണ്ടിവരുന്നു. ആ അടയാളങ്ങളെ താഴെ കുറിക്കുന്നു.

സ്വരം	ചിഹ്നം	ഉദാഹരണം
അ	ഇതിനു ചിഹ്നമില്ല.	വ്യഞ്ജനമെല്ലാം സ്വയമെ അകാരം ചേർന്നാണല്ലൊ ഇരിക്കുന്നതു്.
ആ	ാ	കാ
ഇ	ി	കി
ഈ	ീ	കീ
ഉ	ു ു ു ു	കു പു തു നു രു
ഊ	ൂ ൂ	കൂ പൂ തൂ നൂ രൂ
ഋ	ൃ	കൃ
ൠ	ൄ	കൄ
എ	െ	കെ
ഏ	േ	കേ
ഐ	ൈ	കൈ
ഒ	െ—ാ	കൊ
ഓ	േ—ാ	കോ
ഔ	െ—ൗ	കൌ

7. യ ര ല വ എന്ന വ്യഞ്ജനങ്ങളും മറ്റെല്ലാ വ്യഞ്ജനങ്ങളോടു ചേർന്നുവരുന്നതാകയാൽ അതുകൾക്കും പ്രത്യേക ചിഹ്നങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്.

വർണ്ണം	ചിഹ്നം	ഉദാഹരണം
യ	്യ	ക്യ
ര (പിന്നിൽ)	്ര	ക്ര
ര (മുന്നിൽ)		ൎക
* ല, ള,	്ല	ക്ല
വ	്വ	ക്വ

* ്ല എന്ന ചിഹ്നം തമിഴിലെ ല ആകയാൽ ഇതു ലകാരചിഹ്നം തന്നെ എന്നു് സ്പഷ്ടമാണു്. എന്നാൽ ഉച്ചരിക്കുന്നതെല്ലാം ഇകാരമായിട്ടാണു്. ഈ തെറ്റിനു കാരണം സംസ്കൃതത്തിലെ 'ലളയോരഭേദ' എന്ന നിയമമാണു്.

സ്വരവിഭാഗം

8. സ്വരങ്ങൾ **ഹ്രസ്വം** എന്നും **ദീർഘ**മെന്നും രണ്ടു വക ഭേദമുണ്ടു്. കുറുക്കി ഉച്ചരിക്കുന്നതു് ഹ്രസ്വം; നീട്ടി ഉച്ചരിക്കുന്നതു് ദീർഘം.

ഉദാ:—ഹ്രസ്വം—അ ഇ ഉ ഋ ഌ എ ഒ
ദീർഘം— ആ ഈ ഊ ൠ ൡ ഏ ഓ ഐ ഔ

'ഐ', 'ഔ', ഇവകൾക്കു ഹ്രസ്വമില്ല. അവ എപ്പോഴും ദീർഘങ്ങളാകുന്നു. ഹ്രസ്വമായ ഉകാരത്തിനു് രണ്ടുവിധം ഉച്ചാരണമുണ്ടു്. 'കാട്ടു്' 'ഉലകു്' 'കടലാസു്' മുതലായ പദങ്ങളിൽ ഒടുവിലത്തെ സ്വരം സംവൃത ഉകാരമാകുന്നു. 'ഗുരു' എന്നിടത്തുള്ള രണ്ടു് ഉകാരങ്ങളും വിവൃതം. ഒരു ഉൾവലിവോടെ ശബ്ദം അടച്ചു് ഉച്ചരിക്കുന്നതു് സംവൃതം; തുറന്നുച്ചരിക്കുന്നതു് വിവൃതം.

വ്യഞ്ജനവിഭാഗം

9. വ്യഞ്ജനങ്ങൾ താഴെ കാണിച്ച പ്രകാരം വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

(1)	ക	ഖ	ഗ	ഘ	ങ	കവർഗ്ഗം
	ച	ഛ	ജ	ഝ	ഞ	ചവർഗ്ഗം
	ട	ഠ	ഡ	ഢ	ണ	ടവർഗ്ഗം
	ത	ഥ	ദ	ധ	ന	തവർഗ്ഗം
	പ	ഫ	ബ	ഭ	മ	പവർഗ്ഗം
	യ	ര	ല	വ		മദ്ധ്യമം
	ശ	ഷ	സ	ഹ		ഊഷ്മാവു്

ണ	എന്നതു്	നകാരത്തിൻെറയും	വകഭേദമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ അവയ്ക്കു പ്രത്യേകം വിഭാഗമില്ല.
റ	”	ര ”	
ള	”	ല ”	
ഴ	”	ഷ ”	

(2) വർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഒന്നാം അക്ഷരത്തിനു് ഖരം എന്നുപേർ.

”	രണ്ടാം	”	അതിഖരം	”
”	മൂന്നാം	”	മൃദു	”
”	നാലാം	”	ഘോഷം	”
”	അഞ്ചാം	”	അനുനാസികം	”

അതിനാൽ ക ച ട ത പ — —ഖരം
ഖ ഛ ഠ ഥ ഫ — —അതിഖരം
ഗ ജ ഡ ദ ബ — —മൃദു
ഘ ഝ ഢ ധ ഭ — —ഘോഷം
ങ ഞ ണ ന മ — —അനുനാസികം

സ്ഥാനഭേദം

10. അക്ഷരങ്ങളെ ഉച്ചരിക്കുന്നതു് മുഖത്തിലുള്ള പല സ്ഥാനങ്ങളിൽ കൂടിയും ശ്വാസത്തെ പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടാകുന്നു. അതിൽ ഏതു സ്ഥാനത്തിനു പ്രാധാന്യമോ ആ സ്ഥാനം ആ അക്ഷരത്തിൻെറ സ്ഥാനമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

സ്വരങ്ങളിൽ	വർഗ്ഗങ്ങളിൽ	മദ്ധ്യമങ്ങളിൽ	ഊഷ്മക്കളിൽ	ഇവയ്ക്കു സ്ഥാനം
അ	കവർഗ്ഗം	—	ഹ	കണ്ഠം
ഇ	ചവർഗ്ഗം	യ	ശ	താലു
ഉ	പവർഗ്ഗം	വ	—	ഓഷ്ഠം
ഋ	ടവർഗ്ഗം	ര	ഷ	മൂർദ്ധാ
ഌ	തവർഗ്ഗം	ല	സ	ദന്തം

ഈ സ്ഥാനം പ്രമാണിച്ചു് അക്ഷരങ്ങളെ കണ്ഠ്യം, താലവ്യം, ഓഷ്ഠ്യം, മൂർദ്ധന്യം, ദന്ത്യം എന്നും അതാതു സ്ഥാനത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്നവ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പറയാറുണ്ടു്.

എ	ഐ	ഇവകൾക്കു്	കണ്ഠവും	താലുവും	ചേർന്ന സ്ഥാനം
ഒ	ഔ	”	കണ്ഠവും	ഓഷ്ഠവും	”
വകാരത്തിനു്			ദന്തവും	ഓഷ്ഠവും	”

അനുനാസികങ്ങൾക്കു അതാതുസ്ഥാനങ്ങൾക്കുപുറമേ നാസികയും സ്ഥാനം.

11. അനുനാസികങ്ങളും മദ്ധ്യമങ്ങളും കടുപ്പമില്ലാത്തവ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ **ശിഥിലങ്ങൾ** എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ശേഷം അക്ഷരങ്ങൾക്കു് കടുപ്പമുള്ളവ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ **ദൃഢങ്ങൾ** എന്നും പേർ. ആ അക്ഷരങ്ങളെ ശബ്ദിച്ചു നോക്കിയാൽ ഈ പേരുകളുടെ ഔചിത്യം മനസ്സിലാകും.

12. വ്യഞ്ജനങ്ങളെല്ലാം സ്വരത്തോടു ചേൎന്നേ നില്ക്കുകയുള്ളു എന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. എന്നാൽ, ണ, ന, റ ല ള ഴ ഇത്രയും വ്യഞ്ജനങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ തനിയെ നിൽക്കാറുണ്ടു്. സ്വരസഹായം കൂടാതെ നില്ക്കുന്ന ഈ വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കു **ചില്ലുകൾ** എന്നു പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ശേഷം വ്യഞ്ജനങ്ങൾ തനിയേ വന്നാൽ അവയെ സംവൃതം ചേൎത്തുച്ചരിക്കണം.

ഉദാ:— മനസ്=മനസ്സു്. വാക്=വാക്കു്.

ഈ സംവൃതം ചേരുമ്പോൾ വ്യഞ്ജനം മിക്കതിലും ഇരട്ടിപ്പാവുകയും ചെയ്യും. ചില്ലുകളെ മാത്രം സംവൃതം കൂടാതെയും ഉപയോഗിക്കാം.

കൺ	അല്ലെങ്കിൽ	കണ്ണു്	നെൽ	അല്ലെങ്കിൽ	നെല്ലു്
തേൻ	ടി	തേനു്	കവിൾ (ളു്)	ടി	കവിളു്
മലർ	ടി	മലരു്	കീഴ് (ഴ്)	ടി	കീഴു്

വൎണ്ണവിഭാഗപ്പട്ടിക

വൎണ്ണങ്ങൾ	കണ്ഠ്യം	താലവ്യം	മൂൎദ്ധന്യം	ദന്ത്യം	ഓഷ്ഠ്യം	കണ്ഠ്യ-താലവ്യം	കണ്ഠ്യൌഷ്ഠ്യം
സ്വരം:-							
ഹ്രസ്വം	അ	ഇ	ഋ	ഌ	ഉ	എ	ഒ
						ഏ	ഓ
ദീൎഘം	ആ	ഈ	ൠ	ൡ	ഊ	ഐ	ഔ
വ്യഞ്ജനം:-							
ഖരം	ക	ച	ട	ത	പ		
അതിഖരം	ഖ	ഛ	ഠ	ഥ	ഫ		
മൃദു	ഗ	ജ	ഡ	ദ	ബ		
ഘോഷം	ഘ	ഝ	ഢ	ധ	ഭ		
അനുനാസികം	ങ	ഞ	ണ	ന ഩ	മ		
മദ്ധ്യമം	—	യ	ര റ	ല	വ		
ഊഷ്മാ	ഹ	ശ	ഷ ള ഴ	സ	—		

13. ഇക്കാണിച്ച പൂൎണ്ണവൎണ്ണങ്ങൾക്കു പുറമെ 'അം' 'അഃ' 'ഇം' 'ഇഃ' ഇത്യാദി സ്വരങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചുമാത്രം നിൽക്കുന്ന രണ്ടുച്ചാരണങ്ങൾ കൂടിയുണ്ടു്. അതിൽ ആദ്യത്തിനു 'അനുസ്വാര'മെന്നും, രണ്ടാമത്തേതിനു് 'വിസൎഗ്ഗ'മെന്നും പേരുകൾ.

പണ്ടു് മലയാളത്തിൽ തമിഴിലുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. തമിഴിലാകട്ടെ

അ. ആ. ഇ. ഈ. ഉ. ഊ എ. ഏ. ഐ. ഒ. ഓ. ഔ.

ക. ങ. ച. ഞ. ട. ണ. ത. ന. പ. മ. യ. ര. ല. വ. ള. റ. ഩ. ഴ. ഇത്രയും അക്ഷരങ്ങളേ ഉള്ളു. സ്വരങ്ങളിൽ ഋ ൠ ഌ ൡ എന്ന നാലും വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളിൽ മദ്ധ്യേ ഉള്ള അതിഖരമൃദുഘോഷങ്ങളും, ഉഷ്മാക്കളെല്ലാവും സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നു ചേർത്തവയാകുന്നു. അനുസ്വാരം തമിഴിലുമുണ്ട്; വിസർഗ്ഗമില്ല. ഇപ്പറഞ്ഞ അക്ഷരങ്ങളിലേതെങ്കിലും ചേർന്നിട്ടുള്ള പദം സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നോ മററു വല്ല ഭാഷകളിൽ നിന്നോ എടുത്തിട്ടുള്ളവയാകുന്നു എന്നു നിശ്ചയിക്കാം. എന്നാൽ ഈയിടെ എഴുത്തുകാരുടെ അനാസ്ഥകൊണ്ട് ചില സംസ്കൃതാക്ഷരങ്ങൾ മലയാള പദങ്ങളിലും ചാടിക്കയറീട്ടുണ്ട്. 'എതിർക്കുന്നു' എന്നെഴുതേണ്ടതിനു പകരം 'എതൃക്കുന്നു' എന്ന് ഋകാരം ചേർത്ത് മിക്കവരും എഴുതുന്നു. അതുപോലെ 'തിരുക്കേട്ട' ഇപ്പോൾ 'തൃക്കേട്ട' ആയി. എന്നാലിതെല്ലാം 'കൈയെഴുത്ത്' എന്നെഴുതേണ്ടതിനെ 'കയ്യെഴുത്ത്' എന്നെഴുതുംപോലെ ഉള്ള ലിപിഭ്രമം എന്നേ ഗണിക്കാനുള്ളു. മലയാള ഭാഷയിലെ പദങ്ങൾ പാതിയിലധികവും സംസ്കൃതമായിപ്പോയെങ്കിലും വ്യാകരണം ഇന്നും തമിഴിനെ അനുസരിച്ചുതന്നെയേ ഇരിക്കുന്നുള്ളു. അതിനാൽ വ്യാകരണസൂത്രങ്ങളിലെല്ലാം ഭാഷാക്ഷരങ്ങളെപ്പററിയല്ലാതെ സംസ്കൃതാക്ഷരങ്ങളെപ്പററി പറവാനുള്ള ആവശ്യം ഉണ്ടാകാറില്ല.

വർണ്ണങ്ങൾക്ക് സ്ഥാനം പറഞ്ഞകൂട്ടത്തിൽ അകാരത്തിന് കണ്ഠം ആണ് സ്ഥാനംപറഞ്ഞതു്; എന്നാൽ അതു് സംസ്കൃതത്തിലെ ശുദ്ധമായ അകാരത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുമാത്രമാകുന്നു. ഭാഷയിൽ അകാരം രണ്ടുവിധമായിട്ടുണ്ട് —എകാരംപോലെ ഉച്ചരിക്കുന്നതു് ഒന്നു്; ഒകാരംപോലെ ഉച്ചരിക്കുന്നതു മററതു്. ആദ്യത്തേതു താലവ്യം; രണ്ടാമത്തേതു ഓഷ്ഠ്യം. തമിഴിൽ, 'മഴൈ' 'മറൈ' എന്നു് ഐകാരാന്തമായ പദം കർണ്ണാടകത്തിൽ 'മഴെ' 'മറെ' എന്നു് എകാരാന്തമായും മലയാളത്തിൽ 'മഴ' 'മറ' എന്നു താലവ്യാകാരാന്തമായും തീർന്നു. ഈ വിധമാണു് മലയാളത്തിൽ താലവ്യമായി അകാരം ഉത്ഭവിച്ചതു്.

ഓഷ്ഠ്യം ഉച്ചാരണഭേദത്താലും മററും ഉണ്ടായതായിരിക്കണം. കൎണ്ണാടകസമ്പൎക്കത്താൽ തലശ്ശേരി മുതലായ ദിക്കുകളിൽ താലവ്യാകാരത്തെ എകാരമായിത്തന്നെ എഴുതാറുണ്ടു്.

14. ഭാഷയിലെ സ്വരങ്ങളെല്ലാം 'താലവ്യം' 'ഓഷ്ഠ്യം' എന്നു് രണ്ടായി പിരിക്കാവുന്നതാണു്. എങ്ങനെ എന്നാൽ—

(1) താലവ്യം– അ ആ ഇ ഋ എ ഏ ഐ

(2) ഓഷ്ഠ്യം– അ ആ ഉ ഊ ഒ ഓ ഔ

(1) ഒരു താലവ്യസ്വരത്തിനു് അടുത്തു പിമ്പായി വേറെ ഒരു സ്വരം വന്നാൽ ആ രണ്ടു സ്വരങ്ങളുടെയും മദ്ധ്യേ 'യ' കാരം ചേൎക്കണം.

(2) അതിന്മണ്ണം ഒരു ഓഷ്ഠ്യസ്വരത്തിന്റെ അടുത്തു പിമ്പായി വേറെ ഒരു സ്വരം വന്നാൽ ആ സ്വരങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ 'വ' കാരം ചേൎക്കണം.

ഉദാ:—

(1) പന + ഓല=പനയോല
തേങ്ങാ + ഏറു്=തേങ്ങായേറു്
തൊടി + അരി=തൊടിയരി
തീ + ആട്ടു്=തീയാട്ടു്
എങ്ങിനെ + എന്നാൽ=എങ്ങിനെയെന്നാൽ
തേ + ഇല=തേയില
കൈ + അക്ഷരം=കൈയക്ഷരം.

(2) തട + ഉന്നു=തടവുന്നു
ചാ + ഉന്നു=ചാവുന്നു
തിരു + ഓണം=തിരുവോണം
പൂ + അമ്പൻ=പൂവമ്പൻ
പോ + ഉന്നു=പോവുന്നു
നൌ + ഇനു്=നൌവിനു്

ശബ്ദവിഭാഗം.

15. "നല്ല കുട്ടികൾ എളുപ്പം പഠിക്കുന്നു." എന്ന വാക്യത്തിൽ നാലു പദങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇവയിൽ ഓരോ പദവും വേറേ വേറേ ജാതിയിൽ പെട്ടവയാണു്. 'കുട്ടികൾ' എന്നതു് ഒരു വസ്തുവിന്റെ പേരാകുന്നു. 'നല്ല' എന്നതു് ഒന്നിന്റെയും പേരല്ല. അതു് 'കുട്ടികൾ' എന്ന വസ്തുവിലുള്ള ഗുണത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. പഠിക്കുന്നു എന്നതു് ആ വസ്തു ചെയ്യുന്ന ക്രിയയുടെ സ്വഭാവത്തെ പറയുന്നു. 'കുട്ടികൾ' എന്നതുപോലെ 'ആന' 'അഴകു്' 'പഠിപ്പു്' എന്നിവയും ഓരോ വസ്തുക്കളുടെ പേരുകൾ തന്നെ. ഇതുപോലെ 'പഠിക്കുന്നു' എന്നതിനോടു് തുല്യമായി 'ഉറങ്ങുന്നു' 'കിടക്കും' 'ഇളകി' എന്നിങ്ങനെ ക്രിയയെക്കുറിക്കുന്ന പദങ്ങളും 'നല്ല' എന്നതുപോലെ 'ചീത്ത' 'വെളുത്ത' 'നീണ്ട' എന്നിങ്ങനെ വസ്തുഗുണത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന പദങ്ങളും 'എളുപ്പം' എന്നതുപോലെ 'പതുക്കെ' 'ഉറക്കെ' 'വേഗത്തിൽ' എന്നിങ്ങനെ ക്രിയാസ്വഭാവത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന പദങ്ങളും മലയാളഭാഷയിൽ അനേകമുണ്ടു്. 'കുട്ടികൾ' 'ആന' 'അഴകു്' 'പഠിപ്പു്' എന്നിങ്ങനെ ഒരു വസ്തുവിന്റെ പേരായ ശബ്ദത്തെ **നാമം** എന്നു് വ്യാകരണത്തിൽ പറയും. ഇതുപോലെ തന്നെ, 'പഠിക്കുന്നു' 'ഉറങ്ങുന്നു' 'കിടക്കും' 'ഇളകി' എന്നിവപോലെ ഒരു ക്രിയ അർത്ഥമായിട്ടുള്ള ശബ്ദങ്ങൾക്കു് **കൃതി** എന്നും, 'എളുപ്പം', 'പതുക്കെ', 'ഉറക്കെ' എന്നിത്യാദിപോലെ കൃതികളെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്ക **അവ്യയം** എന്നും; 'നല്ല', 'ചീത്ത', 'വെളുത്ത

'നീണ്ട' എന്നിവപോലെ ഒരു വസ്തുവിലിരിക്കുന്ന ഗുണങ്ങളെ കുറിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്കു് **ഭേദകം** എന്നും പേരാണു്. ഇങ്ങനെ ആയാൽ മലയാളഭാഷയിലുള്ള സർവ്വശബ്ദങ്ങളേയും 'നാമം', 'ക്രിയ', ഭേദകം', 'അവ്യയം', എന്നു് നാലായി ഭാഗിക്കാമെന്നു വരുന്നു. * ഇവയുടെ ലക്ഷണങ്ങളും ഉൾപ്പിരിവുകളും മുറയ്ക്കു് താഴെ കാണിക്കുന്നു.

16. ഒരു വസ്തുവിൻെറ പേരായ ശബ്ദം 'നാമം' ആകുന്നു എന്നു മുൻ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. എന്നാൽ വസ്തുക്കൾ എല്ലാം ഒരേ വർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവയല്ല എന്നു പ്രയാസംകൂടാതെ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു്. ആയതിനാൽ നാമങ്ങളും ഒരേ തരമായിരിക്കുന്നില്ല. (എ) 'കുട്ടി' 'ആന' 'കുതിര' 'രാമൻ' 'കൃഷ്ണൻ' മുതലായവ ഓരോ ദ്രവ്യത്തിന്റെ പേരാണു്. (ബി) 'അഴകു്' 'നന്മ' 'മിടുക്കു്' 'വിഡ്ഢിത്തം' എന്നിത്യാദികൾ ദ്രവ്യത്തെ കുറിക്കുന്നവയല്ല, ഒരിക്കലും തനിയെ നില്ക്കാതെ ഓരോ ദ്രവ്യത്തോടു സംബന്ധിച്ചുമാത്രം നിൽക്കുന്ന ഓരോഗുണത്തിൻെറ പേരാണു്. (സി) ഈ രണ്ടു വകയും കൂടാതെ 'പഠിപ്പു്' 'കളി' 'വരവു്' 'ഉറക്കം' ഇത്യാദികൾ ഒരുവൻചെയ്യുന്ന പണിയുടെഅല്ലെങ്കിൽ പ്രവൃത്തിയുടെ പേരാണു്. ആയതിനാൽ ഒരു വസ്തുവിന്റെ പേരായ ശബ്ദം 'നാമം' എന്നു് മുൻപറഞ്ഞതിന്റെ

---

* 'അയ്യോ', 'ഓഹോ', 'ശിവ ശിവ', എന്നും മററും വിസ്മയാദിവികാരങ്ങളെ കുറിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ ഉൾപ്പെടുത്താതെയാണു് നാലുവിധമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. വികാരങ്ങളെ കുറിക്കുന്ന ഈ വക ശബ്ദങ്ങളേയും മററും 'നിപാതം' എന്നു് ഒരു വർഗ്ഗമായി ചേർത്തു മലയാളശബ്ദങ്ങൾ അഞ്ചുവകയാണെന്നു ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൻെറ അവസാനത്തിൽ കാണാം.

അൎത്ഥം, ഈ മൂന്നുവക വസ്തുക്കളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ പേരായ ശബ്ദം നാമമാകുന്നു, എന്നാണു്. **നാമം** എന്നതു **ദ്രവ്യത്തിന്റെയോ ഗുണത്തിന്റെയോ ക്രിയയുടെയോ പേരായ ശബ്ദം** എന്നു് നിഷ്കൃഷ്ടമായ ലക്ഷണം ചെയ്യാം. ദ്രവ്യത്തിന്റെ പേരായ നാമത്തിനു് **ദ്രവ്യനാമം**; ഗുണത്തിന്റെ പേരായ നാമത്തിനു് **ഗുണനാമം**; ക്രിയയുടെ പേരായ ശബ്ദത്തിനു് **ക്രിയാനാമം** എന്നു് സംജ്ഞകൾ ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ദ്രവ്യം എന്നതിനു ധനം, സമ്പാദ്യം എന്നർത്ഥമായിരിക്കാം നിങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നതു്; അതുപോലെ 'ഗുണം' എന്നതിനു നന്മ എന്നായിരിക്കും നിങ്ങൾക്കു് അർത്ഥം തോന്നുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ പദങ്ങൾ ഇവിടെ അതുകളുടെ സാധാരണ അൎത്ഥമല്ല ശാസ്ത്രീയമായ അർത്ഥത്തിൽ ആണു അവയെ ഇവിടെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കല്ലു്, മണ്ണു്, വെള്ളം, ലോഹം, മരം, മൃഗം, പക്ഷി, മനുഷ്യർ മുതലായി കണ്ണിനു കാണാവുന്ന സകല വസ്തുക്കളും ദ്രവ്യമാണു്. ഇതിനു പുറമേ കണ്ണിനു കാണാൻ പാടില്ലാത്ത വായു, ആകാശം, കാലം, ദിക്കു്, ആത്മാവു്, മനസ്സു് ഇതുകളുംകൂടി ദ്രവ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു ഇതാണു ഇവിടെ ദ്രവ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം. ഓരോ ദ്രവ്യത്തിലും മനസ്സുകൊണ്ടുമാത്രം വേർ പിരിക്കാവുന്ന പല എണ്ണങ്ങളുമുണ്ടു്. മരം എന്ന ദ്രവ്യത്തിൽ വണ്ണം, പൊക്കം, ഭാരം, നിറം മുതലായ പല എണ്ണങ്ങളും നമുക്കു് മനസ്സുകൊണ്ടു വേർതിരിച്ചു പറയാം. മനസ്സുകൊണ്ടല്ലാതെ കൈകൊണ്ടോ വല്ല ആയുധംകൊണ്ടോ ഒരു മരത്തിന്റെ വണ്ണത്തെയോ പൊക്കത്തെയോ നമുക്കു അതിൽനിന്നു പിരിക്കാൻ സാധിക്കയില്ലല്ലോ. ഇതുപോലെ കുതിര എന്ന ദ്രവ്യത്തിനു വണ്ണം, പൊക്കം, നീളം, ഭാരം, നിറം, സുശീലം അല്ലെങ്കിൽ ദുശ്ശീലം, സാമർത്ഥ്യം അല്ലെങ്കിൽ മടി മുതലായി പല എണ്ണങ്ങളും പിരിച്ചു പറയാവുന്നതുണ്ടു്. കുതിരയുടെ നിറം ആകട്ടെ പൊക്കം ആകട്ടെ മനോമാത്രമായിട്ടു കുതിരയിൽനിന്നു വേർപെടുത്താനും സാധിക്കയില്ല. ഇങ്ങനെ ദ്രവ്യത്തെ ആശ്രയിച്ചു് നില്ക്കുന്നതും അതിൽനിന്നു മനസ്സുകൊണ്ടു മാത്രം വേർപെടുത്തി എടുക്കാവുന്നതും ആയ എണ്ണങ്ങളാണു ഗുണങ്ങൾ.

ക്രിയയുടെ സ്വരൂപം ഇതിൽ അധികം എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാകുന്നതാണു്. ഉണ്ണുക, ഉറങ്ങുക, ഇരിക്കുക, അടിക്കുക, നടക്കുക, കാണുക, കേൾക്കുക മുതലായ ഓരോ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം ക്രിയകൾ. എന്നാൽ ഉണ്ണുന്നു, ഉണ്ടു, ഉണ്ണും, ഇരിക്കുന്നു, ഇരിക്കും, ഇരിക്കാം ഇത്യാദി നടക്കുന്ന മട്ടിൽ പറയുമ്പോൾ അവയെല്ലാം ക്രിയയുടെ രൂപത്തിൽ മനസ്സിൽ പെടുന്നു. ഊണു്, ഉറക്കം, ഇരിപ്പു് ഇത്യാദി ആയി അതാതുക്രിയകളെപ്പററി വേറെ വല്ല സംഗതിയും പറയുന്നിടത്തു അതുകൾ അതാതുക്രിയകളുടെ പേരുകളായിത്തീരുന്നു. അങ്ങനെ പേരുകളായി ചമഞ്ഞ ക്രിയകളാണു് ക്രിയാനാമങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞതു്. നടക്കുന്ന മട്ടിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ അവ 'കൃതി' എന്ന വകുപ്പിൽ ചേരുന്നു.

ദ്രവ്യം, ഗുണം, ക്രിയ എന്നു മൂന്നിനം പറഞ്ഞതിൽ ദ്രവ്യം എന്ന ഇനത്തിലാണു അധികം വിഷയവ്യാപ്തി. കണ്ണിനു കാണാവുന്ന വസ്തുക്കൾ മാത്രമല്ല അമൂർത്തങ്ങളായ വായു മുതലായതും കൂടി ദ്രവ്യത്തിലാണല്ലോ ഉൾപ്പെടുന്നതു്. അതിനാൽ ദ്രവ്യനാമങ്ങൾക്കു ചില ഉൾപ്പിരിവുകൾകൂടി ചെയ്യുവാനുണ്ടു്.

തെങ്ങു്, കമുകു്, പിലാവു്, മാവു് മുതലായ ദ്രവ്യങ്ങളെല്ലാം ഭൂമിയിൽനിന്നും മുളച്ചു് ഇല, തടി, കായു്, പൂവു് എന്നു പലവകയായിപ്പിരിഞ്ഞു ക്രമത്തിൽ വളർന്നുവരുന്ന വസ്തുക്കളാണല്ലോ. ഇങ്ങനെയുള്ള വസ്തുക്കളെ എല്ലാം ഒന്നുചേർത്തു നാം അവയ്ക്കു മരം എന്നു ഒരു പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ ജനിച്ചു ആഹാരം ഉറക്കം മുതലായ ക്രിയകൾ നടത്തി അവിടെ ഇവിടെ നടന്നു മുറയ്ക്കു വളർന്നുവന്നു ഒടുവിൽ മരിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾക്കു് പ്രാണി എന്നൊരു പേർ പറയുന്നു. പൂച്ച, പട്ടി, പശു, മനുഷ്യർ ഇവയെല്ലാം ഈ വകയിൽ ചേർന്നതാണു്. ഇവിടെ മരം എന്നും പ്രാണി എന്നും ഉള്ളതു പല എണ്ണങ്ങൾക്കും പൊതുവെ ചേരുന്ന ഒരു പേർ. തെങ്ങു്, കമുങ്ങു് മുതലായതും പൂച്ച, പട്ടി മുതലായതും ആ പൊതുപ്പേരിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന പ്രത്യേക എണ്ണങ്ങൾ. ഇവിടത്തെ 'മരം' 'പ്രാണി' എന്നുള്ളതുകളെപ്പോലെ പൊതുപ്പേർ ആകാവുന്നതിനു ജാതി എന്നും, തെങ്ങു്, കമുങ്ങു്, പൂച്ച, പട്ടി മുതലായതുകളെപ്പോലെ പ്രത്യേകപേരുകളായതുകൾക്കു വ്യക്തി എന്നും ശാസ്ത്രീയസംജ്ഞകൾ. ഇതാണു് ജാതിവ്യക്തിഭേദം ഇതിൽ ഒരു സംഗതി ആലോചിപ്പാനുണ്ടു്. തെങ്ങു്, കമുങ്ങു് മുതലായവ മരം എന്ന ജാതിയിലും പൂച്ച, പട്ടി മുതലായവ പ്രാണി എന്ന ജാതിയിലും ഉൾപ്പെട്ട വ്യക്തികളാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ.

എന്നാൽ ഈ വ്യക്തികളെ എടുത്തു മേലും തരംതിരിച്ചാൽ ഈ വ്യക്തികൾതന്നെ അടുത്തു കീഴിൽ ഉള്ള വ്യക്തികളെ അപേക്ഷിച്ചു ജാതിയാകും. ചെന്തെങ്ങ്, കരിന്തെങ്ങ്, യാപ്പാണംതെങ്ങ് എന്നു തെങ്ങിനെത്തന്നെ തരംതിരിക്കുമ്പോൾ തെങ്ങ് ജാതിയും ചെന്തെങ്ങ് മുതലായതു വ്യക്തികളും ആയിത്തീരുന്നു. അതുപോലെ പല വർഗ്ഗങ്ങളായുള്ള പട്ടികളെ പറയുമ്പോൾ പട്ടി ജാതിയും ഓരോ വർഗ്ഗവും വ്യക്തിയും ആകും. ഇങ്ങനെ പടിപടിയായി ജാതിവ്യക്തിവിഭാഗം ചെയ്യുമ്പോൾ ആദ്യത്തെ ഒന്നു ജാതിമാത്രവും, ഒടുവിലത്തെ ഒന്നു വ്യക്തിമാത്രവും ആയിരിക്കും; മധ്യേ ഉള്ളതുകളെല്ലാം മേലുള്ളതിനെ അപേക്ഷിച്ചു വ്യക്തിയും കീഴ്വരുന്നതിനെ അപേക്ഷിച്ചു ജാതിയും ആകാമെന്നുവരും. ജാതിവ്യക്തിവിഭാഗത്തിന്റെ സ്വഭാവം ഗ്രഹിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി ഈ സംഗതി ഇവിടെ ഇത്രയും വിസ്തരിച്ചുവെന്നേ ഉള്ളു. വ്യാകരണത്തിൽ ഉള്ളതിലും താണതരം (കീഴിൽ വ്യക്തികളെ ഉണ്ടാക്കി ജാതിയാക്കാൻ നിർവ്വാഹമില്ലാത്ത) വ്യക്തികളെ മാത്രമേ വ്യക്തികൾ എന്നു വകവെച്ചിട്ടുള്ളു. മനുഷ്യൻ എന്നതു ജാതി: അതിലുൾപ്പെട്ട രാമൻ, ജോൺ, മമ്മതു മുതലായ ഓരോയോരോ ആളുകൾ വ്യക്തികൾ.

17. ദ്രവ്യനാമം, ഗുണനാമം, ക്രിയാനാമം, എന്നു നാമങ്ങളെ മൂന്നായി തരംതിരിച്ചതിൽ ദ്രവ്യനാമങ്ങൾക്ക് നാല് അവന്തരവിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. അവയ്ക്ക് **സംജ്ഞാനാമം, സാമാന്യനാമം, മേയനാമം, സർവ്വനാമം** എന്നു പേരുകൾ. രാമൻ, കൃഷ്ണൻ, ഗോവിന്ദൻ, ശംകു, നാണു, ഉണിക്കോരൻ എന്നും മറ്റും നാം ഓരോരുത്തനെ വിളിക്കുന്നു. 'മനുഷ്യൻ' എന്ന പേർ ഇവക്കെല്ലാംപേക്ഷം ഒരുപോലെ ചേരും. അപ്രകാരംതന്നെ തിരുവനന്തപുരം, കൊച്ചി, കോഴിക്കോട്, മദ്രാസ്, ബാംബെ മുതലായ പേരുകൾ ഓരോ വസ്തുവിന്റെ പ്രത്യേക സംജ്ഞകളാകുന്നു. പട്ടണം എന്ന പേർ ഇവയ്ക്കെല്ലാം ഒരുപോലെ ചേരും. ഈ വാസ്തവത്തെത്തന്നെ വേറെ ഒരു പ്രകാരത്തിൽ മനുഷ്യർ പട്ടണം മുതലായവ ഓരോ ജാതിയേയും, രാമൻ തിരുവനന്തപുരം മുതലായ ജാതിയിൽ ഉൾപ്പെട്ട

ഓരോ എണ്ണത്തെ അല്ലെങ്കിൽ വ്യക്തിയേയും കാണിക്കുന്ന എന്നു പറയാം. ജാതിയെന്നും വ്യക്തിയെന്നുമുള്ള ഭേദങ്ങൾ കല്പിക്കുന്നതിനു സൌകര്യമില്ലാത്ത ചില പദാൎത്ഥങ്ങളുണ്ടു്. വെള്ളം എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരു കൈ വെള്ളമോ ഒരു സമുദ്രത്തിലെ വെള്ളമെല്ലാമോ ആവാം. ഇത്രയെന്നു അളവില്ലാത്തതിനാൽ ആകൃതിനിയമം ഇല്ലാത്ത ഇതിനു വ്യക്തി കല്പിക്കാവുന്നതല്ല. സ്വൎണ്ണം, മണ്ണു്, ആകാശം, വായു എന്നിത്യാദികളും 'വെള്ളം' എന്നതുപോലെ പരിച്ഛിന്നമായ ആകൃതി നിയമമില്ലാത്തതാകയാൽ വ്യക്തിയില്ലാത്തവയാണു്. ഈ മാതിരി വസ്തുക്കൾ രാശി (സമൂഹ) രൂപങ്ങളാകുന്നു. ഇവയെ ആണു് 'മേയനാമം' എന്നു പറയുന്നതു്.

(എ) ഒരു വ്യക്തിയുടെ പേരായതു **സംജ്ഞാനാമം.**

ഉദാ:—രാമൻ, തിരുവനന്തപുരം, പെരിയാറു്, കണ്ണൻദേവൻമല, മലയാളമനോരമ, കൊല്ലവർഷം, തിങ്കളാഴ്ച, പൂവാലി, തിരുവീലകണ്ഠൻ, ഓംഷാംപോഷിണി.

(ബി) ഒരു ജാതിയെ കുറിക്കുന്നനാമം **സാമാന്യനാമം.**

ഉദാ:—മനുഷ്യൻ, പട്ടണം, നദി, മല, വൎത്തമാനക്കടലാസ്സു്, ശബ്ദം, ആഴ്ച, പശു, ആന, സഭ.

(സി) വ്യക്തിഭേദമില്ലാത്തതു് **മേയനാമം.**

ഉദാ:—വെള്ളം, പൊൻ, വെള്ളി, ആകാശം, മഴ, മഞ്ഞു്, വെയിൽ വെളിച്ചം, ഇരുട്ടു് പൊടി.

18. "രാമസ്വാമി നല്ല ബുദ്ധിമാനാകുന്നു; രാമസ്വാമി ക്ലാസിൽ ഒന്നാമനാണു്; പഠിത്തത്തിൽ രാമസ്വാമിക്കു വളരെ ശ്രദ്ധയുണ്ടു്" ഇങ്ങനെ നാമം പറക എന്നു വച്ചാൽ കേൾക്കുന്ന ആളിനു് അൎത്ഥം മനസ്സിലാകുമെങ്കിലും ശ്രവണദുസ്സഹത്വം ഉണ്ടാവാനിടയുണ്ടു്. ആയതിനാൽ "രാമസ്വാമി നല്ല ബുദ്ധിമാനാകുന്നു, അവൻ

ക്ലാസ്സിൽ ഒന്നാമനാണു്. പഠിത്തത്തിൽ അവനു വളരെ ശ്രദ്ധയുണ്ടു്." എന്നേ നാം പറയാറുള്ളൂ. അവൻ എന്ന ശബ്ദം രാമസ്വാമിയെക്കുറിച്ചു മാത്രമല്ല, ഏതൊരു മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതു തന്നെ. ഇങ്ങനെയുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ വേറെയുമുണ്ടു്. നാം ഒരു വസ്തുവിനെപ്പററി സംസാരിക്കുമ്പോൾ, അതിൻെറ പേർ ആവൎത്തിക്കാതിരിപ്പാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന നാമം തന്നെ **സൎവ്വനാമം**. സൎവ്വത്തോടും ചേൎന്നു് സൎവ്വത്തിന്റേയും നാമമാവുക നിമിത്തം സൎവ്വനാമം എന്നു പേരുണ്ടായി. സൎവ്വനാമങ്ങൾ എണ്ണത്തിൽ അധികമില്ല. അവയ്ക്കു് ഒരു പട്ടിക താഴെ ചേൎക്കുന്നു:—

1.	എൻ	ഉത്തമസൎവ്വനാമം.	12.	ചില	നാനാസൎവ്വനാമം.
2.	നിൻ	മദ്ധ്യമ ”	13.	പല	
3.	അ.	ചുട്ടെഴുത്തു് അല്ലെങ്കിൽ വിവേചനനാമം	14.	ഇന്ന	നിൎദ്ദിഷ്ടവാചി
4.	ഇ.		15.	എല്ലാ	സൎവ്വവാചി
5.	ഉ.		16.	ഒക്ക	
6.	ഒന്നു്.		17.	തൻ	സ്വവാചി
7.	എ	വ്യപേക്ഷക	18.	മിക്ക	അംശവാചി
8.	യാ		19.	മററ	അന്യാൎത്ഥകം
9.	ഏ	ചോദ്യസൎവ്വനാമം	20.	വല്ല	അനാസ്ഥാവാചി.
10.	ആർ				
11.	എന്തു്				

നാമവിഭാഗപ്പട്ടിക

- ദ്രവ്യനാമം.
  - സംജ്ഞാനാമം.
  - സാമാന്യനാമം.
  - സൎവ്വനാമം.
  - മേയനാമം.
- ഗുണനാമം.
- ക്രിയാനാമം.

രൂപഭേദം

19. (എ) അൎത്ഥത്തിൽ വിശേഷാംശം വല്ലതും കൂട്ടിച്ചേൎക്കുന്നതിനോ മറ്റൊരു പദാൎത്ഥത്തോടുള്ള സംബന്ധത്തെ കുറിക്കുന്നതിനോ മറ്റോ ആയിട്ടു് ശബ്ദങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ ഭേദങ്ങൾ ചെയ്യപ്പെടുന്നു. രൂപഭേദം പ്രായേണ ശബ്ദത്തിന്റെ ഒടുവിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ അക്ഷരം കൂട്ടിച്ചേൎത്താണുണ്ടാകുന്നതു് ഇങ്ങനെ കൂട്ടിച്ചേൎക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങൾക്കു് '**പ്രത്യയം**' എന്നു പേർ. പ്രത്യങ്ങളെല്ലാം ആദികാലത്തിൽ അൎത്ഥമുള്ള സ്വതന്ത്രപദങ്ങളായിരുന്നു. കാലക്രമത്തിൽ തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു് അവ ഒന്നു രണ്ടു് അക്ഷരങ്ങൾ മാത്രമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു.

ഉദാ:—ഹരി, ഹരിയുടെ ഇതിൽ 'ഉടെ' എന്നതു് പ്രത്യയം. ഇതു് 'ഉടയ' എന്ന ശബ്ദം, തേഞ്ഞുണ്ടായതാകുന്നു. അതു പിന്നീടും തേഞ്ഞു 'രാമന്റെ' ഇത്യാദികളിൽ 'ടെ' (റെ) എന്നു മാത്രമായിട്ടുണ്ടു്.

പ്രത്യയം ഏതിനോടു ചേൎക്കുന്നോ ആ ശബ്ദസ്വരൂപത്തിനു **പ്രകൃതി** എന്നു പേർ. മുൻ കാണിച്ച ഉദാഹരണത്തിൽ 'ഹരി' എന്നതു പ്രകൃതി.

പ്രകൃതിയിൽ ചിലപ്പോൾ പ്രത്യയം ചേൎക്കുമ്പോൾ തങ്ങളിൽ യോജിപ്പു പോരാതെ വരികയാൽ രണ്ടിനും മദ്ധ്യേ അൎത്ഥമില്ലാത്ത ഒന്നോ രണ്ടോ അക്ഷരം ചേൎക്കേണ്ടിവരും. ഈ മാതിരി അക്ഷരങ്ങൾക്കു് '**ഇടനില**' അല്ലെങ്കിൽ '**ആഗമം**' എന്നു പേർ. അതു്+ഉടെ എന്നു ചേൎക്കുമ്പോൾ യോജിപ്പു പോരാത്തതിനാൽ 'ഇൻ' എന്നു കൂടിചേൎത്തു അതു്+ഇൻ+ഉടെ=അതിൻടെ എന്ന രൂപമുണ്ടാകുന്നു ഇവിടെ 'ഇൻ' എന്നു് ഇടയ്ക്കു ചേൎത്തതു് ഇടനില അല്ലെങ്കിൽ ആഗമം.

പിന്നെച്ചിലേടത്തു് ഒരക്ഷരം മാററി മറെറാരക്ഷരം ആക്കാറുണ്ടു്. ഇതിനു് **ആദേശം** എന്നു സംജ്ഞ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഉദാ:—ധനം + എ = ധനത്തു് + എ = ധനത്തെ ഇവിടെ അനുസ്വാരത്തിനു് 'ത്ത' എന്നു് ആദേശം.

19. (ബി) നാമത്തിനു രൂപഭേദം വരുന്നതു് ലിംഗം, വചനം, വിഭക്തി ഇതുകളെ കുറിക്കുന്നതിനാകുന്നു.

ലിംഗം

20. ജീവികൾക്കു പുരുഷൻ എന്നും സ്ത്രീ എന്നും രണ്ടു ജാതികൾ ഉണ്ടു്; ജീവനില്ലാത്ത ജന്തുക്കൾ ഇതിൽ രണ്ടിലും ഉൾപ്പെടാത്തതിനാൽ മൂന്നാമതു നപുംസകം എന്നൊരു ജാതി. ഇങ്ങനെ പദാർത്ഥങ്ങളെല്ലാം മൂന്നു വകയായി പിരിയുന്നു. നാമങ്ങൾ കുറിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾക്കുള്ള ജാതിഭേദം തന്നേ വ്യാകരണത്തിൽ നാമങ്ങളുടെ **ലിംഗഭേദം.**

പുരുഷജാതിയിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു വസ്തുവിന്റെ പേരായ നാമം **പുല്ലിംഗം**; സ്ത്രീജാതിയിലുള്ള ഒരു വസ്തുവിന്റെ പേരായ നാമം **സ്ത്രീലിംഗം**; സ്ത്രീപുരുഷഭേദമില്ലാത്ത ഒരു വസ്തുവിന്റെ പേരായ നാമം **നപുംസകലിംഗം.**

ഉദാ:—അച്ഛൻ, കാള, രാജാവു്, ശങ്കരൻ—പുല്ലിംഗം
അമ്മ, പശു, റാണി, ചക്കി—സ്ത്രീലിംഗം
കല്ലു്, മരം, വീടു്, കൊല്ലം—നപുംസകലിംഗം.

21. ഇതിനുപുറമേ അലിംഗം (അല്ലെങ്കിൽ സാധാരണലിംഗം) എന്നു് ഒന്നുകൂടിയുണ്ടെന്നു പറയാം. ഇതു

സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ ഭേദംകൂടാതെ ഒന്നുപോലെ കുറിക്കുന്നു. 'ആൾ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ സ്ത്രീയോ പുരുഷനോ ആകാം. അതുപോലെ 'ആന' എന്നു പറഞ്ഞാൽ കൊമ്പനാനയോ പിടിയാനയോ രണ്ടുമാകാം. എന്നാൽ ശൂദ്രർ, ബ്രാഹ്മണർ, മനുഷ്യർ ഇത്യാദി ബഹുവചനത്തിലാണ് നാമങ്ങൾ അധികം എണ്ണവും അലിംഗങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു്.

22. സ്ത്രീപുരുഷവിഭാഗം എല്ലാജീവജന്തുക്കളിലും ഉണ്ടെങ്കിലും വിശേഷബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യരിലും, ദേവന്മാരിലും, വീട്ടിൽ വളത്തുന്ന ചില മൃഗങ്ങളിലും മററുമേ നാം ഗണിക്കാറുള്ളൂ. സാധാരണ പക്ഷിമൃഗാദികളെപ്പററി സംസാരിക്കുമ്പോൾ പ്രകൃതമായ ജന്തു സ്ത്രീയോ പുരുഷനോ എന്നു് നാം അന്വേഷിക്കാറില്ല. അതുകൊണ്ടു് വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്ത ജീവജന്തുക്കളും നപുംസകങ്ങൾ തന്നെ ആകുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെ പ്രായമാകാത്ത കുഞ്ഞുങ്ങളേയും ലിംഗഭേദം വകവയ്ക്കാതെ നപുംസകങ്ങളാക്കിയാണു് സാധാരണ പറക പതിവു്.

23. ലിംഗഭേദം കാണിക്കുന്നതിനു മൂന്നു മാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടു്.

(എ) **ഒന്നാമത്തെ മാർഗ്ഗം** സ്ത്രീക്കും പുരുഷനും വേറേ വേറേ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുക; എങ്ങനെ എന്നാൽ—

പുരുഷൻ	സ്ത്രീ
അച്ഛൻ	അമ്മ
കാള	പശു
ആങ്ങള	പെങ്ങൾ
ഭത്താവു്	ഭായ്യ
രാജാവു്	രാജ്ഞി

ഇത്യാദി

(ബി) രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗം—'ആൺ' 'പെൺ' മുതലായ ചില പദങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേൎക്കുക.

പുരുഷൻ	സ്ത്രീ	പുരുഷൻ	സ്ത്രീ
ആൺപക്ഷി	പെൺപക്ഷി	കൊമ്പനാന	പിടിയാന
കണ്ടൻപൂച്ച	ചക്കിപ്പൂച്ച	പൂവൻകോഴി	പിടക്കോഴി

ഇത്യാദി

(സി) മൂന്നാമത്തെ മാൎഗ്ഗം — ശബ്ദങ്ങളിൽ വേറേ വേറേ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേൎത്തു് രൂപഭേദംകൊണ്ടു് ലിംഗഭേദത്തെ കുറിക്കുക.

പും	സ്ത്രീ	നപും
കേമൻ	കേമി	കേമം
ഇഷ്ടൻ	ഇഷ്ട	ഇഷ്ടം
പ്രിയൻ	പ്രിയ	പ്രിയം
കഠിനൻ	കഠിന	കഠിനം
നിൎദ്ദയൻ	നിൎദ്ദയ	നിൎദ്ദയം

24. രൂപഭേദംകൊണ്ടു ലിംഗഭേദം സംഭവിക്കുന്നതിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തമായി മേൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന (സി) അഞ്ചുപദങ്ങളും അകാരാന്തങ്ങളാണല്ലൊ. രൂപഭേദംമൂലം ലിംഗഭേദം വരുന്ന മററു പദങ്ങളെ സൂക്ഷിച്ചാൽ, അവയും അകാരാന്തങ്ങളാണെന്നു കാണാം. എന്നാൽ അകാരാന്തങ്ങളിലും എല്ലാ നാമങ്ങളും രൂപഭേദംകൊണ്ടു് ലിംഗഭേദം വരാൻ കഴിയാത്തവയാണു്. 'ധര' എന്നതു് അകാരാന്തമാണെങ്കിലും അതിനു് രൂപഭേദംകൊണ്ടു് ഒരു മലയാള സ്ത്രീലിംഗനാമം സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. താലവ്യാകാരാന്തങ്ങളായ പുല്ലിംഗനാമങ്ങളിൽ സ്ത്രീലിംഗരൂപത്തിനായി പ്രത്യയം ചേൎക്കുന്നില്ല. മലയാളത്തിൽ 53 വൎണ്ണങ്ങളുള്ളതിൽ താലവ്യമല്ലാത്ത അകാരം എന്ന ഒന്നിൽ അവസാനിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്കുമാത്രമേ രൂപംകൊണ്ടു ലിംഗമറിവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു.

25. താലവ്യമല്ലാത്ത അകാരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന ഒരു ശബ്ദം പുല്ലിംഗത്തിൽ 'അൻ' എന്ന പ്രത്യയത്തിലും, സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ 'ഇ' എന്നതിലും നപുംസകലിംഗത്തിൽ 'അം' എന്നതിലും അവസാനിക്കും—

ഉദാ:—	പും	സ്ത്രീ	നപും
	കള്ളൻ	കള്ളി	കള്ളം
	കേമൻ	കേമി	കേമം

അകാരം താലവ്യമായാൽ

തഞ്ച തള്ള (ശ്ലേഷ്മം) | പിള്ള അമ്മ (വിഷ്ണുർച്ച)

എന്നു പ്രത്യയം ഒന്നും ചേർക്കാതെ ശബ്ദം ഇരിക്കുന്നതു പോലെതന്നെ ഇരിക്കയേ ഉള്ളൂ.

26. ശബ്ദം പുല്ലിംഗത്തിൽ 'യൻ' എന്ന പ്രത്യയംകൊണ്ടു അവസാനിച്ചാൽ അതിന്റെ സ്ത്രീലിംഗം 'ച്ചി' എന്ന പ്രത്യയത്തിൽ അവസാനിക്കും.

ഉദാ:—പും	സ്ത്രീ	പും	സ്ത്രീ	പും	സ്ത്രീ
മടിയൻ	മടിച്ചി	തടിയൻ	തടിച്ചി	നന്നയൻ	നന്നച്ചി

27. ജാതി, തൊഴിൽ മുതലായതു കുറിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്കു സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ 'ത്തി' എന്നാണു പ്രത്യയം.

ഉദാ:—പും	സ്ത്രീ	പും	സ്ത്രീ
ശൂദ്രൻ	ശൂദ്രത്തി	തയ്യൽക്കാരൻ	തയ്യൽക്കാരത്തി
വെളുത്തേടൻ	വെളുത്തേടത്തി	അനുജൻ	അനുജത്തി

28. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു എടുക്കുന്ന പദങ്ങൾക്കു ആ ഭാഷയിലെ നിയമമനുസരിച്ചുതന്നെ ലിംഗഭേദം കാണിക്കുന്നു.

ഉദാ:	പും	സ്ത്രീ	പും	സ്ത്രീ
	വിദ്വാൻ	വിദുഷി	രാജാ	രാജ്ഞി
	ഭഗവാൻ	ഭഗവതി	പതി	പത്നി
	ദേവൻ	ദേവി	രോഗി	രോഗിണി
	ഇന്ദ്രൻ	ഇന്ദ്രാണി	സുന്ദരൻ	സുന്ദരി
	ശ്രേഷ്ഠൻ	ശ്രേഷ്ഠ		

വചനം

29. **വചനം** എന്നതു നാം പ്രസ്താവിക്കുന്ന വസ്തു ഒന്നോ അതിലധികമോ എന്നു കാണിക്കുന്നതിനു് നാമത്തിൽ ചെയ്യുന്ന രൂപഭേദമാകുന്നു.

30. ഒന്നിനെക്കുറിക്കുന്നതു് **ഏകവചനം**; ഒന്നിലധികം എണ്ണങ്ങളെ കുറിക്കുന്നതു് **ബഹുവചനം**, എന്നു് വചനം രണ്ടുണ്ടു്. കല്ലു്, കതിര, അമ്മ ഇതെല്ലാം ഒരു എണ്ണത്തെമാത്രം കാണിയ്ക്കുയാൽ ഏകവചനങ്ങൾ; കല്ലുകൾ, കതിരകൾ, അമ്മമാർ ഇവ അനേകം എണ്ണങ്ങളെ കുറിക്കയാൽ ബഹുവചനങ്ങൾ.

ഏകവചനത്തിനു് വിശേഷരൂപമൊന്നുമില്ല; നാമത്തിന്റെ സ്വന്തരൂപംതന്നെ ഏകവചനം.

ഉദാ:—ബ്രാഹ്മണൻ കുട്ടി ആന

31. ബഹുവചനം മൂന്നുമാതിരിയുണ്ടു്.

(എ) **സലിംഗബഹുവചനം**—ഇതു് സ്ത്രീപുംനപുംസകങ്ങളിൽ ഏതിന്റെ എങ്കിലും ഒന്നിന്റെ മാത്രം ബഹുത്വത്തെ കാണിക്കുന്നു—പുംസ്ത്രീകൾക്കു് 'മാർ' സലിംഗബഹുവചനം കുറിക്കുന്നു.

ഉദാ:—	പും	സ്ത്രീ	പും	സ്ത്രീ
	രാമൻ	രാമന്മാർ	തള്ള	തള്ളമാർ
	നമ്പൂരി	നമ്പൂരിമാർ	ഓപ്പു	ഓപ്പുമാർ

നപുംസകത്തിനു് 'കൾ' സലിംഗബഹുവചനം കുറിക്കുന്നു.

ഉദാ:— മല മലകൾ ആന ആനകൾ

മരം മരങ്കൾ = മരങ്ങൾ. *

* 58-ാം വകുപ്പിന്റെ നോട്ടു് നോക്കുക.

പുംസ്ത്രീശബ്ദങ്ങളെ ആദരവില്ലാതെ പറയുമ്പോൾ 'കൾ' തന്നെ ബഹുവചനപ്രത്യയമായി ചേക്കാറുണ്ടു്.

ഉദാ:— ഏക	ബഹു	ഏക	ബഹു
തമ്പുരി	തമ്പുരികൾ	ദാസ്യ	ദാസ്യകൾ
തള്ള	തള്ളകൾ		

അനാദരത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന 'കൾ', എന്നതു് 'അൻ' എന്നവസാനിക്കുന്ന പുല്ലിംഗങ്ങളോടു് ചേരുക യില്ല. 'രാമൻ' എന്നതിനു 'രാമന്മാർ' എന്നല്ലാതെ 'കൾ' ചേൎന്നു് ഒരു ബഹുവചനരൂപമില്ല. 'കള്ളന്മാർ' 'വിഡ്ഢി യാന്മാർ' ഇത്യാദികളും കാണുക.

(ബി) **അലിംഗബഹുവചനം**—ഇതു സ്ത്രീ പുരുഷന്മാർ ചേൎന്നുള്ള ബഹുവചനത്തെ കാണിക്കുന്നു. 'മാർ' എന്നതു ചേൎന്ന ബഹുവചനരൂപം പുല്ലിംഗാൎത്ഥ മോ സ്ത്രീലിംഗാൎത്ഥമോ ആണു് കുറിക്കുന്നതെന്നറിയാം. 'ശൂദ്രന്മാർ' എന്നതു പുരുഷന്മാർതന്നെ. ശൂദ്രത്തിമാർ, എന്നതു സ്ത്രീകൾതന്നെ. എന്നാൽ അലിംഗബഹുവചന രൂപം പുരുഷന്മാരെയും സ്ത്രീകളെയും കുറിക്കും. പുല്ലിംഗ മെന്നും സ്ത്രീലിംഗമെന്നും വിവേചിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാ ത്തതിനാൽ ഈ രൂപത്തിനു അലിംഗബഹുവചനം എന്നു പേരുണ്ടായി.

ഉദാ:— ഏക	സലിംഗ ബഹുവചനം	അലിംഗ ബഹുവചനം
ശൂദ്രൻ	ശൂദ്രന്മാർ	ശൂദ്രർ
ശൂദ്രത്തി	ശൂദ്രത്തിമാർ	
മിടുക്കൻ	മിടുക്കന്മാർ	മിടുക്കർ
മിടുക്കി	മിടുക്കിമാർ	
പണിക്കാരൻ	പണിക്കാരന്മാർ	പണിക്കാരർ
പണിക്കാരത്തി	പണിക്കാരത്തിമാർ	

(സി) പൂജകബഹുവചനം പുംസ്ത്രീകളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന് ബഹുമാനത്തെ കൊടുക്കുന്നു. മേൽ പറഞ്ഞ പ്രത്യയങ്ങളിൽ ഒന്നോ അധികമോ മേൽ പോലെ ചേർത്ത് പൂജകബഹുവചനമുണ്ടാക്കുന്നു.

ഉദാ:— (ഒരു പ്രത്യയം)

ബഹുവചനപ്രത്യയം		രൂപം	അർത്ഥം
ഭട്ട	ആർ	ഭട്ടർ	ബഹുമാനപ്പെട്ട ഭട്ടർ
നിൻ	കൾ	നിങ്ങൾ *	ടി നീ

(രണ്ടു പ്രത്യയങ്ങൾ)

അവൻ—അവർ + കൾ അവർകൾ ബഹുമാനപ്പെട്ട അവൻ

(പൂജകബഹുവചനത്തിനുമേൽ സാധാരണ ബഹുവചനം) **

രാജാ	കൾ	മാർ	രാജാക്കന്മാർ	പൂജിതന്മാരായ രാജാക്കൾ
ഗുരു	കൾ	മാർ	ഗുരുക്കന്മാർ	പൂജിതന്മാരായ ഗുരുക്കൾ

32. സർവ്വനാമങ്ങൾക്ക് ഏതാനും വിശേഷരൂപങ്ങളുണ്ടു്. അവയെ താഴെ കാണിക്കുന്നു:—

	ഏക	ബഹു		ഏക	ബഹു
1.	ഞാൻ	ഞങ്ങൾ, നമ്മൾ, നാം	5.	അതു	അതുകൾ, അവ, അവററ
2.	നീ	നിങ്ങൾ	6.	എതു്	എതുകൾ, എവ, എവററ
3.	താൻ	തങ്ങൾ	7.	ഏതു്	ഏതുകൾ, ഏവ, ഏവററ
4.	ഇതു്	ഇതുകൾ, ഇവ, ഇവററ	8.	യാതു്	യാതൊന്നുകൾ

* 58-ാം വകുപ്പിലെ നോട്ട് നോക്കുക.

** അതാലവ്യസ്വരത്തിനുമുമ്പ് 'കൾ' എന്നതു് 'ക്കൾ' എന്നാവും. താലവ്യസ്വരത്തിനു പിമ്പു് ഭേദമില്ല, പിള്ളകൾ, കൈകൾ ഇത്യാദി കാൺക.

33. ഇത്ര എണ്ണമെന്നു സംഖ്യ ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തി പറയുന്നിടത്തു നപുംസകനാമങ്ങൾക്ക ബഹുവചനം ഉപയോഗിക്കമാറില്ല.

ഉദാ:— പത്തു ദ്രപാ രണ്ടു കാള
ആറു തേങ്ങാ നാലു കതിര
ആയിരം കല്ലു

പുല്ലിംഗമോ സ്ത്രീലിംഗമോ ആയാൽ

നാലു ബ്രാഹ്മണർ
എട്ടു ദിക്പാലന്മാർ
മൂന്നു ഭാൎയ്യമാർ

എന്നു ബഹുവചനം പ്രയോഗിക്കതന്നെ വേണം. ജീവജന്തുക്കളെ അവയുടെ സ്ത്രീപുരുഷവിഭാഗം വകവെക്കാതെ നപുംസകങ്ങളാക്കിക്കല്പിക്കുന്നതേ ഉള്ളല്ലോ. അതുകൊണ്ടു അവയെകുറിക്കുന്ന നാമങ്ങൾക്കു 'ആയിരം ആനകൾ' 'നാലുകതിരകൾ' എന്നും മററും ബഹുവചനം ചേൎത്താലും വിരോധമില്ല. ശുദ്ധനപുംസകങ്ങളായ ജീവനില്ലാത്ത വസ്തുക്കളെ ഒരിക്കലും 'പത്തുകല്ലുകൾ' 'ആറുദ്രപകൾ' എന്നും മററും ബഹുവചനം ചേൎത്തു പറയരുതു്.

ആകാരാന്തശബ്ദങ്ങൾക്ക (24-ാം വകുപ്പു) മാത്രമേ ലിംഗഭേദം കുറിക്കുന്നതിനു പ്രത്യയം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളു; എങ്കിലും വേറെ വൎണ്ണങ്ങളിൽ അവസാനിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്കും ബഹുവചനപ്രത്യയം ചേക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ലിംഗപ്രത്യയംകൂടി ചേക്കാറുണ്ടു്.

തിരുമുൽപാടു്	തിരുമുൽപാടന്മാർ
എളേതു്	എളേതന്മാർ
വക്കീൽ	വക്കീലന്മാർ

വിഭക്തി

34. ഒരു നാമത്തിനു ക്രിയാപദത്തോടോ മററു നാമങ്ങളോടോ ഉള്ള സംബന്ധം കുറിക്കുന്നതിനു ആ നാമത്തിൽ ചെയ്യുന്ന രൂപഭേദമാകുന്നു **വിഭക്തി.**

നാമത്തിനു് ക്രിയാപദത്തോടുള്ള സംബന്ധത്തിനു് കാരകം എന്നു് ഒരു പ്രത്യേക സംജ്ഞയുണ്ടു്. കാരകങ്ങൾ—കർത്താ, കർമ്മം, കരണം, കാരണം, അധികരണം, സ്വാമി, സാക്ഷി എന്നു് ഏഴെണ്ണമാകുന്നു. ക്രിയ ആർ നടത്തുന്നുവോ അവൻ കർത്താ. കർത്താവു് ഏതിനെ ചെയ്യുന്നുവോ അതു കർമ്മം. കർത്താവിനു് ക്രിയ നടത്തുന്നതിൽ ഉപകാരമായിരിക്കുന്നതു കരണം. ഹേതുതന്നെ കാരണം. ക്രിയയ്ക്കു് ആധാരമായ സ്ഥലമോ കാലമോ അധികരണം. കർമ്മം ഏവന്നുതകുന്നു അവൻ സ്വാമി. ക്രിയ നടത്തുന്നതിൽ കർത്താവിനു് എതിരാളിയായിനിൽക്കുന്നതു സാക്ഷി.

35. വിഭക്തി ഏഴെണ്ണമുണ്ടു്. അവയുടെ പേരുകളും, ഓരോന്നിനുമുള്ള പ്രത്യയങ്ങളും, ഓരോ ഉദാഹരണവും താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

പേർ	പ്രത്യയം	ഏകവചനം	ബഹുവചനം
1. നിർദ്ദേശിക	(നാമരൂപം)	ഹരി,	ഹരികൾ
2. പ്രതിഗ്രാഹിക	എ, ഏ,	ഹരിയെ,-യേ	ഹരികളെ,-ളേ
3. സംയോജിക	ഒടു്,ഓടു്,	ഹരിയൊടു്-യോടു്,	ഹരികളൊടു-ളോടു്
4. ഉദ്ദേശിക	ക്കു്	ഹരിക്കു്	ഹരികൾക്കു്
5. പ്രയോജിക	ആൽ	ഹരിയാൽ	ഹരികളാൽ
6. സംബന്ധിക	ഉടെ, ഉടേ	ഹരിയുടെ-ടേ	ഹരികളുടെ-ടേ
7. ആധാരിക	ഇൽ	ഹരിയിൽ	ഹരികളിൽ

36. വിഭക്തികൾ ഏഴുണ്ടു്; അവയുടെ അർത്ഥങ്ങളായ കാരണങ്ങളും ഏഴുണ്ടു്; ആ സ്ഥിതിക്കു് ഒരു വിഭക്തിക്കു് ഒരു കാരകം അർത്ഥം എന്നു് ഏർപ്പാടുവെച്ചിരുന്നെങ്കിൽ നന്നായിരുന്നു. ഒരേ വിഭക്തിക്കു് രണ്ടോ മൂന്നോ

കാരകം അർത്ഥമായി വരാറുണ്ടു്. ഇന്ന വിഭക്തിക്കു് ഇന്ന കാരകം അർത്ഥമെന്നു് താഴെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു:—

1. നിർദ്ദേശിക—	ഇതിനു അർത്ഥം	കർത്താ,	ഉദാ—രാമൻ ഉറങ്ങുന്നു.
2. പ്രതിഗ്രാഹിക	”	കർമ്മം ”	രാമൻ രാവണനെ കൊന്നു
3. സാംയോജിക	”	സാക്ഷി ”	ശിവൻ ശക്തിയോടു ചേരുന്നു.
4. ഉദ്ദേശിക	”	സ്വാമി ”	ഞാൻ രാമനു ഒരു പുസ്തകം കൊടുത്തു
5. പ്രയോജിക	”	കരണം ”	വാളാൽ വെട്ടുന്നു
		കാരണം ”	പാപത്താൽ താപമുണ്ടാകും
		കർത്താ ”	രാമനാൽ രാവണൻ കൊല്ലപ്പെട്ടു.
6. സംബന്ധിക	”	നാമങ്ങളുടെ അന്യോന്യസംബന്ധം ”	രാമന്റെ പുസ്തകം
7. ആധാരിക	”	അധികരണം ”	മടിയിൽ ഇരിക്കുന്നു.

37. നാം ഒരുവനോടു് സംസാരിക്കുമ്പോൾ അവനെ നമ്മുടെ നേരേ അഭിമുഖനാക്കുന്നതിനു് **സംബോധന** എന്നു് പേർ. നിർദ്ദേശികാവിഭക്തിയെ സംബോധന അർത്ഥത്തിലും ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്. അങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കുന്ന നിർദ്ദേശികക്കു **സംബോധിക** എന്നു് പേർ.

സംബോധിക രണ്ടു മാതിരിയിൽ ഉണ്ടാക്കാം—

(1) നാമത്തിന്റെ ഒടുവിൽ 'ഏ' എന്നു് ചേർക്കുക:
ഉദാ:—മകളേ! മനസ്സേ! അമ്മേ!

(2) നാമം സ്വരാന്തമെങ്കിൽ ആ സ്വരത്തെ നീട്ടുക.
ഉദാ:—രാമാ! കൃഷ്ണാ! ദേവീ! ശംഭൂ!

സംബോധികയുടെ സ്പഷ്ടതയ്ക്കുവേണ്ടി 'അല്ലയോ' 'ഹേ' 'എടാ' 'എടീ' 'എടോ' ഇത്യാദി അവ്യയങ്ങളെ കൂടി ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്.

38. 35–ാം വകുപ്പിൽ ഉദാഹരണത്തിനെടുത്ത ഹരിശബ്ദത്തിൽ വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കുമ്പോൾ ഏറെ വിശേഷങ്ങളൊന്നും ചെയ്യേണ്ടതില്ല. സ്വരാദിപ്രത്യയങ്ങൾക്കു മുമ്പു് 'ഹരി' എന്നതു് ഇകാരമായ ഒരു താലവ്യസ്വരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നതിനാൽ മുമ്പു് 14–ാം വകുപ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള യകാരാഗമം കൂടി ചേർക്കേണ്ടതേയുള്ളു:—

ഹരി + എ = ഹരി + യ് + എ = ഹരിയെ
ഹരി + ഓടു് = ഹരി + യ് + ഓടു് = ഹരിയോടു്
ഹരി + ഇൽ = ഹരി + യ് + ഇൽ = ഹരിയിൽ ഇത്യാദി

എന്നാൽ എല്ലാശബ്ദങ്ങളിലും പ്രത്യയം ചേർക്കുന്നതു് ഇതുപോലെ എളുപ്പമല്ല. അകാരാന്തശബ്ദങ്ങളിൽ കുറെ വിശേഷമുണ്ടു്. അതിനാലാണു് അതിനെ വിട്ടു് ഇകാരാന്തശബ്ദത്തെ ഉദാഹരിച്ചതു്. താലവ്യമല്ലാത്ത അകാരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന ശബ്ദമെല്ലാം പുല്ലിംഗത്തിൽ 'അൻ' എന്ന ലിംഗപ്രത്യയം ചേർന്നു് നകാരാന്തമാകുമല്ലോ. 'ൻ' എന്ന നകാരചില്ലിനു് പരം (അപ്പുറം) ആയി വിഭക്തിചേർക്കുമ്പോൾ താഴെ കാണിക്കുന്ന വിശേഷവിധിചെയ്യണം.

(1) ഉദ്ദേശികയുടെ പ്രത്യയമായ 'ക്കു' എന്നതു് ആദിവർണ്ണം ലോപിച്ചു് 'ഉ' എന്നു മാത്രമാകും.

(2) 'ഉടെ' എന്ന സംബന്ധികാപ്രത്യയവും ആദ്യക്ഷരം ലോപിച്ചു് 'ടെ' എന്നു മാത്രമായിത്തീരും.

ഉദാ:— രാമൻ + ക്കു് = രാമൻ + ഉ് = രാമനു് *
രാമൻ + ഉടെ = രാമൻ + ടെ = രാമന്റെ

'ൻട' എന്നു ചേൎന്നുവരുമ്പോൾ ടകാരസ്ഥാനത്തു് 'റ' ആണു് എഴുതുക പതിവു്. ഉച്ചരിക്കുന്നതു് ടകാരത്തിന്റെയും റകാരത്തിന്റെയും മദ്ധ്യേ ഉള്ള ഒരു ഉച്ചാരണംകൊണ്ടുമാണു്.

39. അകാരാന്തനപുംസകലിംഗങ്ങൾ 'അം' എന്നു് അനുസ്വാരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നു. അവയിലുംവിശേഷവിധിയുണ്ടു്:—അനുസ്വാരത്തെ കളഞ്ഞു് അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു് 'ത്തു്' എന്നു ചേൎക്കണം. ഇങ്ങനെ ഒരു വൎണ്ണത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു് മറെറാരു വൎണ്ണം ചെയ്യുന്നതിനു് 'ആദേശം ചെയ്ക' എന്നു പേർ. 18-ാം വകുപ്പിൽ പറഞ്ഞതനുസരിച്ചു പറയുന്നപക്ഷം "വിഭക്തിപ്രത്യയത്തിനു മുമ്പു് അനുസ്വാരത്തിനു് ആദേശം വേണം" എന്നു് ഒരു സൂത്രമാക്കിപ്പറയാം.

ഉദാ:—ധനം + എ = ധനത്തു് + എ = ധനത്തെ
ധനം + ആൽ = ധനത്തു് + ആൽ = ധനത്താൽ
ധനം + ഇൽ = ധനത്തു് + ഇൽ = ധനത്തിൽ ഇത്യാദി

40. വ്യഞ്ജനാന്തശബ്ദങ്ങളിലും മററും വിഭക്തിപ്രത്യയം നേരേ ചേൎത്താൽ യോജിച്ചു പോരാതെ വരുന്നു. അതിനാൽ ശബ്ദത്തിനും പ്രത്യയത്തിനും മദ്ധ്യേ 'ഇൻ' എന്നു് ഇടനില അല്ലെങ്കിൽ ആഗമം ചേൎക്കണം.

ഉദാ:—മനസ്സു് + എ = മനസ്സു് + ഇൻ + എ = മനസ്സിനെ
മനസ്സു് + ക്കു് = മനസ്സു് + ഇൻ + ക്കു് * മനസ്സു് + ഇൻ + ഉ = മനസ്സിനു്
മനസ്സു് + ഉടെ = മനസ്സു് + ഇൻ + ഉടെ = മനസ്സിന്റെ

---

* 'ഇൻ' ചേൎന്നു് ശബ്ദം നകാരാന്തമായപ്പോൾ മുൻ വകുപ്പു പ്രകാരം ക്കു് പ്രത്യയം 'ഉ' എന്നായിപ്പോകുന്നു എന്നോൎക്കുക.

ഉപദേശം—'ഇൻ' ആഗമം ആധാരികയിൽ മാത്രം ചെയ്യുന്നു. സംയോജികയിൽ* ചെയ്കയോ ചെയ്യാതിരിക്കയോ ഇഷ്ടംപോലെ ആകാം. സംബന്ധികയിലും ഉദ്ദേശികയിലും ചെയ്യേ* * തീരൂ.

ഉദാ:—മനസ്സ് + ഒടു = മനസ്സോടു അല്ലെങ്കിൽ മനസ്സിനോടു.
മനസ്സ് + ക്കു = മനസ്സിനു മനസ്സുക്കു എന്നല്ല.

41. ആധാരികയ്ക്കു 'കൽ' എന്നു കൂടി ഒരു പ്രത്യയമുണ്ടു്. ഈ പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ 'ഇൻ' ആഗമവും കൂടി നിത്യമായിട്ടു ചേർക്കണം.

ഉദാ:—ഹരി ഹരിയിങ്കൽ
ധനം ധനത്തിൻകൽ(ധനത്തുങ്കൽ എന്നും ചിലർ എഴുതും)
മനസ്സ് മനസ്സിൻകൽ

നപുംസകശബ്ദങ്ങളിൽ പ്രതിഗ്രാഹികയെ പ്രായേണ പ്രയോഗിക്കാറില്ല. നിർദ്ദേശികരൂപം തന്നെ പ്രതിഗ്രാഹികയിലും ഉപയോഗിക്കുന്നു.

ഉദാ:—രാമൻ പുസ്തകം വായിക്കുന്നു (പുസ്തകത്തെ എന്നർത്ഥം)
രാമൻ കൈകഴുകുന്നു (കൈയിനെ എന്നർത്ഥം)
ആന കരിമ്പു തിന്നുന്നു (കരിമ്പിനെ എന്നർത്ഥം)

പുല്ലിംഗമോ സ്ത്രീലിംഗമോ ആയാൽ — 'രാമൻ ലക്ഷ്മിയെ അടിച്ചു, കൃഷ്ണനെ ശകാരിച്ചു' എന്നു് പ്രതിഗ്രാഹികാപ്രത്യയം ചേർത്തുതന്നെ പ്രയോഗിക്കണം.

---

* ചെയ്കയോ ചെയ്യാതിരിക്കയോ രണ്ടുമാകാം എന്നുള്ള വിധിയെ 'വികല്പം' എന്നു പറയുന്നു.

* * ചെയ്തേതീരൂ എന്നുള്ള വിധിക്കു 'നിത്യം' അല്ലെങ്കിൽ 'നിത്യവിധി' എന്നുപേർ.

സർവ്വനാമം

42. സർവ്വനാമങ്ങൾക്കു മററു നാമങ്ങളെക്കാൾ ലിംഗവചനവിഭക്തികളിൽ ചില രൂപഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അ, ഇ, ഒരു, എ, ഏ, യാ, ഇന്ന, മററ, വല്ല—ഇവയ്ക്കുമേ ലിംഗഭേദമുള്ളു. ഇവയ്ക്കു പുല്ലിംഗത്തിൽ 'വൻ' എന്നും സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ 'വൾ' എന്നും നപുംസകത്തിൽ 'തു്' എന്നും പ്രത്യയങ്ങൾ.

സർവ്വനാമം	പും	സ്ത്രീ	നപും
ഉദാ:—അ	അവൻ	അവൾ	അതു്
ഇ	ഇവൻ	ഇവൾ	ഇതു്
ഒരു	ഒരുവൻ ഒരുത്തൻ	ഒരുവൾ ഒരുത്തി	ഒന്നു്
എ	എവൻ	എവൾ	എതു്
ഏ	ഏവൻ	ഏവൾ	ഏതു്
യാ	യാവൻ	യാവൾ	യാതു് (+ഒന്നു്)
ഇന്ന	ഇന്നവൻ	ഇന്നവൾ	ഇന്നതു്
മററ	മററവൻ	മററവൾ	മററതു്
വല്ല	വല്ലവൻ	വല്ലവൾ	വല്ലതു്

43. സർവ്വനാമങ്ങൾക്കു് അലിംഗബഹുവചനവും, പൂജകബഹുവചനവുമല്ലാതെ സലിംഗബഹുവചനമില്ല. പ്രത്യയങ്ങൾ മററു നാമങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞവതന്നെ. (വകുപ്പു് 31.)

	പുംസ്ത്രീലിംഗങ്ങൾ		നപും
ഉദാ:—സർവ്വനാമം	ഏക	ബഹു	ബഹു
അ	അവൻ അവൾ	അവർ	അതുകൾ
ഇ	ഇവൻ ഇവൾ	ഇവർ	ഇതുകൾ

ഒരു	ഒരുവൻ ഒരുവൾ	ഒരുവർ	
എ	എവൻ എവൾ	എവർ	എതുകൾ
ഏ	ഏവൻ ഏവൾ	ഏവർ	ഏതുകൾ
യാ	യാവൻ യാവൾ	യാവർ	(യാതുകൾ)
ഇന്നു	ഇന്നവൻ ഇന്നവൾ	ഇന്നവർ	ഇന്നതുകൾ
മറ്റു	മറ്റവൻ മറ്റവൾ	മറ്റവർ	മറ്റതുകൾ
വല്ല	വല്ലവൻ വല്ലവൾ	വല്ലവർ	വല്ലതുകൾ

സർവ്വനാമം	ഏക	ബഹു	നപും
ചില	----	ചിലർ	ചിലതുകൾ
പല	----	പലർ	പലതുകൾ
എൻ	ഞാൻ	ഞങ്ങൾ	----
നിൻ	നീ	നിങ്ങൾ	----
തൻ	താൻ	തങ്ങൾ	----

44. അ, ഇ, എ, ഏ, യാ, ഇതുകൾക്കു നപുംസകബഹുവചനത്തിലും എൻ, തൻ, ഈ രണ്ടിനും അലിംഗബഹുവചനത്തിലും മുൻ കാണിച്ചതിനപ്പുറമേ വിശേഷരൂപങ്ങളുണ്ടു. എങ്ങനെ എന്നാൽ—

ഉദാ:--

സർവ്വനാമം	നപുംസകബഹുവചനം			
അ	അവ	അവറ്റ	അവറ്റകൾ	അവറ്റു
ഇ	ഇവ	ഇവറ്റ	ഇവറ്റകൾ	ഇവറ്റു
എ	എവ	എവറ്റ	എവറ്റകൾ	എവറ്റു
ഏ	ഏവ	ഏവറ്റ	ഏവറ്റകൾ	ഏവറ്റു
യാ	യാവ	യാവറ്റ	യാവറ്റകൾ	യാവറ്റു

അലിംഗബഹുവചനം

എൻ	എങ്ങൾ	നമ്മൾ	നമ്മ	നാം	നോം
തൻ	താങ്കൾ	തങ്ങൾ	തമ്മ		

45. എൻ, നിൻ, തൻ, ഈ മൂന്നിനം നിർദ്ദേശികയുടേയും ഉദ്ദേശികയുടേയും ഏകവചനങ്ങളിൽ സാധാരണ രൂപമല്ല, താഴെ കാണിച്ച വിശേഷരൂപമാകുന്നു.

സർവ്വനാമം		വിഭക്തിയും വചനവും	രൂപം
എൻ	നിർദ്ദേശിക	ഏകവചനം	ഞാൻ
,,	ഉദ്ദേശിക	,,	എനിക്കു്
നിൻ	നിർദ്ദേശിക	,,	നീ
,,	ഉദ്ദേശിക	,,	നിനക്കു്
തൻ	നിർദ്ദേശിക		താൻ
	ഉദ്ദേശിക	,,	തനിക്കു്

46. സർവ്വനാമരൂപാവലി.

എ. ഉത്തമപുരുഷൻ ഞാൻ (എൻ)

വിഭക്തി	ഏകവചനം	ബഹുവചനം
നിർദ്ദേശിക	ഞാൻ	ഞങ്ങൾ, നമ്മൾ
പ്രതിഗ്രാഹിക	എന്നെ	ഞങ്ങളെ, നമ്മളെ
സംയോജിക	എന്നോടു്, എന്നോടു്	ഞങ്ങളോടു്, ഞങ്ങളോടു്
ഉദ്ദേശിക	എനിക്കു, ഇനിക്കു	ഞങ്ങൾക്കു, നമ്മൾക്കു
പ്രയോജിക	എന്നാൽ	ഞങ്ങളാൽ, നമ്മളാൽ
സംബന്ധിക	എന്റെ, എന്നുടെ	ഞങ്ങളുടെ, നമ്മുടെ
ആധാരിക	എന്നിൽ, എങ്കൽ	ഞങ്ങളിൽ, നമ്മളിൽ

ബി. മദ്ധ്യമപുരുഷൻ നീ (നിൻ)

വിഭക്തി	ഏകവചനം	ബഹുവചനം
നിർദ്ദേശിക	നീ	നിങ്ങൾ
പ്രതിഗ്രാഹിക	നിന്നെ	നിങ്ങളെ
സംയോജിക	നിന്നൊടു നിന്നോടു	നിങ്ങളൊടു നിങ്ങളോടു
ഉദ്ദേശിക	നിനക്കു	നിങ്ങൾക്കു

വിഭക്തി	ഏകവചനം	ബഹുവചനം
പ്രയോജിക	നിന്നാൽ	നിങ്ങളാൽ
സംബന്ധിക	നിന്റെ നിന്നുടെ	നിങ്ങളുടെ
ആധാരിക	നിന്നിൽ, നിങ്കൽ	നിങ്ങളിൽ

സി. പ്രഥമപുരുഷൻ

പുല്ലിംഗം അവൻ   സ്ത്രീലിംഗം അവൾ

വിഭക്തി	ഏകവചനം പും	 സ്ത്രീ	അലിംഗ- ബഹുവചനം
നിൎദ്ദേശിക	അവൻ	അവൾ	അവർ
പ്രതിഗ്രാഹിക	അവനെ	അവളെ	അവരെ
സംയോജിക	ആവനോടു അവനൊടു	അവളോടു അവളൊടു	അവരോടു അവരൊടു
ഉദ്ദേശിക	അവനു	അവൾക്കു	അവൎക്കു
പ്രയോജിക	അവനാൽ	അവളാൽ	അവരാൽ
സംബന്ധിക	അവന്റെ അവനുടെ	അവളുടെ	അവരുടെ
ആധാരിക	അവനിൽ അവങ്കൽ	അവളിൽ അവളിങ്കൽ	അവരിൽ

പ്രഥമപുരുഷൻ: നപുംസകം—ഇതു്: അതു്:

വിഭക്തി	ഏകവചനം	ബഹുവചനം
നിൎദ്ദേശിക	ഇതു, അതു,	ഇവ, ഇതുകൾ അവ, അതുകൾ
പ്രതിഗ്രാഹിക	ഇതിനെ * അതിനെ	ഇവയെ, ഇതുകളെ അവയെ, അതുകളെ

* ഒരു വ്യഞ്ജനത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ പിമ്പേ ആധാരിക (ഇൽ) ഒഴിച്ചുള്ള ഏതു പ്രത്യയം വന്നാലും, 'ഇൻ' എന്നൊരു ആഗമം ഏകവചനത്തിൽ വരും, അതുകൊണ്ടാണു് 'ഇതിനെ, അതിനെ' എന്ന രൂപം സിദ്ധിച്ചതു്. ആധാരികയിൽ ഈ ആഗമം ഇല്ല. 'ഇതിനിൽ' എന്നിങ്ങനെ പറയാറില്ലല്ലോ. വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങളായ പാക്കു്, പാക്കിനെ, പാക്കിൽ, പെൺ, പെണ്ണിനോടു്, പെണ്ണിൽ ഇത്യാദി കാൺക.

സംയോജിക	ഇതിനോടു്, ഇതിനൊടു്	ഇവയോടു്, ഇവയൊടു് ഇതുകളോടു്, ഇതുകളൊടു്
	അതിനോടു്, അതിനൊടു്	അവയോടു്, അവയൊടു് അതുകളോടു്, അതുകളൊടു്
ഉദ്ദേശിക	ഇതിന്നു	ഇവയ്ക്കു ഇതുകൾക്കു
	അതിന്നു	അവയ്ക്കു അതുകൾക്കു
പ്രയോജിക	ഇതിനാൽ	ഇവയാൽ, ഇതുകളാൽ
	അതിനാൽ	അവയാൽ, അതുകളാൽ
സംബന്ധിക	ഇതിൻെറ (ഇതിന്നുടെ)	ഇവയുടെ, ഇതുകളുടെ
	അതിൻെറ (അതിന്നുടെ)	അവയുടെ, അതുകളുടെ
		ഇവയിൽ, ഇതുകളിൽ
ആധാരിക	ഇതിൽ, ഇതിങ്കൽ	ഇവയിൽ, ഇതുകളിൽ
	അതിൽ, അതിങ്കൽ	അവയിൽ, അതുകളിൽ

46. (ക) ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞ നാമത്തെപ്പററിതന്നെയാണു് പിന്നെയും പ്രസ്താവിക്കുന്നതെന്നു് അറിയിക്കാനും, വക്താവു ശ്രോതാവു ശേഷമുള്ളവർ എന്നുള്ള ഭേദം വെളിപ്പെടുത്താനും വേണ്ടി നാമങ്ങൾക്കു പകരം ഉപയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങളാണു് സർവനാമങ്ങൾ. 'രാമസ്വാമി ഇന്നാൾ ഇവിടെ വന്നിരുന്നു; അവൻ ഒരു പുസ്തകം വേണമെന്നു് എന്നോടു ചോദിച്ചു'. എന്നു പറയുന്നിടത്തു് 'അവൻ' എന്ന സർവനാമത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു് 'രാമസ്വാമി' എന്നു തന്നെ ആവൎത്തിച്ചു പറഞ്ഞാൽ മുൻചൊന്ന രാമസ്വാമി ആണു രണ്ടാമത്തെ രാമസ്വാമിയും എന്നു് അറിയാൻ മാൎഗ്ഗമില്ല. 'അവൻ' എന്നു് ഉപയോഗിച്ചാൽ മുൻചൊന്ന ആൾതന്നെ എന്നു സ്പഷ്ടമാകും. അതുപോലെതന്നെ 'എനിക്കു് അവൻെറ നടത്ത ഒട്ടും ബോധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു നീ കൃഷ്ണനോടു പറയണം' എന്നു് ഒരു വാദ്ധ്യാർ കൃഷ്ണനോടു പറവാൻ രാമനെ പറഞ്ഞയയ്ക്കുന്നിടത്തു് 'വാദ്ധ്യാൎക്കു കൃഷ്ണൻെറ നടത്ത ഒട്ടും ബോധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു രാമൻ കൃഷ്ണനോടു പറയണം' എന്നു് അതാതു നാമങ്ങളെത്തന്നെ

ഉപയോഗിച്ചാൽ ആർ ആരോട്ട് ആരേക്കുറിച്ചു പറയുന്ന താണെന്നുള്ള വിചാരമൊന്നും വെളിപ്പെടുകയില്ല.

ഇങ്ങനെ നാമത്തിനുപകരം ഉപയോഗിക്കാനുള്ള പദമാണ് സവ്വനാമം. എന്നാൽ എല്ലാ നാമങ്ങളേയും ഒന്നുപോലെ ഒരേനിലയിൽ ഗണിച്ചാൽ പോരാ. നാമം കുറിക്കുന്ന ആളുകൾക്ക അവസ്ഥയിൽ താരതമ്യമുണ്ട്. 'മഹാരാജാവു' 'ഭൃത്യൻ' എന്നിവ രണ്ടും നാമമാണെങ്കിലും അതുകളുടെ അത്ഥമായ ആളുകളുടെ അവസ്ഥ ഒന്നുപോലെയല്ലല്ലോ. ഭൃത്യനോട്ട നേരെ സംസാരിക്കുമ്പോൾ അവനെ 'നീ' എന്നു മദ്ധ്യമപുരുഷനെക്കൊണ്ടു വിളിയ്ക്കുന്നതുപോലെ മഹാരാജാവിനെ സംബോധനം ചെയ്തു പറഞ്ഞാൽ രണ്ടുപേരുടേയും പേരിൽ വക്താവിനുള്ള ആദരവും ബഹുമാനവും തുല്യമെന്നു വന്നുപോകും; അതു മയ്യാദയും അല്ല. അതിനാൽ ആദരബഹുമാനാദികൾ കാണിയ്ക്കുന്നതിലെയ്ക്കു ചില നാമങ്ങളെത്തന്നെ സവ്വനാമങ്ങളുടെ സ്ഥാനം കൊടുത്തുവെച്ചിരിക്കുന്നു.

(1) പ്രഥമപുരുഷൻ.

അവൻ, അവൾ എന്നതിനു	ഇവൻ, ഇവൾ എന്നതിനു
1. അയാൾ	1. ഇയാൾ
2. അദ്ദേഹം	2. ഇദ്ദേഹം
3. അങ്ങേന്നു (അങ്ങേനിന്നു)	3. ഇങ്ങേന്നു (ഇങ്ങേനിന്നു)
4. അവിടുന്നു (അവിടെ നിന്നു)	4. ഇവിടുന്നു (ഇവിടെനിന്നു)

(2) മദ്ധ്യമപുരുഷൻ.

'നീ' എന്നതിനു പകരം 'താൻ' എന്ന സ്വവാചിസവ്വനാമത്തെയും മദ്ധ്യമപുരുഷന്റെ സ്ഥാനത്തുപയോഗിക്കാറുണ്ട്.

1. അങ്ങു	ഇങ്ങു	5. കല്പിച്ചു
2. അങ്ങുന്നു	ഇങ്ങുന്നു	6. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു
3. അവിടുന്നു	ഇവിടുന്നു	7. സമക്ഷം
4. തിരുമേനി		8. സന്നിധാനം

(3) ഉത്തമപുരുഷൻ

ഞാൻ എന്നതിന്നു പകരം

ഏകവചനം	ബഹുവചനം
അടിയൻ	അടിയങ്ങൾ

പ്രഥമമദ്ധ്യമപുരുഷന്മാരിൽ ബഹുവചനം അധികം ദിക്കിലും ഉപയോഗിക്കാറില്ല; 'അവർ' 'ഇവർ' 'നിങ്ങൾ' എന്നു സാക്ഷാൽ സർവ്വനാമങ്ങളെത്തന്നെ ഉപചാരവാക്കുകളിലും ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ ഉപയോഗിക്കുകയാണ് പതിവ്.

ബഹുമാനം കൂടിവരുന്ന മുറയ്ക്കാണ് ഇവിടെ ശബ്ദങ്ങളെ കാണിച്ചിരിക്കുന്നതും. ഒന്നാമത്തേതിനേക്കാൾ രണ്ടാമത്തേതിന്നു ബഹുമാനം കൂടും; അതിനേക്കാൾ മൂന്നാമത്തേതിന്ന് ഇത്യാദി. അതാതു പദങ്ങളുടെ അക്ഷരാർത്ഥം നോക്കിയാൽ ഈ സംഗതി വ്യക്തമാകും. 'അയാൾ' എന്നതിന്നു ആ ആൾ എന്നർത്ഥം. അദ്ദേഹം=ആ ദേഹം, ശരീരം 'അയാൾ'ക്കും 'അദ്ദേഹ'ത്തിന്നും ഏറെഭേദം അർത്ഥം കൊണ്ടു തോന്നുന്നില്ലെങ്കിലും, 'ദേഹം' എന്ന സംസ്കൃതപദം ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ദേഹിയെ പറയാതെ ദേഹത്തെമാത്രം എടുത്തു കാണിക്കുന്നതുകൊണ്ടും 'അദ്ദേഹം' 'അയാളെ'ക്കാൾ പൂജ്യത കൂടുന്നതാണ്. 'അങ്ങുന്ന്'=അങ്ങുനിന്ന്=ആ ആൾ ഇരിക്കുന്നസ്ഥലത്തുനിന്നു. വക്താവിന്നു ആ ആളെപ്പററി നേരേ പറവാൻകൂടി യോഗ്യതയില്ല; ആ ആൾ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തെപ്പററി പറവാനേ യോഗ്യതയുള്ളൂ എന്നു കാണിക്കുന്ന 'അവിടുന്ന്' എന്നതിന്നും അർത്ഥം ഇതുപോലെതന്നെ. 'അവിടം' എന്നതിന്നു ആ സ്ഥലം മുഴുവനും എന്നർത്ഥമാകയാൽ ആ ആൾ വസിക്കുന്ന ഗൃഹം എന്നോ മറേറാ വ്യക്തി (ആളെ) യെപ്പററിയുള്ള പരാമർശം കുറച്ചുകൂടി ദൂരത്താകുന്നതിനാൽ ഇതിന്നു മുൻ ചൊന്നതിനേക്കാൾ യോഗ്യതകൂടുന്നു. ഒടുവിൽ

പറഞ്ഞ 'സമക്ഷം' 'സന്നിധാനം' ഇതു രണ്ടും ഒരു സമൂഹത്തെ സംബോധനം ചെയ്യുന്നതിൽ ആണു പ്രയോഗിക്കുന്നതു്. അടിയൻ=അടിമയായ ആൾ. ഇതിൽ വക്താവു ആത്മാവിനെ സംബോദ്ധ്യന്റെ അടിമയാക്കി അവനു ബഹുമാനം കൊടുക്കുന്നു.

ഇവയ്ക്കു പുറമെ 'അവർ' 'ഇവർ' 'നിങ്ങൾ' എന്നു പൂജകബഹുവചനവും സംസ്കൃതത്തിലെ 'ഭവാൻ', 'ഭവാന്മാർ', 'ഭവതി', 'ഭവതിമാർ', 'തത്രഭവാൻ', 'തതോഭവാൻ', മുതലായവയെയും ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്. ഉപചാരവാക്കുകളെ വേണ്ടുംവണ്ണം ഉപയോഗിക്കുന്നതു നല്ല പരിചയമുള്ളവൎക്കേ സാധിക്കയുള്ളൂ.

കൃതി

47. ഒരു ക്രിയ അൎത്ഥമായ ശബ്ദം കൃതി എന്നു മുൻ കണ്ടതാണല്ലൊ. (വകുപ്പു 15) എന്നാൽ ക്രിയകൾ രണ്ടുതരമാവാമെന്നു് മനസ്സിലാക്കണം. ഉറങ്ങുക, നില്ക്കുക ഇത്യാദികൾപോലെ ഒരു വസ്തു ഏതുവിധത്തിലിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നവയും ഉണ്ണുക, അടിക്കുക മുതലായവയെപോലെ ഒരു വസ്തുവിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ കുറിക്കുന്നവയും, ഈ രണ്ടുതരം ശബ്ദങ്ങളും ക്രിയ അൎത്ഥമായിട്ടുള്ളവതന്നെ. അതിനാൽ— **ഒന്നു് ഒരുവിധമിരിക്കുന്നുവെന്നോ, ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നു എന്നോ ഉള്ള ഒരു ക്രിയയേ കുറിക്കുന്നതു കൃതി.**

48. കൃതികളുടെ ഉൾപ്പിരിവുകൾ പ്രധാനമായി 4 എണ്ണമുണ്ടു്.

(1) ഒന്നു് ഒരുവിധമിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്ന കൃതികൾക്കു കർമ്മമില്ല. ഇവയ്ക്കു് **അകർമ്മകങ്ങൾ** എന്നു പേർ പറയും. എന്നാൽ 'അടിക്കുന്നു' 'തിന്നുന്നു' മുതലായ കൃതികളുടെ അർത്ഥം പൂർത്തിയാകണമെങ്കിൽ 'ആരെ' അല്ലെങ്കിൽ 'എന്തിനെ' എന്ന ചോദ്യത്തിനു് മറുപടിയായി ഒരു നാമംകൂടി ഉണ്ടായിരിക്കണം. 'അടിക്കുന്നു' 'തിന്നുന്നു' ഇത്യാദികൾ തനിയേ നിൽക്കുന്നവയല്ല; 'രാമനെ അടിച്ചു' 'ഫലഹാരത്തെ തിന്നു' എന്നിങ്ങനെ പ്രതിഗ്രാഹ്യകാവിശേഷിയുള്ള ഒരു നാമം ചേർന്നേ വരൂ. ഈ പ്രതിഗ്രാഹ്യകനാമം കൃതിയുടെ കർമ്മമായിരിക്കുകയാൽ ഈ വക കൃതികൾ '**സകർമ്മകങ്ങൾ**'. ഇങ്ങനെ അർത്ഥം പ്രമാണിച്ചു് കൃതികളെ 'സകർമ്മകം' 'അകർമ്മകം' എന്നു രണ്ടുവകയായി വിഭാഗിക്കാം.

(2) 'ഓടുക', 'കാണുക' 'പൊങ്ങുക' എന്നീ കൃതികൾ കർത്താവു് തനിയേ ചെയ്യുന്ന ക്രിയകളെ കാണിക്കുന്നു. 'രാമൻ ഓടുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ തനിയേ ഓടുന്നു എന്നല്ലാതെ ഓടുന്നതു പരന്മാരുടെ പ്രേരണ അനുസരിച്ചാണെന്നോ മറ്റോ അർത്ഥം ധ്വനിക്കുന്നില്ല. 'രാമൻ' ഓടിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അർത്ഥം മാറിപ്പോയി. ഇവിടെ ഓടുന്നതു 'രാമനല്ല' എന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണു്. ഓടുന്നതു് ഒരു കുതിരയാണെന്നിരിക്കട്ടെ, 'രാമൻ കുതിരയെ ഓടിക്കുന്നു' എന്നുള്ളതിൽ 'ഓടുക' എന്നുള്ള ക്രിയ ചെയ്യുന്ന കർത്താവു് കുതിരയാണു്. രാമൻ കുതിരയെ ഓടാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു എന്നേയുള്ളു. ഇങ്ങനെ ഒന്നു മറ്റൊന്നിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു എന്നർത്ഥമുള്ള കൃതിരൂപം എല്ലാ മലയാളകൃതികൾക്കുമുണ്ടു്. 'പൊങ്ങുക, പൊക്കുക,' 'നീങ്ങുക, നീക്കുകക', 'കാണുക, കാണിക്കുക', ഇങ്ങനെ

ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ. **പരന്മാരെ പ്രേരിപ്പിക്കുക എന്നു അൎത്ഥം കൂടിയുള്ള ക്രിയ പ്രയോജകക്രിയ.** ഓടുക, ചാടുക, മുതലായി **പരപ്രേരണാൎത്ഥം കാണിക്കാത്ത വെറും ക്രിയ, കേവലക്രിയ.** ക്രിയകളുടെ പ്രകൃതി പ്രമാണിച്ചുണ്ടാകുന്ന ഒരു വിഭാഗമാണു് ഇതു്.

(3) 'ക്കു' എന്ന പ്രത്യയം കണ്ടാൽ അതു് ഒരു പ്രയോജകക്രിയയാണെന്നനുമാനിക്കാമെന്നു് മുൻ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് തോന്നും. പൊക്കുക, നീക്കുക, കാണിക്കുക ഇതൊക്കെയും, 'ക്കു' ഉള്ളതാണല്ലോ. 'ക്കു' ഉള്ളതു് പ്രയോജകക്രിയയാണെന്നുള്ള അനുമാനം പലപ്പോഴും ശരിയായിരിക്കുമെങ്കിലും എപ്പോഴും ശരിയായിരിക്കുകയില്ല. ഒരു ക്രിയ പ്രയോജകക്രിയ ആണോ എന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു് അതു് പരപ്രേരണയെ ആചരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കിയാണു്. അല്ലാതെ 'ക്കു' ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കിയല്ല. 'ഓടിക്കുക, പാടിക്കുക' എന്നിവകൾ പരപ്രേരണാൎത്ഥമുള്ളവയാകയാൽ പ്രയോജകക്രിയകൾതന്നെ; കേൾക്കു, നിൽക്കു, പറക്കു, പഠിക്കു എന്നിത്യാദികൾ 'ക്കു' ഉള്ളവയാണെങ്കിലും പരപ്രേരണാൎത്ഥമുള്ളവയല്ലാത്തതിനാൽ പ്രയോജകക്രിയകളല്ല. പരപ്രേരണ കൂടാതെ **കേവലക്രിയയിൽതന്നെ 'ക്കു' ഉള്ള ക്രിയ കാരിതം. അല്ലാത്തതു അകാരിതം.** ഈ വിഭാഗം ക്രിയയുടെ രൂപത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

(4) നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ ഉടൽ പ്രധാനമാണെന്നും അംഗങ്ങൾ അപ്രധാനങ്ങളാണെന്നും ഒരു ന്യായം ആൎക്കും പ്രത്യക്ഷമായി തോന്നുന്നതാണു്. അംഗങ്ങൾ ഉടലിനെ

ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്നു എന്നും, ഉടൽ പ്രധാനമാകയാൽ ഒന്നിനേയും ആശ്രയിക്കാതെ നിൽക്കുന്നു എന്നും പറയാവുന്നതാണല്ലോ. ഇതുപോലെതന്നെ വാക്യമാകുന്ന ശരീരത്തിൽ ഒന്നിനേയും ആശ്രയിക്കാതെ ഉടൽപോലെ നിൽക്കുന്ന കൃതിയും മറ്റൊന്നിനെ ആശ്രയിച്ച് അംഗങ്ങൾപോലെ അപ്രധാനമായി നിൽക്കുന്ന കൃതിയുമുണ്ടായിരിക്കാം. 'തിരുവനന്തപുരത്തേക്ക് പോകുന്ന വള്ളം ഇതാകുന്നു' എന്നുള്ളതിൽ 'പോകുന്ന' എന്ന കൃതി വള്ളം എന്നതിനേ അർത്ഥംകൊണ്ടു പറ്റിആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നു. എന്നാൽ 'ഈ വള്ളം തിരുവനന്തപുരത്തേക്ക് പോകുന്നു' എന്നതിൽ 'പോകുന്നു' എന്നതു് ഒന്നിനോടും ചേൎന്നു പറ്റാതെ സ്വതന്ത്രമായി നില്ക്കുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെ 'രാമൻ പഠിച്ചുജയിച്ചു' എന്നുള്ളതിൽ 'പഠിക്ക' 'ജയിക്ക' എന്നതു രണ്ടും രാമന്റെ ക്രിയകളാകുന്നു എങ്കിലും 'പഠിച്ച്' എന്നതു ജയിച്ചു എന്നതിനെ ആശ്രയിക്കുന്നതും 'ജയിച്ചു' എന്നതു് ഒന്നിനേയും അശ്രയിക്കാതെ സ്വതന്ത്രമായി നിൽക്കുന്നതും എന്നു് പ്രത്യക്ഷം. **മററു പദങ്ങൾക്കൊന്നിനും കീഴടങ്ങാതെ നിൽക്കുന്ന കൃതി കരാതികൃതി**. ഇതിനെത്തന്നെ 'മുററിയവിന' അതായതു് പ്രധാനപ്പെട്ട കൃതി എന്ന അർത്ഥത്തിൽ **മുററുവിന** എന്നു് തമിഴ വൈയാകരണന്മാർ പറയും. **മറെറാന്നിനുകീഴടങ്ങി അതിനെ ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്ന കൃതി കുവ്വൽ കൃതി**. 'പററുന്ന വിന' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ **പററുവിന** എന്നാണു തമിഴവ്യാകരണത്തിൽ ഇതിന്റെ പേർ. ഈ വിഭാഗം പ്രാധാന്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണെന്നു് പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ.

ഉദാ:—കരോതികൃതി (മുറ്റുവിന) — കുവൽകൃതി (പറ്റുവിന)

ചെയ്യുന്നു	ചെയ്യുന്ന
ഉണ്ടു	ഉള്ള
പോകുന്നു	പോകുന്ന
പോകാവുന്നു	പോകാവുന്ന
പോകണം	പോകേണ്ടും

കൃതിവിഭാഗപ്പട്ടിക

49.

- അർത്ഥം
  - സകർമ്മകം
  - അകർമ്മകം
- പ്രകൃതി
  - കേവലം
  - പ്രയോജകം
- രൂപം
  - കാരിതം
  - അകാരിതം
- പ്രാധാന്യം
  - കരോതി (മുറ്റുവിന)
  - കുവൽ (പറ്റുവിന)

50. കൃതികളുടെ പ്രകൃതിയായ ശബ്ദരൂപത്തിനു് ധാതു എന്നൊരു പേരുകൂടി ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്. കാണുന്നു, ചെയ്തു, പറയണം ഈ കൃതികളുടെ രൂപങ്ങൾ കൺ, ചെയ്യ്, പറ, പ്രകൃതികളിൽ നിന്നു് ഉണ്ടായവയാണു്; അതിനാൽ, കൺ, ചെയ്യ്, പറ എന്നിവ ഈ കൃതിരൂപങ്ങളുടെ ധാതുക്കളാകുന്നു. കാലവും പ്രകാരവും കുറിക്കുന്നതിനായിട്ടാകുന്നു, മുഖ്യമായി ധാതുക്കളിൽ രൂപഭേദം ചെയ്യുന്നതു്.

കാലം

51\. ഒരു ക്രിയയെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുമ്പോൾ അതു് എപ്പോൾ (ഏതുസമയത്തു്) നടന്നതെന്നുകൂടെ വിചാരണ ചെയ്യാതിരിപ്പാൻ നമുക്കു നിവൃത്തിയില്ല. അതു് നടന്നുകഴിഞ്ഞതോ, നടക്കാനുള്ളതോ, നടക്കുന്നതോ എന്നു് അന്വേഷണമുണ്ടാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ക്രിയ നടക്കുന്ന സമയത്തെക്കുറിക്കുന്നതിനു് കൃതിയിൽ ചെയ്യുന്ന രൂപഭേദത്തെ **കാലം** എന്നു് വ്യാകരണത്തിൽ പറയുന്നു. നടന്നുകഴിഞ്ഞു എന്നു കാണിക്കുന്നതു് ഭൂതം; നടക്കുന്നതു് വർത്തമാനം; നടക്കാനുള്ളതു് ഭാവി.

52\. ധാതുവിൽ 'ഉന്നു' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്താൽ അതു് വർത്തമാനകാലത്തെക്കുറിക്കും.

ഉദാ:—പറ + ഉന്നു 14-ാം വകുപ്പുപ്രകാരം 'യ്' ആഗമം വരുന്നു.
അപ്പോൾ പറ + യ് + ഉന്നു = പറയുന്നു.
പോ + ഉന്നു 14-ാം വകുപ്പുപ്രകാരം 'വ്' ആഗമം.
പോ + വ് + ഉന്നു = പോവുന്നു.
വരു് + ഉന്നു = വരുന്നു.
മടങ്ങ് + ഉന്നു = മടങ്ങുന്നു *
തല്ല് + ഉന്നു = തല്ലുന്നു.

53\. ഭൂതകാലത്തെക്കുറിക്കുന്നതിനു് (1) സ്വരാന്തങ്ങൾക്കും യകാരാന്തങ്ങൾക്കും ചില്ലന്തങ്ങൾക്കും 'തു' എന്നു് പ്രത്യയം; (2) വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങൾക്കും, റാന്തങ്ങൾക്കും 'ഇ' എന്നു് പ്രത്യയം.

---

* ങ, ഞ, ണ, ന, മ എന്ന അനുനാസികങ്ങളും, യ, ല, ള എന്ന മദ്ധ്യമങ്ങളും ഒരു സ്വരം അപ്പുറത്തു വരുമ്പോൾ സാധാരണയായി ഇരട്ടിക്കും.

ഉദാ:— തൊഴു	തൊഴുതു	സ്വരാന്തം
പിഴ	പിഴുത	ടി
ചെയ്	ചെയ്തു	യകാരാന്തം
പെയ്	പെയ്തു	ടി
കേൾ	കേൾ + തു = കേട്ടു	ചില്ലന്തം
ഇളക്	ഇളകി	വ്യഞ്ജനാന്തം
തട്ട്	തട്ടി	ടി
അമറ്	അമറി	റാന്തം
കയർ	കയറി	ടി

54. ഭാവിയെക്കുറിക്കുന്നതിന് 'ഉം' എന്നും 'ഊ' എന്നും പ്രത്യയങ്ങൾ.

ഉദാ:— പറ	പറയും	പറയൂ
തൊഴു	തൊഴുവും തൊഴുകും	തൊഴുവൂ തൊഴുകൂ *
പോ	പോവും പോകും	പോവൂ പോകൂ
മടങ്ങ്	മടങ്ങും	മടങ്ങൂ
ചെയ്	ചെയ്യും	ചെയ്യൂ
തല്	തല്ലും	തല്ലൂ

ഭാവിയുടെ രൂപങ്ങൾക്ക് അർത്ഥത്തിൽ ഭേദമുണ്ട്. 'അതേ ഉള്ളൂ' എന്നർത്ഥമുള്ള 'ഏ' എന്ന നിപാതം പ്രയോഗിക്കുമ്പോഴും അലങ്കാരത്തിന് വേണ്ടി ചോദ്യരൂപമായി എഴുതുന്ന വാക്യങ്ങളിലുമാണ് 'ഉ' എന്ന പ്രത്യയമുപയോഗിക്കുന്നത്.

ഉദാ:—

രാമനേ രാവണനെക്കൊല്ലൂ	'ഏ' എന്ന നിപാതത്തിന്റെ യോഗം
സർപ്പം വളഞ്ഞേ നടക്കൂ	ടി
എങ്ങിനെ കൊടുപ്പൂ ഞാൻ	അലങ്കാരമായ ചോദ്യം
എന്തുചെയ്വൂ ഞാനിന്നഹോ	ടി

---

* 14-ാം വകുപ്പിൽ പറഞ്ഞ വകാരാഗമം ധാതുക്കളിൽ വരുമ്പോൾ കകാരമായിട്ടും ആവാം. അതിനാൽ 'പോകുന്നു' 'പോകും' ഇത്യാദി രൂപവും ആകാം.

55. കാരിതം, അകാരിതം എന്ന രൂപം പ്രമാണിച്ചു് കൃതികളെ രണ്ടുവകയായി മുൻ വിഭാഗിച്ചല്ലോ. ഈ രണ്ടുവകയിലും പ്രത്യയം ചേരുന്ന രീതിയേ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചു കാണേണ്ടതാണു്. സ്വരാദിയായ ഒരു പ്രത്യയം കാരിതധാതുവിനോടു് ചേരുമ്പോൾ 'ക്ക്' എന്ന ഒരു ഇടനില ചേരും.

ഉദാ:—ധാതു	വർത്ത	ഭാവി	
കട	കടക്കുന്നു	കടക്കും	കടക്കു
പിടി	പിടിക്കുന്നു	പിടിക്കും	പിടിക്കു
കേൾ	കേൾക്കുന്നു	കേൾക്കും	കേൾക്കു
പാർ	പാർക്കുന്നു	പാർക്കും	പാർക്കു
നില്	നില്ക്കുന്നു	നില്ക്കും	നില്ക്കു

56. ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്വരാദിയായ പ്രത്യയം കാരിതധാതുവിനോടു് ചേരുമ്പോൾ 'ക്ക്' എന്ന ഇടനില ചേരണമെന്നാണു് പറഞ്ഞതു്. അല്ലാതെ കാലപ്രത്യയം ചേരുമ്പോൾ മാത്രമാണു് 'ക്ക്' ചേരുന്നതു് എന്നർത്ഥമാക്കരുതു്.

ഉദാ:—ധാതു	ആൻ	ഇൻ	ഉക	അണം
കട	കടക്കാൻ	കടക്കിൻ	കടക്കുക	കടക്കണം
പിടി	പിടിക്കാൻ	പിടിക്കിൻ	പിടിക്കുക	പിടിക്കണം
കേൾ	കേൾക്കാൻ	കേൾക്കിൻ	കേൾക്കുക	കേൾക്കണം

57. അകാരിതങ്ങൾക്കു ഇടനില ആവശ്യമില്ല. ധാതുവിൽ പ്രത്യയം നേരെ ചേർത്താൽമതി. ഉദാ:—പറ+ഉന്നു=പറയുന്നു, പറ+ഉം=പറയും. ഇവിടെ സന്ധിയുടെ ന്യായമനുസരിച്ചു് 'യ' കാരം ആഗമിച്ചിട്ടുണ്ടു്, അല്ലാതെ പ്രത്യേകം ഇടനില ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വ്യഞ്ജനാദിയായ പ്രത്യയം ചേരുമ്പോൾ കാരിതധാതുവിനു് 'ക്ക്' എന്ന

ഇടനില വരുന്നില്ല. ആയതിനാൽ കേൾ+തു, അതായതു്, കേട്ടു എന്നതിനു് 'ക്ക്' എന്ന ഇടനിലയുടെ യോഗമില്ല.

58. ഓഷ്ഠ്യാകാരാന്തങ്ങളായ എല്ലാ ധാതുക്കളിലും ഉകാരാന്തങ്ങളെ ഒഴിച്ചുള്ള അകാരിത ധാതുക്കളിലും, 'തു' പ്രത്യയത്തിനു മുമ്പായി 'ൻ' എന്നു് ആഗമം (ഇടനില) വരും.

ഉദാ:—ഓഷ്ഠ്യാകാരാന്തങ്ങൾ—

* കട + തു = കട + ൻ + തു = കടന്തു = കടന്നു.
നട + തു = നട + ൻ + തു = നടന്തു = നടന്നു.
പറ + തു = പറ + ൻ = പറന്തു = പറന്നു.
മറ + തു = മറ + ൻ + തു = മറന്തു = മറന്നു.

ഉകാരാന്തങ്ങളെ ഒഴിച്ചുള്ള അകാരിത ധാതുക്കൾ

ചേർ + തു = ചേർ + ൻ + തു = ചേർന്തു ചേർന്നു
നേർ + തു = നേർ + ൻ + തു = നേർന്തു = നേർന്നു

ഉകാരാന്തമായ അകാരിതധാതുവായാൽ

തൊഴ് + തു = തൊഴുതു
പിഴ് + തു = പിഴുതു

59. അകാരിതധാതു ഒരു താലവ്യസ്വരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നപക്ഷം 'തു' എന്നതുംകൂടി താലവ്യമായിട്ടു 'ച്ചു' എന്നു് മാറും.

---

* ഒരു ഖരാക്ഷരം ചേർന്ന പ്രത്യയം അനുനാസികത്തിനു് പിമ്പായി വന്നാൽ ഖരംകൂടി അനുനാസികമായിപ്പോകും.

അനുനാസികം ഖരം

ങ് + ക = ങ്ങ
ഞ് + ച = ഞ്ഞ
(ണ് + ട = ണ്ണ എന്നില്ലതാനും 'ണ്ട' എന്നേയിരിക്കൂ)
ന് + ത = ന്ന
മ് + പ = മ്മ

ആയതിനാൽ 'കടന്തു' എന്നതു് 'കടന്നു' എന്നായി.

ഉദാ:--അകാരിതധാതു	വൎത്തമാനം	ഭൂതം
ഇഴ	ഇഴയുന്നു	ഇഴ + ൻ + തു = ഇഴന്തു = ഇഴഞ്ചു = ഇഴഞ്ഞു.
പണി	പണിയുന്നു	പണി + ൻ + തു = പണിന്തു = പണിഞ്ചു = പണിഞ്ഞു.
ചീ	ചീയുന്നു,	ചീ + ൻ + തു = ചീന്തു = ചീഞ്ചു = ചീഞ്ഞു.
തേ	തേയുന്നു,	തേ + ൻ + തു = തേന്തു = തേഞ്ചു = തേഞ്ഞു.

60. അകാരിതധാതു സംവൃത ഉകാരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നപക്ഷം 'തുകാരം' ധാതുവിന്റെ അന്ത്യവ്യഞ്ജനമായി മാറിപ്പോകും.

ഉദാ:--ധാതു	വൎത്തമാനം	ഭൂതം
പെറ്	പെറുന്നു	പെറ് + തു = പെററു
തറ	തറുന്നു	തറ് + തു = തററു
ഇറ്	ഇറുന്നു	ഇറ് + തു = ഇററു
പുക്	--	പുക് + തു = പുക്കു

ഈ വക ധാതുക്കൾ അപൂൎവ്വമാണ്.

61. പ്രത്യയം അകാരിതധാതുക്കളോടു ചേരുന്നതിനെ കുറിച്ചാണ് കഴിഞ്ഞ വകുപ്പിൽ പറഞ്ഞതു്. 'തു' പ്രത്യയം കാരിതധാതുക്കളോടു ചേരുമ്പോൾ:—

(എ) 'ത' കാരം ഇട്ടിരിക്കും.

ഉദാ:--കൊടു + തു = കൊടുത്തു
പാർ + തു = പാൎത്തു
എടു + തു = എടുത്തു

(ബി) താലവ്യസ്വരാന്തമായ ധാതുവിന്റെ പിൻ വരുന്ന 'ത്തു' എന്നതുംകൂടി താലവ്യമായിട്ടു 'ച്ചു' എന്നാകും.

ഉദാ:—കാരിതധാതു	വർത്തമാനം	ഭൂതം	
കഴ	കഴയ്ക്കുന്നു	കഴ + തു =	കഴത്തു കഴച്ചു
അറ	അറയ്ക്കുന്നു	അറ + തു =	അറത്തു അറച്ചു
പിടി	പിടിക്കുന്നു	പിടി + തു =	പിടിത്തു പിടിച്ചു
കടി	കടിക്കുന്നു	കടി + തു =	കടിത്തു കടിച്ചു

61. ഭൂതകാലത്തിലെ രൂപങ്ങൾ അറിയുന്നതിനു് അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട ചില സന്ധികാര്യങ്ങളെക്കൂടെ ഇവിടെ പറയുന്നു. എ) തവർഗ്ഗവും ചവർഗ്ഗവും കൂടി ചേർന്നാൽ പൊരുത്തക്രമത്തിനു് തവർഗ്ഗം കൂടി ചവർഗ്ഗമാകും; തവർഗ്ഗവും ടവർഗ്ഗവും കൂട്ടിച്ചേർത്താൽ തവർഗ്ഗം കൂടി ടവർഗ്ഗമായി പൊരുത്തക്രമത്തിനു് മാറും. എങ്ങനെ എന്നാൽ

തവർഗ്ഗം		ചവർഗ്ഗം	തവർഗ്ഗം		ടവർഗ്ഗം
ത	ച	ആവും	ത	ട	ആവും
ഥ	ഛ		ഥ	ഠ	,,
ദ	ജ	,,	ദ	ഡ	,,
ധ	ഝ		ധ	ഢ	,,
ന	ഞ		ന	ണ	,,

ഉദാ:—തേൻ (തവർഗ്ഗം) + ചോറും = തേഞ്ചോറും (ചവർഗ്ഗമായ ഞകാരം) എൺ (ടവർഗ്ഗം) + നൂറു് = എണ്ണൂറ് (തവർഗ്ഗമായ ന, ടവർഗ്ഗമായ ണകാരമായി)

ഈ നിയമം അനുസരിച്ചു 'തു' പ്രത്യയത്തിനു വരുന്ന മാറ്റങ്ങൾ—

കൺ + തു = കണ്ടു (തവർഗ്ഗതകാരം ടവർഗ്ഗത്തിലെ ടകാരമായി)

ഇട് + തു = ഇട്ടു	ടി	ടി
പൂൺ + തു = പൂണ്ടു	ടി	ടി
കെടു് + തു = കെട്ടു	ടി	ടി

(ബി) തവർഗ്ഗത്തിനു് മുമ്പിലിരിക്കുന്ന ലകാരം * തവർഗ്ഗമായും, ളകാരം ടവർഗ്ഗമായും മാറും.

ഉദാ:—വില് + തു = വിത്തു ('ത' എന്നതു് ററ എന്നായി മാറുന്നതിനാൽ) = വിററു.

* 'ല' കാരം ടവർഗ്ഗത്തിൽ ഏതക്ഷരമാവുമെന്നു് ഒരു ചോദ്യമുണ്ടു്. പിന്നിരിക്കുന്ന തവർഗാക്ഷരം ഏതോ, ലകാരം അതായിത്തന്നെ മാറും. പിമ്പെ തകാരം വന്നാൽ തകാരമായും നകാരം വന്നാൽ നകാരമായും വരും.

അല് + തു = അകല് + ൻ + തു (വകുപ്പ 58) = അകൽ + ന്തു (തവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട നകാരത്തിന് മുമ്പിലിരിക്കുന്ന ലകാരം തവർഗ്ഗമാകുന്നതിനാൽ) അകൻ + ന്തു = അകൻ + ന്നു = അകന്നു.*

കേൾ + തു = (തവർഗ്ഗത്തിനു മുമ്പിരിക്കുന്ന ളകാരം ടവർഗ്ഗമായി മാറി) = കേട് + തു = കേട്ടു.

ഉരുൾ + തു = ഉരുൾ + ൻ + തു = ഉരുൾ + ന്തു = തവർഗ്ഗത്തിൽ അനുനാസികമായി (നകാരത്തിനു മുമ്പുള്ള ളകാരം ടവർഗ്ഗത്തിൽ അനുനാസികമായ ണകാരമായി വരും) ഉരുൺന്തു = (തവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട 'ന' ടവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ട 'ണ' എന്നു മാറി) ഉരുൺതു = (ടി ന്യായംകൊണ്ടു തന്നെ ഉരുൺടു=ഉരുണ്ടു)

62-'ഴ്ന്ത' എന്ന കൂട്ടക്ഷരം വന്നാൽ അതു് 'ണ്ണ' കാരമായി മാറും

ഉദാ:--വീഴ്=വീഴ് + ൻ + തു (വകുപ്പ 58) = വീഴ്ന്തു = വീണു,

കേഴ് = കേഴ് + ൻ + തു = കേഴ്ന്തു = കേണു.

പ്രകാരം

63. (എ) ഒരു ക്രിയ നടക്കുന്നതു് പല മാതിരിയിലാവാം. (1) ഒരു ക്രിയ നടന്നു എന്നോ, നടക്കുന്നു എന്നോ, നടക്കും എന്നോ വെറും ഒരു ക്രിയയെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കുന്നതായിട്ടാവാം. (2) നീ അതു ചെയ്യു്, അവൻ അതു ചെയ്യട്ടെ എന്നും മററും ഒരു വരുതി കൊടുക്കുന്നതായിട്ടാവാം. (3) ഒരു സംഗതി അങ്ങനെവേണം, തന്റെ അപേക്ഷയോ ആഗ്രഹമോ അങ്ങനെയാണു് എന്നു അന്യനെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതായിട്ടാവാം. (4) ഒരു സംഗതി ഒരു വിധം സംഭവിക്കാവുന്നതാണു്, താൻ ഒരു സംഗതി

---

* ഒരേ വർണ്ണം രണ്ടിലധികം ചേർന്നാൽ ഉച്ചാരണത്തിൽ ഇരട്ടിച്ചതിനെക്കാൾ ഭേദമില്ലാത്തതിനാൽ ഒന്നു ലോപിച്ചുപോകുന്നു.

യുടെ നടപ്പു സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും മറ്റും കാണിക്കുന്നതായിട്ടാവാം. ഈ വിധം ക്രിയ നടക്കുന്ന മാതിരിയേ കുറിക്കാനായി ധാതുവിൽ ചെയ്യുന്ന രൂപഭേദമാണു് **പ്രകാരം.** ഇതിൽ 1-ാം മാതിരി നിർദ്ദേശകപ്രകാരം. 2-ാം മാതിരി നിയോജകപ്രകാരം. 3-ാം മാതിരി വിധായകപ്രകാരം. 4-ാം മാതിരി അനുജ്ഞായപ്രകാരം.

(ബി) കാലം എന്നുള്ള അംശം ഇതിൽ നിർദ്ദേശകപ്രകാരത്തിനേ സ്പഷ്ടമായിട്ടുള്ളു. ശേഷം മൂന്നെണ്ണത്തിൽ നിയോജകം സ്വഭാവേന ഭാവികാലത്തെ മാത്രം യോജിക്കുന്നതാണു്. അവൻ അതു 'ചെയ്യട്ടെ' 'നീ അതു ചെയ്യു' എന്നും മറ്റും പറയുമ്പോൾ ആ ക്രിയ മേലാൽ നടക്കാനുള്ളതായിട്ടല്ലയോ തോന്നലു് ഇരിക്കുന്നതു്. ഒന്നു് ഒരു വിധം വേണം, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വിധമാവാം എന്നും മറ്റും പറയുന്നിടത്തു് അംശത്തെ തീരെ ഗണിക്കുന്നതേ ഇല്ല. അതിനാൽ വിധായകം അനുജ്ഞായകം എന്ന ശേഷം രണ്ടുപ്രകാരങ്ങൾക്കു കാലഭേദമേ ഇല്ല. അവ മൂന്നു കാലത്തിലും തുല്യങ്ങളാകയാൽ **ത്രൈകാലികങ്ങൾ** എന്നോ **അകാലികങ്ങൾ** എന്നോ പറയാം. എങ്കിലും അവയുടെ രൂപത്തിന്റെയും അർത്ഥത്തിന്റെയും സ്വഭാവത്തെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നപക്ഷം അതുകളും ഭാവിയിൽ തന്നെ അധികം യോജിക്കുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ ഈ വിധായക നിയോജകങ്ങൾക്കുള്ള ഏതാനും വിശേഷാർത്ഥങ്ങളെ കാണിപ്പാൻ കാലഭേദങ്ങളെക്കുറിക്കുന്നതിനു് രൂപഭേദവും ചെയ്യാവുന്നതാണെന്നു് മേൽ സ്പഷ്ടമാവും.

64. **നിർദ്ദേശകം**:—ഇതു് ധാത്വർത്ഥത്തെ കേവലമായ പ്രകാരത്തിൽ കാണിക്കുന്നു. ഒരു കൃതിരൂപ

നിർദ്ദേശകം എന്ന് കാണിക്കുന്നതിന് വിശേഷിച്ച് ഒരു പ്രത്യയവുമില്ല.

ബാലന്മാർ കളിക്കുന്നു
രാമൻ രാവണനെ കൊന്നു
ഉത്സാഹമുള്ള കുട്ടികൾ ജയിക്കും

എന്നീ വാക്യങ്ങളിലുള്ള കളിക്കുന്നു ഇത്യാദിരൂപങ്ങളിൽ ധാതുക്കളോട് കാലപ്രത്യയമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ചേർന്നിട്ടില്ല. ആയതിനാൽ ഈ രൂപങ്ങളിൽ ഓരോന്നും കാലം മാത്രമല്ലാതെ മററു വിശേഷാർത്ഥമൊന്നും കാണിക്കുന്നില്ല. കളിക്കുന്നു, കൊന്നു, ജയിക്കും ഇവ നിർദ്ദേശകപ്രകാരങ്ങൾതന്നെ.

ബാലന്മാർ, ബാലികമാർ, ബാലൻ, ഞാൻ, നീ ഇവയിൽ ഏതുതന്നെ ആഖ്യയായി നിന്നാലും 'കളിക്കുന്നു' എന്ന ആഖ്യാതം ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ സാധുവാണ്. നിർദ്ദേശകപ്രകാരത്തെ കാണിക്കുന്ന കൃതിരൂപത്തിന് ലിംഗപുരുഷവചനഭേദം ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ നടപ്പില്ല. ഇതിനെ അല്പം വിവരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

65. സംസാരിക്കുന്ന ആൾ (ഞാൻ) ഉത്തമപുരുഷൻ; ആരോടു സംസാരിക്കുന്നുവോ ആ ആൾ (നീ) മധ്യമപുരുഷൻ; ആരെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നു ആ ആൾ (അവൻ, അവൾ,) അല്ലെങ്കിൽ വസ്തു (അതു്,) പ്രഥമപുരുഷൻ എന്ന് പുരുഷന്മാർ മൂന്നുവിധം. ക്രിയയുടെ കർത്താവ് ഈ മൂന്നു പുരുഷന്മാരിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നായിരിക്കണമല്ലൊ. കർത്താ പ്രഥമ പുരുഷനെങ്കിൽ ക്രിയാപദത്തിനും പുരുഷൻ പ്രഥമൻ; മധ്യമനെങ്കിൽ മധ്യമൻ; ഉത്തമനെങ്കിൽ ഉത്തമൻ. ഇങ്ങനെ കർത്താവിനുള്ള പുരുഷഭേദംതന്നെ ക്രിയാപദത്തിനും പുരുഷഭേദം. ലിംഗ

വചനങ്ങളും അതുപോലെതന്നെ. കൎത്താ പുല്ലിംഗമെങ്കിൽ ക്രിയാപദവും പുല്ലിംഗം; സ്ത്രീലിംഗമെങ്കിൽ സ്ത്രീലിംഗം; നപുംസകമെങ്കിൽ നപുംസകം. അതുപോലെതന്നെ കൎത്താ ഏകവചനമെങ്കിൽ ക്രിയയും ഏകവചനം; ബഹുവചനമെങ്കിൽ ബഹുവചനം.

ഉദാ:--1. ധരണീഭഗവതീ വിരിഞ്ചലോകേ
വിരവൊടു ചെന്നു വണങ്ങിനിന്നു ചൊന്നാൾ.

2. കണ്ടായോ കനിവൊടു ചൂതവൃക്ഷമേ നീ.

3. അടിയിണ പണിയുന്നേനടിയൻ.

4. ഇന്നു ഞങ്ങളുതിൽ നിന്നുമുയൎന്നോം

ഇതിൽ 1-ൽ 'ചൊന്നാൾ' എന്ന ക്രിയാപദം 'ധരണീഭഗവതീ' എന്ന കൎത്താവനുസരിച്ചു് സ്ത്രീലിംഗം പ്രഥമപുരുഷൻ ഏകവചനം. 2-ൽ 'കണ്ടായോ' എന്നതു് ചൂതവൃക്ഷത്തോടു പറയുന്നതാകയാൽ നപുംസകം മദ്ധ്യമപുരുഷൻ ഏകവചനം. 3-ൽ 'പണിയുന്നേൻ' നളന്റെ വാക്കാകയാൽ പുല്ലിംഗം ഉത്തമപുരുഷൻ ഏകവചനം. 4-ൽ 'ഉയൎന്നോം' എന്നുള്ളതു് സപ്തൎഷികളുടെ വാക്കാകയാൽ പുല്ലിംഗം ഉത്തമപുരുഷൻ ബഹുവചനം.

66. നിൎദ്ദേശകരൂപത്തിനു് ലിംഗപുരുഷവചനഭേദം ഇന്നും മററു ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ ഉള്ളതുപോലെ പണ്ടു് മലയാളത്തിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു് കാലക്രമത്തിൽ പ്രചാരക്കുറവുവന്നു് ഇപ്പോൾ നാടോടിയായി സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷയിൽ ഉപയോഗമേ ഇല്ലാത്തതായി. കവികൾമാത്രം സൌകൎയ്യംപോലെ അവയെ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്. നിൎദ്ദേശകപ്രകാരത്തിൽ ലിംഗപുരുഷവചനഭേദങ്ങളെ കുറിക്കാനുള്ള പ്രത്യയങ്ങളെ താഴെ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

പ്രഥമപുരുഷൻ.

ലിംഗം	ഏക. പ്രത്യയം	ഉദാ.	ബഹു. പ്രത്യ.	ഉദാ.
പും	അൻ	ചെയ്തോൻ	അർ	ചെയ്തോർ
സ്ത്രീ	അാൾ	ചെയ്തോൾ		
നപും	ഉതു (തു)	ചെയ്തതു		

മദ്ധ്യമപുരുഷൻ.

ആയ്—ചെയ്തോയ്　　ആർ—　ചെയ്തോർ

ഉത്തമപുരുഷൻ

ഏൻ—ചെയ്തേൻ　　ഓം—　ചെയ്തോം

ഇപ്പോൾ ഈ ഭേദം കാണിക്കുക നടപ്പില്ലാത്തതിനാൽ,

ഞാൻ, ഞങ്ങൾ
നീ, നിങ്ങൾ
അവൻ, അവൾ
അവർ, അതുകൾ } ചെയ്തു

എന്നേയുള്ളു. നിയോജകപ്രകാരത്തിൽ പുരുഷവചനഭേദം ഇന്നും നടപ്പുണ്ടു്; അതിൽ ലിംഗഭേദമില്ല. വിധായകാനുജ്ഞായകപ്രകാരങ്ങളിൽ ലിംഗപുരുഷവചനഭേദം പണ്ടുമില്ലായിരുന്നു.

67. (൧൭) **നിയോജകം**—ഇതു് കൃതിയുടെ അർത്ഥമായ ക്രിയയെ നിയോഗിക്കുന്ന (ആജ്ഞചെയ്യുന്ന; വരുത്തികൊടുക്കുന്ന) മട്ടിൽ കാണിക്കുന്നു. പുരുഷവചനഭേദം നിയോജകപ്രകാരത്തിനു് മലയാളത്തിൽ നടപ്പുണ്ടെന്നു് മുൻ പറഞ്ഞല്ലോ. പ്രഥമപുരുഷന്റേയും മദ്ധ്യമപുരുഷന്റേയും രണ്ടു വചനങ്ങൾക്കും 'അട്ടെ' എന്ന പ്രത്യയം. മദ്ധ്യമപുരുഷൈകവചനത്തിനു് വിശേഷാൽ പ്രത്യയമില്ല; ശബ്ദരൂപം തന്നെ. മദ്ധ്യമപുരുഷബഹുവചനത്തിനു് 'ഇൻ'എന്ന പ്രത്യയം. ഇതുതന്നെ പട്ടികയായി കാണിക്കാം—

	ഏക.	ബഹു.
പ്രഥമപുരുഷൻ	അട്ടെ	അട്ടെ
മദ്ധ്യമ ടി	ശബ്ദരൂപം	ഉൻ
ഉത്തമ ടി	അട്ടെ	അട്ടെ

മദ്ധ്യമപുരുഷൈകവചനം ശബ്ദരൂപം തന്നെ. ആകയാൽ പ്രത്യയമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും ധാതു വ്യഞ്ജനാന്തമായാൽ സംവൃത ഉകാരം ചേൎക്കേണ്ടിവരുമെന്നു് മുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. ആയതിനാൽ വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങളായ ധാതുക്കളുടെ നിയോജകമദ്ധ്യമപുരുഷൈകവചനത്തിനു് സംവൃത-ഉകാരം ഒരു പ്രത്യയമാണെന്നു് പറയാം. ഉ്, ഉൻ, അട്ടെ ഈ മൂന്നും സ്വരാദിയാകയാൽ കാരിത ധാതുക്കളിൽ 'ക്ക്' എന്നു് ഇടനില ചേൎക്കേണ്ടതാണെന്നു് 55-ാം വകുപ്പിലും, താലവ്യസ്വരാന്തങ്ങളായ ധാതുക്കൾക്കു് 'യ്' കാരവും ഓഷ്ഠ്യസ്വരാന്തങ്ങളായ ധാതുക്കൾക്കു് 'വ്' കാരവും ആഗമം വേണ്ടതാണെന്നു് 14-ാം വകുപ്പിലും കാണിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ ഓൎക്കണം.

ഉദാ:--

ധാതു	മദ്ധ്യമ.	മദ്ധ്യമ. ഏക.	പ്രഥമ. ബഹു.	ഉത്തമ. ഏക-ബഹു.
കാരിതം	കളി	കളിക്ക	കളിക്കിൻ	കളിക്കട്ടെ
ടി	കേൾ	കേൾ കേൾക്കു്	കേൾക്കിൻ	കേൾക്കട്ടെ
ടി	നില	നില് നില്ക്കു്	നില്ക്കിൻ	നില്ക്കട്ടെ
താലവ്യസ്വരാന്തം	പറ	പറ	പറയിൻ	പറയട്ടെ
ടി	അണി	അണി	അണിയിൻ	അണിയട്ടെ
ഓഷ്ഠ്യസ്വരാന്തം	പോ	പോ	പോവിൻ	പോവട്ടെ
അകാരിത-വ്യഞ്ജനാന്തം	ഇളക്	ഇളകു്	ഇളകിൻ	ഇളകട്ടെ

(ബി) മദ്ധ്യമബഹുവചനപ്രത്യയമായ 'ഇൻ' ചേരുമ്പോൾ കാരിതങ്ങൾക്കു വിധിച്ചിട്ടുള്ള 'ക്ക്' എന്നതിനെ 'പ്പ്' എന്നും പറയാറുണ്ടു്.

ഉദാ:--നടക്കിൻ നടപ്പിൻ
വലിക്കിൻ വലിപ്പിൻ
പാർക്കിൻ പാർപ്പിൻ

(സി) പൂജിച്ചു പറയേണ്ടതിന്നായി ഭൂതരൂപത്തോടു 'ആലും' എന്ന പ്രത്യയംചേർത്തു് നിയോജകമദ്ധ്യമന്റെ ഏകവചനവും ബഹുവചനവും ഉണ്ടാക്കാറുണ്ടു്.

ഉദാ:--കേട്ടാലും, തന്നാലും, ഇരുന്നാലും.

68. (എ) **വിധായകം**—വിധി, കൃത്യം, ശീലം എന്ന അർത്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നിനെക്കൂടെ കൃതിയുടെ അർത്ഥത്തിൽ ചേർത്തുകാണിക്കുന്നു. 'വേൺ' എന്ന ധാതുവിന്റെ ത്രികാലരൂപങ്ങളായ 'വേണ്ടുന്നു' 'വേണ്ടി', 'വേണം' 'വേണ്ടു' എന്നിവയുടെ 'വ' കാരമായ ആദിവർണ്ണം വിട്ടിട്ടു 'ഏണ്ടുന്നു', 'ഏണ്ടി' 'ഏണം' 'ഏണ്ടും' എന്നിവ ധാതുവിൽ ചേർത്തു് വിധായകപ്രകാരത്തിന്റെ ത്രികാലങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നു.

ഉദാ:--

ധാതു	വർത്ത	ഭൂതം	ഭാവി
പറ	പറ + യ് + ഏണ്ടുന്നു = പറയേണ്ടുന്നു	പറ + യ് + ഏണ്ടി = പറയേണ്ടി	പറ + യ് + ഏണ്ടു = പറയേണ്ടു; പറ + യ് + ഏണം = പറയേണം
ഇളക	ഇളകേണ്ടുന്നു	ഇളകേണ്ടി	ഇളകേണ്ടു; ഇളകേണം
നടു് (കാരിതം)	നടക്കേണ്ടുന്നു	നടക്കേണ്ടി	നടക്കേണ്ടു; നടക്കേണം

(ബി) ഭാവിപ്രത്യയമായ 'ഏണം' എന്നതിനെ ഹ്രസ്വം ചെയ്തു് 'പറയെണം', 'പോകെണം', 'നടക്കെണം', എന്നിങ്ങനെ ലഭിക്കുന്ന രൂപങ്ങളിൽ നിന്നു് 'പറയണം', പോകണം', 'നടക്കണം' എന്നു് സിദ്ധമായി.

വിധായകപ്രകാരത്തിന്റെ ത്രികാലരൂപങ്ങൾ മററു വിനയിൽ അധികം ഉപയോഗിക്കാറില്ല. 'ഏണം;' അല്ലെങ്കിൽ 'എണാ' 'അണം' എന്നു് ചേൎന്ന ഭാവിരൂപം മാത്രമാണു് സാധാരണ നടപ്പു് (വകുപ്പു് 63-ബി).

69 (എ) **അനുജ്ഞായകം**— ഇതു് ധാത്വർത്ഥത്തെ അനുജ്ഞ (സമ്മതം) ചെയ്യുന്ന മട്ടിൽ കാണിക്കുന്നു. അനുജ്ഞായകത്തിനു് പ്രത്യയം '**ആം**' എന്നാണു്.

ഉദാ:—ധാതു

പറ	പറയാം	(പറക സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു)		
പോ	പോകാം	(പോകുക)	ടി	ടി
കേൾ	കേൾക്കാം	(കേൾക്കുക)	ടി	ടി

'ആം' എന്നതു് 'ആവുക' ധാതുവിന്റെ ഭാവിരൂപമായ 'ആവും' സങ്കോചിച്ചുണ്ടായതാണു്.

(ബി) 'ആവുക' ധാതുവിന്റെ വർത്തമാനവും ഭൂതവുമായ 'ആവുന്നു' 'ആയി' എന്നിവകളെ ധാതുരൂപത്തോടു ചേർത്തു അനുജ്ഞായകവർത്തമാനവും അനുജ്ഞായക ഭൂതവുമുണ്ടാക്കാം—

ഉദാ:—	വർത്തമാനം	ഭൂതം	വർത്തമാനം	ഭൂതം
	പറയാവുന്നു	ചെയ്യാവുന്നു	പറയായി	ചെയ്യായി

ഈ രൂപങ്ങൾ സാധാരണ നടപ്പില്ല. (വകുപ്പു് 63 ബി).

പ്രയോഗം

70. ഒരു ക്രിയയായാൽ കുറഞ്ഞപക്ഷം അതിനെ നടത്തുന്നവനായിട്ടെങ്കിലും ഒരുവൻ വേണം. ഉറങ്ങുന്നു, പഠിക്കുന്നു എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ പോരാ, രാമൻ എന്നോ, ഞാൻ എന്നോ ക്രിയയെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി ഒന്നിനെക്കൂടെ പറയേണ്ടതാണ്. ചില കൃതികൾക്ക് ക്രിയാഫലത്തെ സഹിക്കുന്നതായ ഒന്നുകൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ് രാമൻ പഠിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് മതിയാകുന്നില്ല. എന്തിനെ പഠിക്കുന്നു എന്നുകൂടെ പറയേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ വേറെ എണ്ണങ്ങളും ക്രിയകൾ നടത്തുന്നതിൽ ആവശ്യമായിട്ടുണ്ട്. ക്രിയ നടത്തുന്നതിൽ ആവശ്യപ്പെട്ട എണ്ണങ്ങൾക്ക് കാരകം എന്നു പേർ. കാരകങ്ങളിൽ പ്രധാനം കർത്താ, രണ്ടാമത്തേത് കർമ്മം; കരണം, സാക്ഷിമുതലായ കാരകങ്ങൾ പ്രാധാന്യത്തിൽ ഇവയ്ക്കു പുറമെ നിൽക്കുന്നതേയുള്ളൂ.

71. കർത്താ കർമ്മം എന്നീ രണ്ടു കാരകങ്ങളിൽ കർത്താ പ്രധാനമെന്നു പറഞ്ഞെങ്കിലും, കർമ്മവും പ്രധാനമായി വരാവുന്നതാണ്. കൃഷ്ണൻ രാമനെ അടിക്കുകയുണ്ടായി എന്നിരിക്കട്ടെ. ആരാണ് അടിച്ചതെന്ന് അറിയണമെങ്കിൽ കർത്താ പ്രധാനമായി വരും. ആരെയാണ് അടിച്ചത് എന്നാണ് അറിയാനുള്ളതെങ്കിൽ കർമ്മം പ്രധാനമായി വരും. ഈ ഭേദം സകർമ്മകകൃതികളിലേ ഉള്ളൂ എന്ന് വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടല്ലോ. സകർമ്മക കൃതികളെ കർത്താവിനെ പ്രധാനമാക്കീട്ടോ, കർമ്മത്തെ പ്രധാനമാക്കീട്ടോ പ്രയോഗിക്കാം. ഇതാണ് കൃതികൾക്ക് പ്രയോഗഭേദം. പ്രയോഗത്തിൽ ഏതു കാരകം പ്രധാനമോ അതു നിർദ്ദേശികാവിഭക്തിയിൽ വരും.

ഉദാ:--രാമനെ കൃഷ്ണൻ അടിച്ചു = കൎത്തരിപ്രയോഗം
രാമൻ കൃഷ്ണനാൽ അടിക്കപ്പെട്ടു = കൎമ്മണിപ്രയോഗം.

'രാമനെ കൃഷ്ണൻ അടിച്ചു' എന്നു പറയുമ്പോൾ 'അടിച്ചു' എന്ന ക്രിയ കൎത്താവിനെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നതായിട്ടാണു് നമുക്കു തോന്നുന്നതു്; 'രാമൻ അടികൊണ്ടു' എന്നതിനെ അല്ല, കൃഷ്ണൻ അടിച്ചു എന്നതിനേയാണു് ഈ വാക്യം മുഖ്യമായി കാണിക്കുന്നതു്. 'രാമൻ കൃഷ്ണനാൽ അടിക്കപ്പെട്ടു' എന്നു പറയുമ്പോൾ രാമൻ അടികൊണ്ടു എന്നുള്ള സംഗതിയാണു് പ്രധാനം. അല്ലാതെ കൃഷ്ണൻ അടിച്ചു എന്നുള്ളതല്ല. ഇവിടെ കൎമ്മത്തെയാണു് ക്രിയ പ്രധാനമായി ആശ്രയിക്കുന്നതു്.

ലക്ഷണം: കൎത്താവിനെ പ്രധാനമാക്കീട്ടുള്ള പ്രയോഗം **കൎത്തരിപ്രയോഗം**; കൎമ്മത്തെ പ്രധാനമാക്കീട്ടുള്ള പ്രയോഗം **കൎമ്മണിപ്രയോഗം.**

72. കൎമ്മണിപ്രയോഗത്തിൽ ധാതുവിനു് മേൽ പറയാൻപോകുന്ന 'അ' എന്ന പ്രത്യയം ചേൎത്തുണ്ടാകുന്ന നടുവിനയെച്ചരൂപത്തിൽ 'പെടു്' എന്ന ധാതുവിനെ ചേൎക്കണം. (വകുപ്പു 83. 3)

ഉദാ:—അടി — അടിക്കപ്പെടു്,
കൊടു — കൊടുക്കപ്പെടു്,
പറ — പറയപ്പെടു്,

പിന്നീടു് ആവശ്യംപോലെ കാലവും പ്രകാരവും 'പെടു' എന്നതിൽ ചേൎത്തു് ഉപയോഗിക്കുക: അടിക്കപ്പെടുന്നു, അടിക്കപ്പെട്ടു, അടിക്കപ്പെടും, അടിക്കപ്പെടട്ടെ, അടിക്കപ്പെടണം ഇത്യാദി. കൎമ്മണിപ്രയോഗത്തിൽ കൎത്താവിനു് പ്രയോജികാവിഭക്തിയും കൎമ്മത്തിനു് നിൎദ്ദേശികാവിഭക്തിയും ഉപയോഗിക്കണം.

ഉദാ:—

കൎത്തരി.	കൎമ്മണി.
കാളിദാസൻ ശാകുന്തളം ചമച്ചു	കാളിദാസനാൽ ശാകുന്തളം ചമയ്ക്കപ്പെട്ടു.
എല്ലാവരും സത്യം പറയണം	എല്ലാവരാലും സത്യം പറയപ്പെടണം.
നീ രാമനെക്കണ്ടോ?	നിന്നാൽ രാമൻ കാണപ്പെട്ടോ?
ഞാൻ അവനെ അടിക്കും,	എന്നാൽ അവൻ അടിക്കപ്പെടും.

പ്രയോജകരൂപം

73. ഒരാൾ ഒരു ക്രിയ ചെയ്യുന്നതു് സ്വന്തമനസ്സാലേ ആവാം; മറെറാരുവന്റെ പ്രേരണയാലും ആവാം. 'രാജാവു് രാജ്യം ഭരിക്കുന്നു' എന്നു പറയുന്നിടത്തു് ഭരണക്രിയ രാജാവു് സ്വന്തമനസ്സാലെ ചെയ്യുന്നതാണു്; 'രാജാവു് മന്ത്രിയെക്കൊണ്ടു രാജ്യം ഭരിപ്പിക്കുന്നു' എന്നാണു് പറയുന്നതെങ്കിൽ അവിടെ മന്ത്രി രാജ്യം ഭരിക്കുന്നതു് രാജാവിന്റെ പ്രേരണയാലാണു് എന്നു വരുന്നു; 'ഭരിക്കുന്നു' എന്നുള്ള കേവലമായ കൃതി കൎത്താവു് സ്വയം ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയെ കാണിക്കുന്നു. 'ഭരിപ്പിക്കുന്നു' എന്നുള്ള പ്രയോജകരൂപം കൎത്താവു് മറെറാരുവനെക്കൊണ്ടു നടത്തിക്കുന്നതായിട്ടാണു് ക്രിയയെക്കാണിക്കുന്നതു്.

ലക്ഷണം:—കൎത്താവു് ക്രിയ മറെറാരുവനെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിക്കുന്നതായി കാണിക്കുന്ന കൃതിരൂപം **പ്രയോജകം**; കൎത്താവു തനിയേ സ്വേച്ഛയായി ചെയ്യുന്നതായി കാണിക്കുന്നതു് **കേവലം**.

74 കൃതിയുടെ സ്വന്തരൂപംതന്നെ കേവലരൂപം. അതിൽ ചില പ്രത്യയങ്ങൾ ചേൎത്തും മററും പ്രയോജകരൂപത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു.

75. പ്രയോജകത്തിൽ ഒരുവൻ മറെറാരുവൻെറ പ്രേരണയാൽ ക്രിയ ചെയ്യുയാണല്ലോ. അപ്പോൾ പ്രേരണ ചെയ്യുന്നവനും പ്രേരണപ്രകാരം നേരേ ക്രിയനടത്തുന്നവനും ഒരു വിധം നോക്കുമ്പോൾ കർത്താവുതന്നെ. രണ്ടും തിരിച്ചറിവാനായി സാക്ഷാൽക്രിയ നടത്തുന്നവൻ **പ്രയോജ്യകർത്താ,** അവനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നവൻ **പ്രയോജകകർത്താ** എന്നു് ഭേദം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. 'രാജാവു് മന്ത്രിയെക്കൊണ്ടു് രാജ്യം ഭരിപ്പിക്കുന്നു' എന്നു മുന്നെടുത്ത ഉദാഹരണത്തിൽ രാജാവും മന്ത്രിയും ഒരു പോലെ വിശേഷബുദ്ധിയുള്ളവരാണു്. എന്നാൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും പ്രയോജ്യകർത്താ വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്തവനായിവരും. 'വെപ്പുകാരൻ കറിക്കു തേങ്ങാ അരയ്ക്കുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവിടെ പ്രയോജകകർത്താവായ വെപ്പുകാരൻെറ പ്രേരണപ്രകാരം പ്രയോജ്യകർത്താവായ തേങ്ങാ അരയുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. അതിനാൽ ഇതിൽ പ്രയോജ്യകർത്താ വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്ത ഒരു വസ്തുവാകുന്നു. ഏതു കൃതിക്കു് പ്രയോജ്യകർത്താ വിശേഷബുദ്ധിയുള്ളവനായിരിക്കുന്നോ ആ കൃതി **സചേതനകർത്തൃകം,** ഏതിനു് പ്രയോജ്യകർത്താ വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്ത ഒരു നപുംസകമായിരിക്കുന്നുവോ അതു് **അചേതനകർത്തൃകം.** അകാരിതധാതുക്കളിൽ സചേതനകർത്തൃകങ്ങൾക്കും അചേതനകർത്തൃകങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ രൂപഭേദമുണ്ടു്.

76. പ്രയോജകരൂപമുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള മാറ്റങ്ങൾ.

(1) അകാരിതങ്ങളിൽ (എ) അചേതനകർത്തൃകങ്ങളെ കാരിതങ്ങളാക്കിയാൽ മതി.

ഉദാ:—ധാതു	കേവലരൂപം		പ്രയോജകരൂപം	
ഉട	ഉടയുന്നു	ഉടഞ്ഞു	ഉടയ്ക്കുന്നു	ഉടച്ചു
പിരി	പിരിയുന്നു	പിരിഞ്ഞു	പിരിക്കുന്നു	പിരിച്ചു

ചേര്	ചേരുന്നു	ചേൎന്നു	ചേൎക്കുന്നു	ചേൎത്തു
തേ	തേയുന്നു	തേഞ്ഞു	തേയ്ക്കുന്നു	തേച്ചു.

(ബി) സചേതനകൎത്തൃകങ്ങളെ 'ഇ' എന്ന പ്രത്യയംകൂടിച്ചേൎത്തു് കാരിതമാക്കണം.

ഉദാ:—

കള	കളയുന്നു	കളഞ്ഞു	കളയിക്കുന്നു	കളയിച്ചു
പണി	പണിയുന്നു	പണിഞ്ഞു	പണിയിക്കുന്നു	പണിയിച്ചു
അറി	അറിയുന്നു	അറിഞ്ഞു	അറിയിക്കുന്നു	അറിയിച്ചു
ചൊല്ല്	ചൊല്ലുന്നു	ചൊന്നു	ചൊല്ലിക്കുന്നു	ചൊല്ലിച്ചു

(സി) ര, ഴ, ല എന്ന വൎണ്ണങ്ങളിലൊന്നിലവസാനിക്കുന്ന ധാതുക്കൾക്കു് 'ത്ത്' എന്ന പ്രത്യയം ചേൎക്കണം.

ഉദാ:—ധാതു	കേവലം		പ്രയോജകം	
പകര്	പകരുന്നു	പകൎന്നു	പകൎത്തുന്നു	പകൎത്തി
വിടിര്	വിടിരുന്നു	വിടിൎന്നു	വിടിൎത്തുന്നു	വിടൎത്തി
താഴ്	താഴുന്നു	താണു	താഴ്ത്തുന്നു	താഴ്ത്തി
വീഴ്	വീഴുന്നു	വീണു	*വീഴ്ത്തുന്നു	വീഴ്ത്തി
അകല്	അകലുന്നു	അകന്നു	അകത്തുന്നു	അകത്തി
അയല്	അയലുന്നു	അയന്നു	അയത്തുന്നു	അയത്തി

(2) കാരിതങ്ങളിൽ എല്ലാവക കൃതികൾക്കും 'പ്പി' എന്ന പ്രത്യയം ചേൎത്തു കാരിതങ്ങൾക്കുള്ള രൂപം ചെയ്യണം.

ഉദാ:—ധാതു	കേവലം		പ്രയോജകം	
ഉടു	ഉടുക്കുന്നു	ഉടുത്തു	ഉടുപ്പിക്കുന്നു	ഉടുപ്പിച്ചു
വിളി	വിളിക്കുന്നു	വിളിച്ചു	വിളിപ്പിക്കുന്നു	വിളിപ്പിച്ചു
കേൾ	കേൾക്കുന്നു	കേട്ടു	കേൾപ്പിക്കുന്നു	കേൾപ്പിച്ചു
തണു	തണുക്കുന്നു	തണുത്തു	തണുപ്പിക്കുന്നു	തണുപ്പിച്ചു

* 'വീഴിക്കുന്നു, വീഴിച്ചു' എന്നും പ്രയോജകരൂപങ്ങളുണ്ടു്. കുട്ടിയെ വീഴിക്കുന്നു എന്നൊക്കെയല്ലാതെ ജലത്തെ വീഴിക്കുന്നു എന്നു പറയുക നടപ്പില്ലാത്തതിനാൽ വീഴിക്കുന്നു എന്നതു് സചേതനകൎത്തൃകമാണു്. സചേതനകൎത്തൃകങ്ങൾക്കു വിധിച്ചിട്ടുള്ള 'ഇ' കാരം ചേൎന്നാണു് വീഴിക്കുന്നു, വീഴിച്ചു; വാഴിക്കുന്നു വാഴിച്ചു എന്നൊക്കെ സിദ്ധിക്കുന്നതു്.

(3) വ്യഞ്ജനാന്തധാതുക്കളിൽ (എ) അന്ത്യവ്യഞ്ജനം അനുനാസികമായാൽ അതു് പൊരുത്തം നോക്കി ഖരമാക്കണം.

ഉദാ:—ധാതു	കേവലം		പ്രയോജകം	
പൊങ്ങ്	പൊങ്ങുന്നു	പൊങ്ങി	പൊക്കുന്നു	പൊക്കി
കാൺ	കാണുന്നു	കണ്ടു	കാട്ടുന്നു	കാട്ടി
തിൻ	തിന്നുന്നു	തിന്നു	തീററുന്നു	തീററി

അനുനാസികങ്ങൾക്കു് അതതു വർഗ്ഗത്തിലെ ആദ്യക്ഷരം തന്നെ പൊരുത്തം ഒത്ത ഖരമെന്നറിക.

(ബി) അന്ത്യവ്യഞ്ജനം ഖരമായാൽ ഇരട്ടിക്കണം.

ഉദാ:—ധാതു	കേവലം		പ്രയോജകം	
ഇളക്	ഇളകുന്നു	ഇളകി	ഇളക്കുന്നു	ഇളക്കി
ആട്	ആടുന്നു	ആടി	ആട്ടുന്നു	ആട്ടി
മാറ്	മാറുന്നു	മാറി	മാററുന്നു	മാററി

(സി) അന്ത്യവ്യഞ്ജനം അനുനാസികവും ഖരവും ഒഴിച്ചുള്ള ഒന്നായിരുന്നാൽ 'ഇ' എന്നു പ്രത്യയം ചേർത്തു് കാരിതമാക്കണം.

ഉദാ:—ധാതു	കേവലം		പ്രയോജകം	
മേയ്	മേയുന്നു	മേയി	മേയിക്കുന്നു	മേയിച്ചു
അലസ്	അലസുന്നു	അലസി	അലസിക്കുന്നു	അലസിച്ചു
പൂശ്	പൂശുന്നു	പൂശി	പൂശിക്കുന്നു	പൂശിച്ചു

ഖിലധാതുക്കൾ

77. ചില കാലങ്ങളിലും പ്രകാരങ്ങളിലും മാത്രമു പയോഗപ്പെടുന്ന കൃതികൾക്കു് **ഖിലധാതുക്കൾ** എന്നു പേർ.

എൻ, ഉള്, വേൺ, അൽ, ഇൽ, തക് ഇത്യാദികൾ ഖിലധാതുക്കളാകുന്നു. ഇവയിൽ 'എൻ' എന്നതിനു 'എന്നാൻ' 'എന്നാൾ' എന്ന ഭൂതകാലം നിർദ്ദേശകപ്രകാരത്തിൽ അപൂർവ്വമായി കവിതകളിൽ പ്രയോഗമുണ്ടു്. ശേഷം കാലങ്ങളിലും പ്രകാരങ്ങളിലും പ്രയോഗമില്ല. ഇതിന്റെ പറ്റുവിനയിലുള്ള 'എന്ന' 'എന്നു' 'എങ്കിൽ' ഇത്യാദി രൂപങ്ങൾ അവ്യയങ്ങളായി തീൎന്നു ഘടകങ്ങളായിട്ടുപയോഗപ്പെടുന്നു. 'ഉള്' ധാതുവിന്റെ നിർദ്ദേശകപ്രകാരത്തിലെ ഭൂതരൂപമായ 'ഉണ്ടു' എന്നതു വൎത്തമാനകാലത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നു. ഇതിനു 'ഉള്ളു' എന്ന ഭാവിയും 'ഉള്ള' എന്ന പേരെച്ചവുമുണ്ടു്; വേറെ ഒന്നിലും രൂപങ്ങളില്ല. 'വേൺ' എന്നതു 'വേണം' * എന്ന ഭാവികാലത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. 'അൽ, ഇൽ' കൾ ഭാവിനിഷേധത്തിൽ 'അല്ല, ഇല്ല' എന്നു അവ്യയമായിട്ടു ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. 'തക്' എന്നതിനു 'തകും' 'തക്ക' എന്നു പറ്റുവിനരൂപങ്ങളിൽ മാത്രം പ്രയോഗമുണ്ടു്. ഇതുപോലെ വേറെയും ഖിലധാതുക്കൾ കാണും.

---

* വേൺ + ഉം = വേണും എന്നതിനുതന്നെ ഉകാരസ്ഥാനത്തിൽ അകാരം ചെയ്തുണ്ടായ രൂപമാണ 'വേണം' എന്നതു്. ഹീനജാതിക്കാർ ഇന്നും 'വേണും' എന്നുതന്നെ ഉച്ചരിക്കുന്നതും. ആദ്യത്തിൽ 'ചെയ്യ വേണും' എന്നിരുന്നതു, ഉകാരത്തിനു അകാരം വന്നു 'ചെയ്യവേണം' എന്നും; പിന്നെ, വകാരം ലോപിച്ചു 'ചെയ്യേണം' എന്നും; 'ഏ' കുറുകി 'ചെയ്യെണം' എന്നും ഒടുവിൽ 'ദെയ' എന്നാണുച്ചരിക്കുന്നതെങ്കിലും 'ദയ' എന്നാണല്ലോ എഴുതേണ്ടതു്; അതുപോലെ ആണിവിടെയും എന്നു ഭ്രമിച്ചു് എകാരത്തിനുപകരം അകാരം എഴുതി 'ചെയ്യണം' എന്നു് ഇപ്പോഴും കാണുന്ന രൂപം ഉണ്ടായി.

അനുപ്രയോഗധാതുക്കൾ

78. മറെറാരു ധാതുവിന്റെ രൂപത്തേയോ അർത്ഥത്തേയോ പരിഷ്കരിക്കാൻവേണ്ടി അതിന്റെ പിന്നാലെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു് **അനുപ്രയോഗധാതു.** ഏതു ധാതുവിന്റെ പിന്നാലെ അനുപ്രയോഗം വരുന്നുവോ അതു് **പ്രാക്പ്രയോഗം.**

(1) പൂരണാനുപ്രയോഗം, (2) ഭേദകാനുപ്രയോഗം, (3) കാലാനുപ്രയോഗം, (4) നിഷേധാനുപ്രയോഗം എന്നു നാലുവിധം അനുപ്രയോഗങ്ങളുണ്ടു്. ഓരോന്നിന്റെയും സ്വഭാവവും ഉദാഹരണവും താഴെ കാണിക്കുന്നു.

1. പൂരണാനുപ്രയോഗം

ഖിലധാതുക്കളുടെ രൂപങ്ങളെ പൂർത്തിയാക്കുന്നതു് പൂരണാനുപ്രയോഗം.

ഉദാ:—ധാതു	ഭൂതം	ഭാവി	വർത്തമാനം
ഉള	ഉണ്ടായി	ഉണ്ടാകും	ഉണ്ടാകുന്നു

ഇവിടെ 'ഉൾ' ഖിലമാകയാൽ അതിനു ഭൂതാദികളിൽ രൂപമില്ലാത്തതിനെ 'ആകുന്നു' എന്ന ധാതുവിന്റെ രൂപംകൊണ്ടു് പൂർത്തിയാക്കിയിരിക്കുന്നു. പൂരണാനുപ്രയോഗങ്ങൾ എണ്ണത്തിൽ വളരെ ചുരുങ്ങും.

2 ഭേദകാനുപ്രയോഗം.

ഭേദകാനുപ്രയോഗം പ്രാക്പ്രയോഗ ധാതുവിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ ചില വിശേഷാംശങ്ങളെ ചേർക്കുന്നു.

ഉദാ:—അടിയൻ വിവരം തിരുമനസ്സറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

എന്നുള്ളതിൽ 'കൊള്ളുന്നു' എന്നുള്ളതു് 'തിരുമനസ്സറിയിക്കുക' എന്ന ക്രിയയെ നടത്തുന്നതു് താഴ്മയായിട്ടാണു്

എന്നു കാണിക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്നു. 'തിരുമനസ്സറിയിക്കുന്നു' എന്ന പ്രാക്പ്രയോഗത്തിന്റെ അർത്ഥത്തോടു് ഒരു വിശേഷാംശംകൂടെ ചേർക്കേണ്ടതാണെന്നു് 'കൊള്ളുന്നു' എന്നുള്ളതു് കാണിക്കുന്നു. ഭേദകാനുപ്രയോഗങ്ങളായി വരുന്ന ധാതുക്കളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളവയെ ഉദാഹരണസഹിതം താഴെ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

	ധാതു	അർത്ഥം	ഉദാഹരണം
1.	കൊൾ	വിനയാദി	പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു
2.	ഇടു	സ്വാർത്ഥത്തിൽ	പറഞ്ഞിടുന്നു
3.	വൈ	ലാഘവം	പറഞ്ഞുവെക്കുന്നു (പറഞ്ഞേയ്ക്കുന്നു)
4.	കള	സാഹസം	പറഞ്ഞുകളഞ്ഞു
5.	കൊടു	പരാർത്ഥപ്രവൃത്തി	പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു
6.	പോ	ഓർക്കാതെപ്രവൃത്തി	പറഞ്ഞുപോയി
7.	പോരു	പതിവു്	പറഞ്ഞുപോരുന്നു
8.	അരുൾ	ബഹുമാനം	പറഞ്ഞരുളുന്നു

3. കാലാനുപ്രയോഗം.

കാലാനുപ്രയോഗം കാലത്തിൽ ചില താരതമ്യങ്ങളെ കുറിക്കുന്നു. കാലം ആദിയും അന്തവും ഇല്ലാത്തതാകയാൽ ഭൂതഭാവികൾക്കു വളരെ ദൂരംവരാം. ഭൂതഭാവികളെ അധികം കൃത്തിച്ചു നോക്കിയാൽ വർത്തമാനം ഇല്ലാതെ പോകും. ഒരു അടുത്ത ഭൂതത്തിനു മുമ്പുള്ള ഭൂതം; ഒരു അടുത്ത ഭാവിക്കു് അപ്പുറമുള്ള ഭാവി, ഭൂതഭാവികൾക്കു് അടുത്ത വർത്തമാനം ഇത്യാദി പല അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളും കാലത്തിനുണ്ടു്. ഇവയെ കാണിക്കുന്നതിനാണു് കാലാനുപ്രയോഗം ഉപകരിക്കുന്നതു്.

ഉദാ:—ധാതു	കാലം	ഉദാഹരണം

(1) 'ഇരി' (ഭൂതത്തിൽ) ഒരു കപ്പൽ വന്നിരിക്കുന്നു. [സ്വല്പകാലം മുമ്പു വന്നു; ഇതുവരെ പോയിട്ടില്ലെന്നർത്ഥം]

(2) 'ഇട്ടുള്' (ഭൂതത്തിന്) ഒരു വ്യാപാരി വന്നിട്ടുണ്ട്. [മുൻപത്തെ അർത്ഥം തന്നെ സ്വല്പഭേദത്തോടെ]

(3) 'ഉള്' (വർത്തമാനത്തിൽ) മഴ പെയ്യുന്നുണ്ട്. [അടുത്ത ഭൂതഭാവികളെക്കൂടി വ്യാപിക്കുന്ന വർത്തമാനം]

(4) 'കൊണ്ടിരി' (ഭൂതത്തിൽ) രാമൻ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. [പഠിപ്പിൽ നിരന്തരമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നർത്ഥം]

(5) 'ആയിരുന്നു' (ഭാവിയിൽ) മഴ പെയ്യുമായിരുന്നു. [പക്ഷേ പെയ്തില്ലെന്നർത്ഥം]

4. നിഷേധാനുപ്രയോഗം.

നിഷേധാനുപ്രയോഗം ക്രിയയെ ഇല്ലെന്നോ അരുതെന്നോ നിഷേധിക്കുന്നു. ഇല്ല (ഇൽ), അല്ല (അൽ), അരുത് (അരു), വഹിയാ (വഹി), ആ, ഒലാ (ഒൽ) എന്ന ആറുവിധം ധാതുരൂപങ്ങളാണ് നിഷേധാനുപ്രയോഗങ്ങൾ.

എ. 'അല്ല, ഇല്ല' രണ്ടും നിർദ്ദേശകപ്രകാരത്തെ നിഷേധിക്കുന്നു.

ബി. 'ആ' നിർദ്ദേശകപ്രകാരത്തെയും നിയോജകമധ്യമബഹുവചനത്തെയും നിഷേധിക്കുന്നു.

സി. 'ഒലാ' 'അരുത്' നിയോജകവിധായകങ്ങളെ നിഷേധിക്കുന്നു.

ഡി. 'വഹിയാ' അനുജ്ഞായകത്തെ നിഷേധിക്കുന്നു.

ഉദാ:—നിർദ്ദേശകനിഷേധം	ഇല്ല	വന്നില്ല
ടി	അല്ല	മടിയനല്ല
ടി	ആ	വരാ
നിയോജകമധ്യമബഹുവചനനിഷേധം	ആ	* പറയായ്പിൻ

* 'ആ' എന്നതിനെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ ചില വിശേഷങ്ങളുണ്ട്. വർത്തമാനനിഷേധത്തിന് 'ആയുന്നു' 'ആത്തു' (പറയായുന്നു, പറയാത്തു) എന്നും, ഭൂതനിഷേധത്തിന് ആഞ്ഞു (പറയാഞ്ഞു) എന്നും, ഭാവിനിഷേധത്തിന് 'ആ' ആയ്വു, ആയും, (പറയാ, പറയാവു, പറയായും) എന്നും നിയോജകമധ്യമബഹുവചനത്തിന് 'ആയ്പിൻ' എന്നു വരും.

നിയോജകവിധായകനിഷേധം	ഒലാ	പോകൊലാ
ടി	അരുതു്	പോകരുതു്
അനുജ്ഞായകനിഷേധം	വഹിയാ	പോകവഹിയാ

പറവിന

79. ക്രിയയുടെ ഉൾപ്പിരിവുകൾ നാലാണെന്നു് (വ-48) മുൻ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവിടെ 'മുററുവിന' 'പറവിന' എന്നു രണ്ടുവഗ്ഗം ക്രിയയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. പറവിനകളെക്കുറിച്ചു് നാം ഇതുവരെയും ഒന്നും വിസ്തരിച്ചിട്ടില്ല. 'തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോകുന്ന വള്ളം', രാമൻ പള്ളിക്കൂടത്തിൽപോയി പഠിക്കുന്നു' എന്നിതുകളിൽ 'പോകുന്ന' 'പോയി' എന്നിവ 'വള്ളം' 'പഠിക്കുന്നു' എന്നിവയെപ്പററി ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്നു. ആയതിനാൽ ഇവരണ്ടും പറവിനകൾതന്നെ. എന്നാൽ 'പോകുന്ന' എന്നതു് ഒരു നാമത്തിൽ പറവുന്നതാണെന്നും 'പോയി' എന്നതു് ഒരു ക്രിയയിൽ പറവുന്നതാണെന്നും ഒരു ഭേദം സൂക്ഷിച്ചാൽ കാണാം. ആയതിനാൽ നാമത്തിനു്, അംഗമാകുന്ന 'പറവിന, അതായതു്, നാമാംഗം അല്ലെങ്കിൽ **പേരെച്ചം** *, ക്രിയയ്ക്കു് അംഗമാകുന്ന 'പറവിന' അതായതു ക്രിയാംഗം അല്ലെങ്കിൽ **വിനയെച്ചം** + എന്നു പറവിനകൾ രണ്ടുവിധമുണ്ടു്.

---

* പേരിന്റെ (നാമത്തിന്റെ) എച്ചം (അംഗം)

\+ വിനയുടെ (ക്രിയയുടെ) എച്ചം (അംഗം)

പേരെച്ചം

80. ഒരു നാമത്തിൽ അന്വയിക്കുന്ന പറവിനയ്ക്കു പേരെച്ചം എന്നു പേർ.

മുററുവിനയിൽ 'അ' 'ഒരു' * എന്ന ചുട്ടെഴുത്തിൽ ഒന്നിനെ ചേർത്താൽ അതു പേരെച്ചമാകുന്നു.

മുററുവിന	പേരെച്ചം		കാലം	
പറയുന്നു	പറയുന്ന	പറയുന്നൊരു	വർത്തമാനം	നിർദ്ദേശകം
പറഞ്ഞു	പറഞ്ഞ	പറഞ്ഞൊരു	ഭൂതം	
പറയും	പറയുമ	പറയുമൊരു	ഭാവി	
(പറയാവുന്നു)	പറയാവുന്ന	പറയാവുന്നൊരു	വർത്തമാനം	അനുജ്ഞായകം
(പറയായി)	പറയായ	പറയായൊരു	ഭൂതം	
പറയാം	പറയാമ	——	ഭാവി	
പറയേണ്ടുന്നു	പറയേണ്ടുന്ന	പറയേണ്ടുന്നൊരു	വർത്തമാനം	വിധായകം
പറയേണ്ടു	പറയേണ്ടിയ	പറയേണ്ടിയൊരു	ഭൂതം	
പറയേണം	പറയേണ്ടും	പറയേണ്ടുമൊരു	ഭാവി	
പറയാത്തു	പറയാത്ത	പറയാത്തൊരു	വർത്ത	നിർദ്ദേശകം നിഷേധം
പറയാഞ്ഞു	പറയാഞ്ഞ	പറയാഞ്ഞൊരു	ഭൂതം	
പറയാം	പറയാ	——	ഭാവി	
പറയേണ്ടാത്തു	പറയേണ്ടാത്ത	പറയേണ്ടാത്തൊരു	വർത്ത	വിധായകം നിഷേധം
പറയേണ്ടാഞ്ഞു	പറയേണ്ടാഞ്ഞ	പറയേണ്ടാഞ്ഞൊരു	ഭൂതം	
പറയേണ്ടും	പറയേണ്ടാ	——	ഭാവി	

മുററുവിന	പേരെച്ചം		കാലം
പറയുന്നില്ല	പറയുന്നില്ലാത്ത	പറയുന്നില്ലാത്തൊരു	നിർദ്ദേ-നിഷേ-വർത്ത
പറയരുതു്	പറയരുതാത്ത	പറയരുതാത്തൊരു	നിയോ-നിഷേ.

* മേൽ 87-2, വകുപ്പു നോക്കുക.

പറയവയ്യാ	പറയവയ്യാത്ത	പറയവയ്യാത്തൊരു	അനു-നിഷേധം
പറയൊല്ലാ	പറയൊല്ലാത്ത	പറയൊല്ലാത്തൊരു	വിധാ-നിഷേ

മുററുവിനകൾക്കു് നിഷേധത്തിൽ വിധായകാനുജ്ഞായകപ്രകാരങ്ങൾ നടപ്പില്ല; എന്നാൽ ഈ രൂപങ്ങളും പററുവിനകൾക്കുണ്ടു്. ആയതിനാൽ സാധാരണ നടപ്പില്ലാത്ത മുററുവിനയുടെ വിധായകാനുജ്ഞായകപ്രകാരങ്ങളോടു പററുവിനയുടെ പ്രത്യയങ്ങളായ 'അ' 'ഉ' എന്നിവയെ ചേൎക്കുന്നു. മുററുവിനയുടെ നടപ്പില്ലാത്ത രൂപങ്ങളെ വലയത്തിനകത്തു് കാണിച്ചിരിക്കുന്ന 'വേൺ' 'ആവുക' എന്ന ധാതുക്കളെ ചേൎത്താണു് മുററുവിനയുടെ വിധായകവും അനുജ്ഞായകവും ഉണ്ടാക്കുന്നതു് എന്നു (63-എ)(69-എ) കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആയതിനാൽ ഈ ധാതുക്കളുടെ പേരെച്ചരൂപങ്ങളാണു് ഈ പേരെച്ചങ്ങളുടെ പ്രകാരരൂപങ്ങൾ എന്നുള്ളതു് പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ.

മേൽകാണിച്ച ഉദാഹരണപ്പട്ടികയിൽ മൂന്നു പ്രകാരങ്ങൾക്കു മാത്രമേ ഉദാഹരണങ്ങളുള്ളൂ. നിയോജകപ്രകാരത്തിനു പേരെച്ചരൂപമില്ല.

81. ഭാവിയിൽ മുററുവിനതന്നെ പേരെച്ചമായുപയോഗിക്കാം: 'വരുമക്കാലം' 'പോകുമപ്പോൾ' എന്നിങ്ങനെ പേരെച്ചപ്രത്യയമായ 'അ' ചേൎന്നോ, 'വരുംകാലം' 'പോകുമ്പോൾ' എന്നിങ്ങനെ പ്രത്യയം ചേരാതെ ഭാവിരൂപം തന്നെയോ പേരെച്ചമായിക്കാണും.

82. അവൻ, അവൾ, അതു് എന്ന സൎവനാമങ്ങളേച്ചേൎത്തു പേരെച്ചങ്ങളെ നാമങ്ങളാക്കാം. അവൻ, അവൾ, എന്നതു് ചുരുങ്ങി ചിലപ്പോൾ 'ഓൻ' 'ഓൾ' എന്നും കാണും.

ഉദാ:—അറിയുന്നവൻ	അറിയുന്നോൻ	പും	വൎത്തമാനം
അറിയുന്നവൾ	അറിയുന്നോൾ	സ്ത്രീ	
അറിയുന്നതു	— —	നപും	
അറിഞ്ഞവൻ	അറിഞ്ഞോൻ	പും	ഭൂതം
അറിഞ്ഞവൾ	അറിഞ്ഞോൾ	സ്ത്രീ	
അറിഞ്ഞതു്	———		
അറിയുമവൻ / അറിവവൻ	അറിയുവോൻ / അറിവോൻ	പും	ഭാവി
അറിയുമവൾ / അറിവവൾ	അറിയുവോൾ / അറിവോൾ	സ്ത്രീ	
അറിയുവതു	അറിവതു	നപും	ഭാവി
അറിയാവുന്നവൻ	അറിയാവുന്നോൻ	പും	അനുജ്ഞായക വൎത്തമാനം
അറിയാവുന്നവൾ	അറിയാവുന്നോൾ	സ്ത്രീ	
അറിയാവുന്നതു	———		
അറിയേണ്ടുന്നവൻ	അറിയേണ്ടുന്നോൻ	പും	വൎത്തമാനം
അറിയേണ്ടുന്നവൾ	അറിയേണ്ടുന്നോൾ	സ്ത്രീ	
അറിയേണ്ടുന്നതു്	———		

അറിയാത്തവൻ-ൾ,-തു അറിയാത്തോൻ,ൾ വൎത്ത } നിഷേധകം
അറിയാഞ്ഞവൻ-ൾ,തു-അറിയാഞ്ഞോൻ,ൾ ഭൂതം
അറിയായവൻ-ൾ,തു-

വിനയെച്ചം

83. ഒരു കൃതിയിൽ അന്വയിക്കുന്ന പറവിനയ്ക്കു് **വിനയെച്ചം** എന്നു പേർ.

1 മുൻവിനയെച്ചം, 2 പിൻവിനയെച്ചം, 3 നടുവിനയെച്ചം 4 പാക്ഷികവിനയെച്ചം 5. തൻവിനയെച്ചം എന്നു് വിനയെച്ചത്തിനു് അഞ്ചു വകഭേദങ്ങളുണ്ടു്.

1 മുൻവിനയെച്ചം.

(എ) ഭൂതകാലത്തെക്കുറിക്കുന്ന വിനയെച്ചം മുൻവിനയെച്ചം. ഇതിനു് ഭൂതകാലത്തിലെ മുററുവിനരൂപം 'തു' പ്രത്യയത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നെങ്കിൽ അതിലെ ഉകാരത്തെ സംവൃതമാക്കുക. 'ഇ' പ്രത്യയത്തിലവസാനിക്കുന്നെങ്കിൽ ഭേദമൊന്നും ചെയ്യേണ്ട; പക്ഷെ അടുത്തുവരുന്ന പദം ദൃഢാക്ഷരത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്നെങ്കിൽ അതിനെ ഇരട്ടിക്കണം.

	ഉദാ:--ധാതു	ഭൂതം	മുൻവിനയെച്ചം
ഭൂത പ്രത്യയം 'തു'	തൊഴ	തൊഴുതു	തൊഴുതു്
	കേൾ	കേട്ടു	കേട്ടു്
	പറ	പറഞ്ഞു	പറഞ്ഞു്
	കൊടു	കൊടുത്തു	കൊടുത്തു്
ഭൂത പ്രത്യയം 'ഇ'	ഓടു്	ഓടി	ഓടി (പ്പോയി)
	കയറു്	കയറി	കയറി(ച്ചെന്നു)
	മുങ്ങു്	മുങ്ങി	മുങ്ങി(ക്കിടന്നു)
	തള്ളു്	തള്ളി	തള്ളി(ക്കളഞ്ഞു)

(ബി) നിഷേധമുൻവിനയെച്ചത്തിനു് പ്രായേണ 'ഇടു്' എന്ന ധാതുവിനെ അനുപ്രയോഗിക്കാറുണ്ടു്.

ഉദാ:--ധാതു	ഭൂതം	നിഷേധമുൻവിനയെച്ചം
പറ	പറയാഞ്ഞു	പറയാഞ്ഞിട്ടു്, പറയാഞ്ഞു്
ചെയ്യു്	ചെയ്യാഞ്ഞു	ചെയ്യാഞ്ഞിട്ടു്, ചെയ്യാഞ്ഞു്

2. പിൻവിനയെച്ചം

(എ) ഭാവികാലത്തെക്കുറിക്കുന്നതു് പിൻവിനയെച്ചം. അതിനു് ഭാവിരൂപത്തിലോ നേരേ ധാതുവിൽ തന്നെയോ 'ആൻ' എന്ന പ്രത്യയം ചേരണം.

ഉദാ:—	ധാതു	ഭാവി	പിൻവിനയെച്ചം.
പോ	പോകും		പോകാൻ, പോകും + ആൻ = പോകാൻ പോകുവാൻ
കേൾ	കേൾക്കും		+ കേൾക്കാൻ, കേൾക്കും + ആൻ = കേൾപ്പാൻ, കേൾക്കുവാൻ
നിൽ	നിൽക്കും		നിൽക്കാൻ, നിൽക്കും + ആൻ = നില്പാൻ, നില്ക്കുവാൻ
ഓടു്*	ഓടും		ഓടാൻ, ഓടും + ആൻ ഓടാൻ ഓടുവാൻ

(ബി) നിഷേധപിൻവിനയെച്ചത്തിനു് പ്രത്യയം 'അതെ' എന്നാണു്.

ഉദാ:—ധാതു	ഭാവി	നി-പിൻവിനയെച്ചം
പോ	പോകും	പോകാതെ
കേൾ	കേൾക്കും	കേൾക്കാതെ

3. നടുവിനയെച്ചം.

(എ) മുൻപിൻവിനയെച്ചങ്ങൾ ഭൂതഭാവികാലങ്ങളെക്കുറിക്കുന്നസ്ഥിതിക്കു് ആ മുറ നോക്കുമ്പോൾ നടുവിനയെച്ചം വത്തമാനകാലത്തെ കുറിക്കേണ്ടതാണു്; എന്നാൽ അതു ഒരു കാലത്തേയും പ്രത്യേകമായി കുറിക്കുന്നില്ല. **നടുവിനയെച്ചം കാലഭേദം ഒന്നും കൂടാതെ കേവലക്രിയയെ കാണിക്കുന്നു.** 'അ' 'കെ' 'ഉക'

---

* ഭാവിപ്രത്യയമായ 'ഉം' എന്നതിന്റെ അനുസ്വാരത്തിനു് ഒരു സ്വരാദിപ്രത്യയത്തിനു മുമ്പു് 'വ' കാരാദേശം വരും എന്നുള്ള സന്ധിന്യായപ്രകാരമാണു് ഈ രൂപം.

\+ 67-ാംവകുപ്പിൽ നിയോജകമദ്ധ്യമബഹുവചനമായ 'ഇൻ' എന്നതിനു മുമ്പു് കാരിതങ്ങളുടെ 'ക്ക' എന്നതു് വികല്പേന 'പ്പ' എന്നാകും എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അതു പിൻവിനയെച്ചമായ 'ആൻ' ഭാവിപ്രത്യയമായ 'ഊ' ഇതു രണ്ടിന്റെ മുമ്പിലും കൂടി ഉണ്ടു്—

ഉദാ:—നടക്കാൻ നടപ്പാൻ

നടക്കൂ നടപ്പൂ

എന്ന പ്രത്യയങ്ങളിൽ ഒന്നു് നേരെ ധാതുവിൽ ചേർത്താൽ നടുവിനയെച്ചമുണ്ടാകും.

ഉദാ:—ധാതു	നടുവിനയെച്ചം	
പറ	പറയ	
ചെയ്	ചെയ്യ	
പറ	പറക	പറയുക
ചെയ്	ചെയ്ക	ചെയ്യുക
കേൾ	കേൾക്ക	കേൾക്കുക
പിടി	പിടിക്ക	പിടിക്കുക

(ബി) അ, ക, ഉക എന്ന മൂന്നു പ്രത്യയമുള്ളതിൽ 'അ' എന്നതു് 'പറയപ്പെട്ടു' മുതലായ ഉദാഹരണങ്ങളിലെപ്പോലെ പ്രാക്പ്രയോഗമായി വരുന്ന ധാതുവിലേ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളു. 'ക' 'ഉക' രണ്ടും വികല്പമായി ഒരേ ധാതുവിനുതന്നെ ഉപയോഗിക്കാം.

(സി) ഇതിൽ നിഷേധരൂപം 'ആ' എന്ന നിഷേധപ്രയോഗത്തിനു് മുറയ്ക്കുള്ള രൂപംതന്നെ.

ഉദാ:—ധാതു	വിധി	നിഷേധം
പറ	പറക	പറയായ്ക
ചെയ്	ചെയ്ക	ചെയ്യായ്ക
കേൾ	കേൾക്ക	കേൾക്കായ്ക
പിടി	പിടിക്ക	പിടിക്കായ്ക

4. പാക്ഷികവിനയെച്ചം.

(എ) ഒന്നു് ഒരു പ്രകാരം വരുന്നപക്ഷം എന്നു് അർത്ഥത്തിലുള്ളതു് പാക്ഷികവിനയെച്ചം. ധാതുവിലോ നടുവിനയെച്ചത്തിലോ 'ഇൽ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്താൽ പാക്ഷികവിനയെച്ചം ഉളവാകും.

ഉദാ:—ധാതു	പാക്ഷികവിനയെച്ചം	
പോ	പോകിൽ	പോവുകിൽ

വരു്	വരില്	വരാകില്
കേഠം	കേഠംക്കില്	കേഠംക്കാകില്

(ബി). ഇതിൻെറ നിഷേധരൂപം 'ആ' എന്ന നിഷേധാനപ്രയോഗധാതുവിൽനിന്നു് മുറയ്ക്കു വരേണ്ടുന്നതു തന്നെ.

ഉദാ:--ധാതു	നിഷേധപാക്ഷികവിനയെച്ചം	
പോ	പോകായ്കില്	പോകന്നില്ലായ്കില്
	പോകേണ്ടായ്കില്	പോകമഹിയായ്കില്

'എൻ' എന്ന ഖിലധാതുവിൻെറ പാക്ഷികവിനയെച്ചമായ 'എങ്കില്' എന്ന അവ്യയത്തെ വിധിരൂപത്തിൽ ചേൎത്തും നിഷേധാൎത്ഥം വരുത്താം. പോകുന്നു എങ്കില്, പോയി എങ്കില്, പോകണം എങ്കില്, പോകാം എങ്കില് ഇത്യാദി.

5. തൻവിനയെച്ചം.

ഒന്നു് ഒരുവിധമിരിക്കുമ്പോഠം എന്നു കാണിക്കുന്നതു് തൻവിനയെച്ചം. ധാതുവിൽ 'എ' എന്നോ 'അവേ' എന്നോ പ്രത്യയം ചേൎത്താൽ തൻവിനയെച്ചമുണ്ടാകും.

ഉദാ:--ധാതു	തൻവിനയെച്ചം	
പോ	പോകെ	പോകവെ
നില്	നില്ക്കെ	നില്ക്കവെ
വരു്	വരേ	വരവേ
കേഠം	കേഠംക്കേ	കേഠംക്കവേ

'എ' 'അവെ' എന്നു് ഹ്രസ്വമായിട്ടുമാവാം പ്രത്യയം. ഇതിനു് നിഷേധരൂപമുപയോഗിക്കാറില്ല.

84. പാക്ഷികവിനയെച്ചവും തൻ വിനയെച്ചവും നടുവിനയെച്ചത്തിൻെറ വകഭേദങ്ങളാണു്. നടുവിനയെച്ചം കേവലക്രിയയെ കുറിക്കുന്നതാകയാൽ അതു് നാമമായിട്ടും ഉപയോഗിക്കാം.

ഉദാ:--കള്ളം പറക ശരിയല്ല	നാമം നിൎദ്ദേശികാവിഭക്തി
പാപം ചെയ്കയാൽ പ്രാണികൾ തപിക്കുന്നു	,, പ്രയോജികാ
മോക്ഷിക്കയോടു തുല്യം വേറെ ശ്രേഷ്ഠപ്രവൃത്തിയില്ല	,, സംയോജിക

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളുടെ മട്ടിൽ നടുവിനയെച്ചത്തിന്റെ ആധാരികയിലുള്ള രൂപംതന്നെ പാക്ഷികവിനയെച്ചം, 'ക' എന്ന പ്രത്യയത്തിന്റെ അന്ത്യമായ അകാരം ലോപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമേ ഉള്ളു. പറക+ഇൽ= പറകിൽ. അകാരം ലോപിക്കാഞ്ഞാൽ 'പറകയാൽ' എന്ന പ്രയോജികാവിഭക്തിപോലെ ആധാരിക 'പറകയിൽ' എന്നു വരുമായിരുന്നു. തൻവിനയെച്ചം നടുവിനയെച്ചത്തിൽ 'ഏ' എന്ന നിപാതം ചേൎത്തുണ്ടാകുന്നതാണെന്നു എളുപ്പം തെളിയും. പറക+ഏ=പറകവേ. ഇതിൽ സന്ധികാൎയ്യം യകാരാഗമത്തിനു പകരം 'വ' കാരാഗമം വന്നിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം വിശേഷം. അതു വേറെ പലദിക്കുകളിലും കാണുന്നുമുണ്ടു്. പറ+ആൻ=പറയാൻ അല്ലെങ്കിൽ, പറവാൻ എന്നു് രണ്ടു രൂപവും സാധാരണ ആകാം.

കൃതിരൂപാവലി

85. പറ

(എ) മുറ്റുവിന.

വിധി

കൎത്തരിപ്രയോഗം

കേവലപ്രകൃതി.

പ്രകാരം	വൎത്തമാനം	ഭൂതം	ഭാവി.
നിൎദ്ദേശകം	പറയുന്നു	പറഞ്ഞു	പറയും പറയു

പ്രകാരം പ്രഥമ ഉത്തമ മദ്ധ്യമ
നിയോജകം പറയട്ടെ ഏക പറ ബഹു പറയിൻ

വൎത്ത. ഭൂ. ഭാവി. ത്രൈകാലികം
വിധായകം പറയേണ്ടുന്ന പറയേണ്ടി പറയേണ്ടും പറയണം
അനുജ്ഞാ പറയാവുന്ന പറയായി പറയാം പറയാം

പ്രയോജകപ്രകൃതി

നിൎദ്ദേ പറയിക്കുന്ന പറയിച്ചു പറയിക്കും പറയിക്ക
ഏക പറയിക്ക.
നിയോ പറയട്ടെ (പ്ര—ഉ) മദ്ധ്യമ ബഹു പറയിക്കിൻ
വിധാ, പറയിക്കേണ്ടുന്ന, പറയിക്കേണ്ടി, പറയിക്കേണ്ടും, പറയിക്കണം
അനുജ്ഞാ പറയിക്കാവുന്ന പറയിക്കായി പറയിക്കാം, പറയിക്കാം

കൎമ്മണിപ്രയോഗം

കേവലപ്രകൃതി.

വൎത്ത. ഭൂതം ഭാവി ത്രൈകാലികം
നിൎദ്ദേ പറയപ്പെടുന്നു പറയപ്പെട്ടു പറയപ്പെടും പറയപ്പെട്ടു

(പ്ര—ഉ) (മദ്ധ്യ)
നിയോ പറയപ്പെടട്ടെ ഏക. പറയപ്പെട്ടു
ബഹു. പറയപ്പെടിൻ

വിധാ പറയപ്പെടേണ്ടുന്ന പറയപ്പെടേണ്ടി പറയപ്പെടേണ്ടും
(പറയപ്പെടണം
അനു പറയപ്പെടാവുന്ന പറയപ്പെടായി പറയപ്പെടാം പറയപ്പെടാം

പ്രയോജകപ്രകൃതി

നിൎദ്ദേ പറയിക്കപ്പെടുന്നു പറയിക്കപ്പെട്ടു പറയിക്കപ്പെടും—പ്പെട്ടു

(പ്ര-ഉ) (മദ്ധ്യ)
നിയോ പറയിക്കപ്പെടട്ടെ ഏക, പറയിക്കപ്പെടു
ബഹു, പറയിക്കപ്പെടിൻ

വിധാ പറയിക്കപ്പെടേണ്ടുന്ന—പറയിക്കപ്പെടേണ്ടി—പറയിക്കപ്പെടേണ്ടും—പറയിക്കപ്പെടണം
അനു പറയിക്കപ്പെടാവുന്ന—പറയിക്കപ്പെടായി—പറയിക്കപ്പെടാം—പറയിക്കപ്പെടാം

നിഷേധം.

കർത്തരിപ്രയോഗം.

കേവലപ്രകൃതി.

നിർദ്ദേശകം പറയായുന്ന, പറയാത്ത } പറയാഞ്ഞു പറയാ, പറയായ്‌വു

നിയോ (മധ്യ. ബഹു) പറയാസ്സിൻ

വിധാ പറയേണ്ടാത്ത പറയേണ്ടാഞ്ഞു പറയേണ്ടാ, പറയേണ്ടാ

അനു പറയരുതാത്ത പറയരുതാഞ്ഞു പറയരുതു

നിർദ്ദേ പറയിക്കായുന്ന, പറയിക്കാത്ത } പറയിക്കാഞ്ഞു പറയിക്കാ പറയിക്കായ്‌വൂ

നിയോ (മധ്യ ബഹു) പറയപ്പെടാസ്സിൻ

വിധാ പറയിക്കേണ്ടാത്ത പറയിക്കേണ്ടാഞ്ഞു പറയിക്കേണ്ടാ

അനു പറയിക്കരുതാത്ത പറയിക്കരുതാഞ്ഞു പറയിക്കരുത്

കർമ്മണിപ്രയോഗം.

കേവലപ്രകൃതി.

നിർദ്ദേ പറയപ്പെടായുന്ന, പറയപ്പെടാത്ത } പറയപ്പെടാഞ്ഞു പറയപെടാ പറയപ്പെടായ്‌വൂ

നിയോ (മധ്യ. ബഹു) പറയിക്കാസ്സിൻ

വിധാ പറയപ്പെടേണ്ടാത്ത പറയപ്പെടേണ്ടാഞ്ഞു പറയപ്പെടേണ്ടാ

അനു പറയപ്പെടരുതാത്ത പറയപ്പെടരുതാഞ്ഞു പറയപ്പെടരുത്

പ്രയോജകപ്രകൃതി.

നിർദ്ദേ പറയിക്കപ്പെടായുന്ന, പറയിക്കപ്പെടാത്ത } പറയിക്കപ്പെടാഞ്ഞു { പറയിക്കപ്പെടാ, പറയിക്കപ്പെടായ്‌വു

നിയോ (മധ്യ. ബഹു) പറയിക്കപ്പെടായ്‌വിൻ

വിധാ പറയിക്കപ്പെടേണ്ടാത്ത പറയിക്കപ്പെടേണ്ടാഞ്ഞു പറയിക്കപ്പെടേണ്ടാ

അനു പറയിക്കപ്പെടരുതാത്ത പറയിക്കപ്പെടരുതാഞ്ഞു പറയിക്കപ്പെടരുതു

ബി) പറവിന

പേരെച്ചം

വിധി

കൎത്തരിപ്രയോഗം

കേവലപ്രകൃതി

	വൎത്ത	ഭൂതം	ഭാവി
നിൎദ്ദേ	പറയുന്ന	പറഞ്ഞ	പറയും
വിധാ	പറയേണ്ടുന്ന	പറയേണ്ടിയ	പറയേണ്ടും
അനു	പറയാവുന്ന	പറയായ	പറയാം

പ്രയോജകപ്രകൃതി

നിൎദ്ദേ	പറയിക്കുന്ന	പറയിച്ച	പറയിക്കും
വിധാ	പറയിക്കേണ്ടുന്ന	പറയിക്കേണ്ടിയ	പറയിക്കേണ്ടും
അനു	പറയിക്കാവുന്ന	പറയിക്കായ	പറയിക്കാം

കൎമ്മണിപ്രയോഗം—കേവലപ്രകൃതി

നിൎദ്ദേ	പറയപ്പെടുന്ന	പറയപ്പെട്ട	പറയപ്പെടും
വിധാ	പറയപ്പെടേണ്ടുന്ന	പറയപ്പെടേണ്ടിയ	പറയപ്പെടേണ്ടും
അനു	പറയപ്പെടാവുന്ന	പറയപ്പെടായ	പറയപ്പെടാം

പ്രയോജകപ്രകൃതി.

നിൎദ്ദേ	പറയിക്കപ്പെടുന്ന	പറയിക്കപ്പെട്ട	പറയിക്കപ്പെടും
വിധാ	പറയിക്കപ്പെടേണ്ടുന്ന	പറയിക്കപ്പെടേണ്ടിയ	പറയിക്കപ്പെടേണ്ടും
അനു	പറയിക്കപ്പെടാവുന്ന	പറയിക്കപ്പെടായ	പറയിക്കപ്പെടാം

നിഷേധം—കൎത്തരി—കേവലപ്രകൃതി.

നിൎദ്ദേ	പറയാത്ത	പറയാഞ്ഞ	പറയാ
വിധാ	പറയേണ്ടാത്ത	പറയേണ്ടാഞ്ഞ	പറയേണ്ട
അനു	പറയരുതാത്ത	പറയരുതാഞ്ഞ	—

പ്രയോജകപ്രകൃതി.

നിൎദ്ദേ	പറയിക്കാത്ത	പറയിക്കാഞ്ഞ	പറയിക്കാ

വിധാ	പറയിക്കേണ്ടാത്ത	പറയിക്കേണ്ടാഞ്ഞ	പറയിക്കേണ്ടാ
അനു	പറയിക്കരുതാത്ത	പറയിക്കരുതാഞ്ഞ	——

കർമ്മണി—കേവലപ്രകൃതി.

നിർദ്ദേ	പറയപ്പെടാത്ത	പറയപ്പെടാഞ്ഞ	പറയപ്പെടാ
വിധാ	പറയപ്പെടേണ്ടാത്ത	പറയപ്പെടേണ്ടാഞ്ഞ	പറയപ്പെടേണ്ട
അനു	പറയപ്പെടരുതാത്ത	പറയപ്പെടരുതാഞ്ഞ	——

പ്രയോജകപ്രകൃതി.

നിർദ്ദേ	പറയിക്കപ്പെടാത്ത	പറയിക്കപ്പെടാഞ്ഞ	പറയിക്കപ്പെടാ
വിധാ	പറയിക്കപ്പെടേണ്ടാത്ത	പറയിക്കപ്പെടേണ്ടാഞ്ഞ	പറയിക്കപ്പെടേണ്ട
അനു	പറയിക്കപ്പെടരുതാത്ത	പറയിക്കപ്പെടരുതാഞ്ഞ	——

വിനയെച്ചം

മുൻവിനയെച്ചം—വിധി.

		നിർദ്ദേ	വിധായകം	അനുജ്ഞായകം
കർത്തരി	കേവലം	പറഞ്ഞു്	പറയേണ്ടി	പറയായി
	പ്രയോജകം	പറയിച്ചു്	പറയിക്കേണ്ടി	പറയിക്കായി
കർമ്മണി	കേ	പറയപ്പെട്ടു്	പറയപ്പെടേണ്ടി	പറയപ്പെടായി
	പ്ര	പറയിക്കപ്പെട്ടു്	പറയിക്കപ്പെടേണ്ടി	പറയിക്കപ്പെടായി
കർത്തരി	കേ	പറയാഞ്ഞു്	പറയേണ്ടാഞ്ഞു്	പറയരുതാഞ്ഞു്
	പ്ര	പറയിക്കാഞ്ഞു്	പറയിക്കേണ്ടാഞ്ഞു്	പറയിക്കരുതാഞ്ഞു്
കർമ്മണി	കേ	പറയപ്പെടാഞ്ഞു്	പറയപ്പെടേണ്ടാഞ്ഞു്	പറയപ്പെടരുതാഞ്ഞു്
	പ്ര	പറയിക്കപ്പെടാഞ്ഞു്	പറയിക്കപ്പെടേണ്ടാഞ്ഞു്	പറയിക്കപ്പെടരുതാഞ്ഞു്

പിൻവിനയെച്ചം.

		വിധി	നിഷേധം
കൎത്തരി	കേവലം	പറയാൻ	പറയായ്വാൻ
	പ്രയോ	പറയിക്കാൻ	പറയിക്കായ്വാൻ
കൎമ്മണി	കേവലം	പറയപ്പെടാൻ	പറയപ്പെടായ്വാൻ
	പ്രയോ	പറയിക്കപ്പെടാൻ	പറയിക്കപ്പെടായ്വാൻ

നടുവിനയെച്ചം.

		വിധി	നിഷേധം
കൎത്തരി	കേ	പറക	പറയായ്ക
	പ്ര.	പറയിക്ക	പറയിക്കായ്ക
കൎമ്മണി	കേ	പറയപ്പെടുക	പറയപ്പെടായ്ക
	പ്ര	പറയിക്കപ്പെടുക	പറയിക്കപ്പെടായ്ക

പാക്ഷികവിനയെച്ചം

		വിധി	നിഷേധം
കൎത്തരി	കേ	പറകിൽ	പറയായ്കിൽ
	പ്ര	പറയിക്കിൽ	പറയിക്കായ്കിൽ
കൎമ്മണി	കേ	പറയപ്പെടുകിൽ	പറയപ്പെടായ്കിൽ
	പ്ര	പറയിക്കപ്പെടുകിൽ	പറയിക്കപ്പെടായ്കിൽ

തൻവിനയെച്ചം.

		വിധി	നിഷേധം
കൎത്തരി	കേ	പറകവേ	പറയായ്കവേ
	പ്ര	പറയിക്കവേ	പറയിക്കായ്കവേ
കൎമ്മണി	കേ	പറയപ്പെടവേ	പറയപ്പെടായ്കവേ
	പ്ര	പറയിക്കപ്പെടവേ	പറയിക്കപ്പെടായ്കവേ

ഭേദകം

86. മററു പദങ്ങളുടെ അൎത്ഥത്തെ ഭേദിപ്പിക്കുന്നതു് ഭേദകം. 'ഭേദിപ്പിക്ക' എന്നാൽ അൎത്ഥത്തിൽ വിശേഷം കൂട്ടിച്ചേൎക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ, ചുരുക്കത്തിൽ **വിശേഷിപ്പിക്കുക.** വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു് **വിശേഷണം** എന്നൎത്ഥത്തിൽ ഭേദകത്തിനു് 'വിശേഷണം' എന്നും പേർ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്. പശു എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ ജാതിയിലുൾപ്പെട്ട ഓരോ പ്രാണിക്കും ഒന്നുപോലെ ചേരും. 'വെളുത്ത പശു' എന്നു് ഒരു ഭേദകം ചേൎത്തു പറയുമ്പോൾ 'വെളുപ്പു്' എന്ന വിശേഷഗുണംകൂടി ചേൎന്ന പശു മാത്രമേ ആ ശബ്ദത്തിനു് * വാച്യമാകുന്നുള്ളു. കറുത്ത പശുവിനേയും ചുവന്നപശുവിനേയും എല്ലാം തള്ളിക്കളയുന്നു. അതിനാൽ 'വെളുത്ത' എന്നഭേദകം 'പശു' എന്ന നാമത്തിൻെറ അൎത്ഥത്തിൽ 'വെളുപ്പു്' എന്നു് ഒരു വിശേഷം ചേൎത്തു, നാമത്തിൻെറ വിഷയ + വ്യാപ്തിയെ ചുരുക്കുന്നു.

വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദമാണല്ലോ വിശേഷണം അല്ലെങ്കിൽ ഭേദകം. അതു് ഏതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുവോ ആ ശബ്ദം **വിശേഷ്യം.**

വിശേഷ്യത്തിൻെറ മാററം പ്രമാണിച്ചു് ഭേദകങ്ങളെ മൂന്നായി വിഭജിക്കാം.

1. **നാമവിശേഷണം**—നാമത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു്.

---

* വാച്യം (Denotation)

\+ വിഷയവ്യാപ്തി (Connotation)

2. **കൃതിവിശേഷണം** അല്ലെങ്കിൽ ക്രിയാ **വിശേഷണം**--ക്രിയയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു്.

3. **ഭേദകവിശേഷണം**--മറെറാരു ഭേദക ത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു്.

ഉദാ:—1. ചെറുപയറു്—പയറു് എന്ന നാമത്തിനു് വിശേഷണം
ചെ കുവൽ—കുവൽ ,,
വാല്യരൂപാ—രൂപ ,,
2. മുഖം ചെറിയതു്-ചിയതുഎന്ന കൃതിക്കു വിശേഷണം
ഉടൻ നടന്ന സംഗതി—നടന്ന ,,
മുറുകെ പിടിക്കുന്നു—പിടിക്കുന്നു
3. ഏററം കറുത്ത പശു—കറുത്ത നാമവിശേഷണം
അല്പം വളഞ്ഞ വടി—വളഞ്ഞ ,,
വളരെ കുറച്ചു് ഉറങ്ങി—കുറച്ചു് ക്രിയാവിശേഷണത്തിനു്

87. വ്യുല്പത്തിപ്രമാണിച്ചു് ഭേദകങ്ങളെ (1) ശുദ്ധം, (2) സാർവനാമികം, (3) സാംഖ്യം, (4) പാരിമാണികം, (5) വിഭാവകം, (6) നാമാംഗജം, (7) ക്രിയാംഗജം എന്നു് ഏഴു വിധമായി പിരിക്കാം.

1. ശുദ്ധം.

ഇതു് പ്രത്യയം ഒന്നുംചേക്കാതെ പ്രകൃതിരൂപമായി തന്നെ ഇരിക്കുന്ന ഭേദകമാകുന്നു.

ഉദാ:—	നൽ	നന്മുത്തു
	ചെം	ചെങ്കുവൽ
	ചെറു	ചെറുപയറു്
	വൻ	വൻതേൻ

ഇതു് കൃതിരൂപം തന്നേ ആകയാൽ വിശേഷ്യമായ നാമ ത്തോടു ചേന്നു * സമാസമായിട്ടേ നിൽക്കയുള്ളൂ. ഇവ

* സമാസമെന്നാൽ പല പദങ്ങളെ തമ്മിൽ കൂട്ടിച്ചേത്തു ഒരൊ റ്റപ്പദമാക്കിത്തീക്കുന്ന സമ്പ്രദായമാകുന്നു. മലയാളത്തിൽ വാല്യമാ തിരി സമാസം നടപ്പുണ്ടു്.

യിൽ മിക്കതിനെയും കൃതിയാക്കി ഭൂതപേരെച്ചരൂപത്തിലും പ്രയോഗിക്കാം. അപ്പോൾ സമാസമായി ചേൎക്കയും വേണം.

ഉദാ:—നൽ	നല്ല	നല്ലമുത്തു
ചെം	ചെ (ചു) വന്ന	ചെ (ചു)വന്ന കനൽ
ചെറു	ചെറിയ	ചെറിയ പയറു്
വൻ	വലിയ	വലിയ തേൻ.

രണ്ടുമാതിരി പ്രയോഗത്തിലും അൎത്ഥഭേദമുണ്ടെന്നു് കാണ്ക. തിരു (തിരുവോണം), തു (തുമൊഴി, അണി (അണികുഴൽ) മുതലായവയ്ക്കു് ഈ രൂപഭേദമില്ല; അവ സമാസമായിട്ടേ നിൽക്കയുമുള്ളു.

2. സാൎവ്വനാമികം

ഭേദകമായിട്ടുപയോഗിക്കുന്ന സൎവ്വനാമം തന്നെ 'സാൎവ്വനാമികം'. സൎവ്വനാമത്തിൽ നിന്നു് ഉണ്ടാക്കിയതു്

	പേർ	സ്വഭാവം	ഉദാഹരണം
1.	തൽപുരുഷൻ	ഉത്തരപദാൎത്ഥപ്രധാനം	തലവേദന കൊടിമരം
2.	ബഹുവ്രീഹി	അന്യപദാൎത്ഥപ്രധാനം	മുക്കണ്ണൻ നെടുങ്കണ്ണിയാൾ പുള്ളിപ്പേടമൃഗാക്ഷി
3.	ദ്വന്ദ്വൻ	സൎവ്വപദാൎത്ഥപ്രധാനം	കൈകാലുകൾ അച്ഛനമ്മമാർ

തൽപുരുഷന്റെ വകഭേദമായിട്ടു കൎമ്മധാരയൻ എന്നൊരു സമാസം കൂടിയുണ്ടു്. ഇതിന്റെ സ്വഭാവം വിശേഷണം വിശേഷ്യത്തോടു ചേൎന്നിരിക്കയാണു്. ശുദ്ധഭേദകങ്ങൾ അവയുടെ വിശേഷ്യത്തോടു ചേൎന്നു വരുമെന്നു ഇവിടെ പറഞ്ഞ സമാസം, അതുകൊണ്ടു കൎമ്മധാരയൻ എന്ന ഇനത്തിൽ ചേൎന്നതായിരിക്കും.

എന്ന് ശബ്ദാർത്ഥം. സർവ്വനാമത്തിൽ ലിംഗഭേദമുള്ളവയ്ക്കു് ലിംഗപ്രത്യയം ചേർക്കണം; ഭേദകമാകുമ്പോൾ അതു് വേണ്ടെന്ന് വിശേഷം. 'എൻ', 'നിൻ', 'തൻ', 'ആർ' എന്ന നാലെണ്ണമൊഴികെ എല്ലാ സർവ്വനാമങ്ങളും ഭേദകമായിവരും.

ഉദാ:— അ	അക്കാലം	അവിടം
ഇ	ഇക്കാലം	ഇവിടെ
ഒരു	ഒരു മനുഷ്യൻ,	ഒരാൾ
എ (വ്യപേക്ഷകം)	എക്കാലം	എട്ടിക്ക്
* ഏ (ചോദ്യം)	ഏതു സംഗതി	ഏതുമനുഷ്യൻ, ഏതു സ്ത്രീ
എന്തു	എന്തുകാര്യം	എന്തു[illegible]
ചില	ചില	ചില ആളുകൾ

ഇവയിൽ അ ഇ ഒരു എന്ന ആദ്യത്തെ മൂന്നെണ്ണത്തിന് **വിവേചകം** അല്ലെങ്കിൽ **ചുട്ടെഴുത്ത്** എന്ന ഒരു പേർ ഉണ്ടു്. ചൂണ്ടുന്ന എഴുത്തു് ചുട്ടെഴുത്തു് എന്ന് അക്ഷരാർത്ഥം.

3. സാംഖ്യം

സാംഖ്യാരൂപമായ ഭേദകംതന്നെ സാംഖ്യം. ഇതു് നാമത്തിന്റെ സംഖ്യയെ കാണിക്കുന്നു

ഉദാ:— + ഒരു	ഒരു മനുഷ്യൻ	
ഇരു	ഇരുപതു്	ഇരുപുറം
മൂ	മുപ്പതു്	മുക്കണ്ണൻ

---

* ഇതുമാത്രം എല്ലാ ലിംഗത്തിലും നപുംസകരൂപത്തിലാണു് ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. ലിംഗപ്രത്യയം കൂടാതെയും ഉപയോഗിക്കരുതെന്നില്ല. ഉദാ:— ഏ മനുഷ്യൻ, ഏ സ്ത്രീ, ഇത്യാദി)

+ ചുട്ടെഴുത്തായ 'ഒരു' ജാതിഭേദത്തെ കാണിക്കുന്നു. ഒരു പശു എന്നു പറഞ്ഞാൽ പശുജാതിയിലുള്ള വ്യക്തി എന്നർത്ഥം. സാംഖ്യമായ 'ഒരു' ഒന്ന് എന്ന സംഖ്യയെ കാണിക്കുന്നു. ഒരു പശു എന്നു പറഞ്ഞാൽ രണ്ടില്ല. ഒന്നേ ഉള്ളൂ എന്നർത്ഥം.

നാൽ	നാല്പതു്,	നാല്ക്കാലികൾ
ഐം	ഐമ്പതു്,	ഐമ്പർ
അറു	അറുപതു്,	അറുമുഖൻ
എഴു	എഴുപതു്,	എഴിലംപാല
എൺ	എൺപതു്,	
പതിൻ	പതിനഞ്ചു്,	

ശുദ്ധഭേദകത്തിനു് പറഞ്ഞതുപോലെ ഈ രൂപങ്ങളെ സമാസമായിട്ടു ഉപയോഗിക്കാറുള്ളു. സംഖ്യയെക്കുറിക്കുന്ന നാമങ്ങളെത്തന്നെ ഭേദകമായിട്ടുപയോഗിക്കയും ചെയ്യാറുണ്ടു്.

ഉദാ:—നാലുപത്തു, പത്തു മാങ്ങ, ഒരു രൂപാ.

ഈ മാതിരി ഉപയോഗിക്കുന്ന സംഖ്യാശബ്ദങ്ങൾക്കു് **സാംഖ്യേയം** എന്നു പേർ. അപ്പോൾ സംഖ്യയെക്കുറിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്കെല്ലാം സംഖ്യ എന്നും സാംഖ്യേയം എന്നും രണ്ടർത്ഥമുണ്ടു്. ആദ്യത്തെ അർത്ഥത്തിൽ നാമം, രണ്ടാമത്തതിൽ ഭേദകം. സംഖ്യ അർത്ഥത്തിലുള്ള നാമം എപ്പോഴും ഏകവചനവും ആകുന്നു. 'എട്ടു ആളിനെക്കാൾ വലുതാകുന്നു' എന്നു പറയുന്നിടത്തു് എട്ടു് സംഖ്യാവാചകമാകയാൽ ഏകവചനമെന്നു കാൺക.

4. പാരിമാണികം.

പരിമാണം എന്നു പറയുന്ന അളവിനെക്കുറിക്കുന്നതു് പാരിമാണികം.

ഉദാ:—എത്ര	എത്ര അരി
നാഴി	നാഴിനെല്ലു്
ഇടങ്ങഴി	ഇടങ്ങഴി എണ്ണ
പലം	ഒരു പലം പഞ്ചസാര.

പാരിമാണികങ്ങൾ മിക്കവയും പരിമാണവാചകങ്ങളായ നാമങ്ങളെത്തന്നെ ഭേദകങ്ങളാക്കി ഉപയോഗിക്കുന്ന

വയാകുന്നു. സ്വയം പരിമാണികങ്ങളായി 'അത്ര', 'ഇത്ര' 'എത്ര' മുതലായി അപൂൎവ്വം ചില ശബ്ദങ്ങളേ ഉള്ളു. പരിമാണവാചികളായ നാമങ്ങൾക്കു് നാമമായിട്ടുപയോഗിക്കുമ്പോഴും ഭേദകമായിട്ടുപയോഗിക്കുമ്പോഴും അൎത്ഥം ഭിന്നമാകുന്നു. നാഴി, ഇടങ്ങഴി, തുടം മുതലായ നാമങ്ങൾ മരം കൊണ്ടോ ലോഹം കൊണ്ടോ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള പാത്രങ്ങളുടെ പേരുകളാകുന്നു; ഈ പദങ്ങൾ തന്നെ ഭേദകങ്ങളാകുമ്പോൾ 'അത്രയും അളവുള്ള' എന്ന അൎത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്നു. ഒരേ പദം തന്നെ രൂപഭേദം കൂടാതെ രണ്ടൎത്ഥത്തിലും ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു എന്നേയുള്ളു.

5. വിഭാവകം.

ഒരു വസ്തുവിന്റെ (സൌന്ദൎയ്യാദി) ഗുണങ്ങളെ വൎണ്ണിക്കുന്നതു് വിഭാവകം. വിഭാവകഭേദകങ്ങൾക്കുമാത്രം ലിംഗഭേദംകൂടിയുണ്ടു്. അവയെ നാമത്തോടു നേരേ ചേൎക്കുന്നുമില്ല. വിഭാവകഭേദകത്തിനും നാമത്തിനും മദ്ധ്യേ രണ്ടിനേയും കൂട്ടിച്ചേൎക്കാനായി 'ആയ' * എന്ന പേരെച്ചരൂപം കൂടി ഉപയോഗിക്കുന്നു.

ഉദാ:—

തടിയ	തടിയൻ	ആയ	മനുഷ്യൻ
	തടിച്ചി	ആയ	സ്ത്രീ
മിടുക്ക	മിടുക്കൻ		മനുഷ്യൻ
	മിടുക്കി		സ്ത്രീ

* ക്രിയാവിശേഷണമായിട്ടുപയോഗിക്കുമ്പോൾ കൃതിക്കും ഭേദകത്തിനും മദ്ധ്യേ രണ്ടിനേയും കൂട്ടിച്ചേൎക്കാനായിട്ടു 'ആയി' എന്നു ഒരു വിനയെച്ചരൂപം പ്രയോഗിക്കണം.

ഉദാ:—മധുരം ആയി പാടുന്നു, സ്പഷ്ടം ആയിക്കാണുന്നു, ഗാഢം ആയി ആലോചിക്കുന്നു.

ഭോഷ	ഭോഷൻ		മനുഷ്യൻ
	ഭോഷി		സ്ത്രീ
പൊട്ട	പൊട്ടൻ		മനുഷ്യൻ
	പൊട്ടി	,,	സ്ത്രീ

ശുദ്ധമലയാളപദങ്ങളായ വിഭാവകഭേദകങ്ങളിൽ 'അം' എന്ന നപുംസകപ്രത്യയം ചേർക്ക പതിവില്ല. ഇവയെ നപുംസകത്തിൽ പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവന്നാൽ പുല്ലിംഗരൂപംതന്നെ പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നു: 'തടിയൻ ആയ മരം', 'പൊണ്ണൻ ആയ കല്ലു്' ഇത്യാദി. നപുംസകത്തിൽ 'ആയ' എന്നു മദ്ധ്യേ ചേർക്കയും കൂടിയേ തീരൂ എന്നില്ല. 'തടിയൻ മരം' പൊണ്ണൻ കല്ലു്' എന്നും പ്രയോഗിക്കാം. വിഭാവകഭേദകം സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും എടുത്തതാകയാൽ നപുംസകത്തിൽ 'അം' എന്ന ലിംഗപ്രത്യയവും 'ആയ' എന്ന അവ്യയവും വേണം; 'സമർത്ഥം ആയ ഉത്തരം', 'അനർഘം ആയ രത്നം' ഇത്യാദി.

വിഭാവകഭേദകങ്ങൾ ഒരുവിധം നോക്കുമ്പോൾ വിശേഷങ്ങളായ നാമങ്ങൾ എന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിവരുന്നു.

6. നാമാംഗജം

നാമാംഗം എന്നുകൂടി പേർ പറയുന്ന പേരെച്ചംതന്നെ ഭേദകമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു് നാമാംഗജം.

ഉദാ:— കെട്ടിയ	(കെട്ടു് പേരെച്ചം)	കെട്ടിയപെൺ
പെററ	(പേർ)	പെററമ്മ
വെളുത്ത	(വേൾ)	വെളുത്ത പശു
ചെറിയ	(ചെറു)	ചെറിയപാത്രം

പേരെച്ചം അല്ലെങ്കിൽ നാമാംഗജം ജാത്യാതന്നെ നാമത്തിനു വിശേഷണമാണു്. എന്നാൽ സാധാരണ പേരെച്ചങ്ങൾ നാമത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതായാലും തനിക്കുള്ള ക്രിയാസ്വഭാവം വിടുന്നില്ല. "രാമൻ കൃഷ്ണനോടു പറഞ്ഞ കഥ" എന്നു പറയുന്നിടത്തു് 'പറഞ്ഞ'

എന്ന പേരെച്ചം 'കഥ'യുടെ വിശേഷണമായാലും 'രാമൻ' എന്ന കൎത്താവിനോടും 'കൃഷ്ണനോടു്' എന്ന സാക്ഷിയോടും അന്വയിച്ചു് ഒരു പ്രധാന ക്രിയാപദത്തിന്റെ സ്ഥാനമൊക്കെയും നടത്തുന്നു. നാമത്തിനു് കീഴടങ്ങിപ്പോയാലും പേരെച്ചം ഒരു ക്രിയാപദം തന്നെ. പേരെച്ചം ഒരു ആഖ്യാതം തന്നെ; പക്ഷേ ഒരു വിശേഷണവാക്യത്തിൽ ആണെന്നു മാത്രമേ ഉള്ളു. ഒരു സാമന്തരാജാവു് ചക്രവൎത്തിക്കു് കീഴടങ്ങിയാലും തന്റെ രാജ്യത്തിൽ എങ്ങനെ സ്വതന്ത്രനായിരിക്കുന്നുവോ, അങ്ങനെ പേരെച്ചം മഹാവാക്യത്തിലെ ഒരു വാക്യത്തിനു് കീഴടങ്ങിയാലും വിശേഷണവാക്യത്തിൽ പ്രധാനം തന്നെ. അതിനാൽ പേരെച്ചത്തെ കൃതിയുടെ വകഭേദമായി ഗണിക്കുന്നതിനാണു് അധികം ന്യായം. അതിനാൽത്തന്നെയാണു് പേരെച്ചം പറവിനകളിൽ ചേൎക്കപ്പെട്ടതും.

നാമാംഗജം എന്നു് ഇവിടെ എടുത്തവയാകട്ടെ കൃതിസ്വഭാവത്തെ നിശ്ശേഷം ഉപേക്ഷിച്ചവയാണു്. 'കെട്ടിയ പെൺ' എന്നിടത്തു് 'രാമന്റെ കെട്ടിയ പെൺ' എന്നല്ലാതെ 'രാമൻ കെട്ടിയപെൺ' എന്നു പറയുന്നില്ല. 'കെട്ടിയ' എന്നതു് പേരെച്ചമായാലും അതിനു് കൎത്താ മുതലായ കാരകങ്ങളുടെ യോഗം ഒന്നും വരുന്നില്ല. 'രാമന്റെ കെട്ടിയപെൺ' എന്നുള്ളതിനു് 'രാമന്റെ വലതു കൺ' എന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ ഒരു ഭേദവുമില്ല. ഇതിൽ 'കെട്ടിയ' എന്ന പേരെച്ചം ക്രിയാധൎമ്മം വിട്ടു് കേവലം ഒരു ഭേദകമായി ചമഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രാമൻ കെട്ടിയ പെൺ എന്നു തന്നെയാണു് പ്രയോഗിക്കാൻ ഭാവമെങ്കിൽ 'കെട്ടിയ' എന്നതു് അവിടെ പേരെച്ചംതന്നെ ആകയും ചെയ്യും. 'വെളുത്ത, കറുത്ത' ഇത്യാദികളാകട്ടെ ഇത്രത്തോളം കൂടി ക്രിയാധൎമ്മമില്ലാത്തവയാണു്. എന്നാൽ അവ 'വെളുക്കുന്നു, വെളുത്തു, വെളുത്ത', 'കറുക്കുന്നു' കറുത്തു, കറുത്ത' എന്നു് കൃതികളുടെ പേരെച്ചരൂപങ്ങളാണെന്നു് സ്പഷ്ടവുമാണു്, 'വലിയ' 'ചെറിയ' ഇത്യാദികളിലാകട്ടെ ക്രിയാത്വം ഒട്ടുമേ തന്നെ ഇല്ല. കേവലം പേരെച്ചത്തിനു് തുല്യമായ രൂപം മാത്രമേ ഇവകൾക്കുള്ളു.

7. ക്രിയാംഗജം

ക്രിയാംഗം എന്നുകൂടിപ്പേർപറയുന്ന വിനയെച്ചം തന്നെ ഭേദകമായിട്ടുപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു് ക്രിയാംഗജം.

ഉദാ:—ഉറക്കേ (ഉറയ്ക്കുന്നു. തൻവിനയെച്ചം) ഉറക്കെ പറയുന്നു
മുറകെ (മുറുകുന്നു ,,) മുറകെ നടക്കുന്നു

നീളെ	(നീളുന്ന	) നീളെ ഓടുന്നു
കൂടെ	(കൂടുന്ന	) കൂടെപ്പോകുന്നു.
ഏറെ	(ഏറുന്ന ,,	) ഏറെ വലിയ മരം.

പേരെച്ചങ്ങളിൽ ഭൂതപേരെച്ചമാണു് ഭേദകമായി വരുന്നതു്. അതിന്മണ്ണം വിനയെച്ചങ്ങളിൽ മുൻവിനയെച്ചമാണു് ഭേദകമാവുന്നതു്. എന്നാൽ 'ഉറച്ചുപറയുന്നു', 'മുറുക്കിപ്പിടിക്കുന്നു' എന്നു് മുൻവിനയെച്ചവും അപൂർവമായി ഉപയോഗിച്ചുകാണും.

നാമാംഗജത്തിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ ക്രിയാധർമ്മം വിട്ട വിനയെച്ചമേ ഭേദകമാവുകയുള്ളു. 'രാമൻ താളം മുറുകെ പാടുന്നു' എന്നോ മറ്റോ വിനയെച്ചത്തിനു ഒരു കർത്താവിനെ കൂടി ചേർത്തു പറകയാണെങ്കിൽ അവിടെ അതു ഭേദകമാവുന്നതല്ല. കൃതിയുടെ ഇനത്തിൽ തന്നെ ചേർക്കേണ്ടതാകുന്നു.

88. ഭേദകങ്ങളെ ഏഴിനമായി വിഭജിച്ചതിൽ * വിഭാഗോപാധി (വിഭജിക്കുന്നതിനു് ആധാരമായ ധർമ്മം) ഭേദപ്പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ടു്. വിഭാവകവും പാരിമാണികവും കേവലം അർത്ഥം പ്രമാണിച്ചുള്ള വിഭാഗമാകുന്നു. നാമാംഗജവും ക്രിയാംഗജവും കേവലം രൂപവ്യുല്പത്തി പ്രമാണിച്ചുള്ളതാണു്. ഈ വിഭാഗങ്ങളൊക്കെയും തന്നെ സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്യുന്നവയാകയാൽ കഠിനമായ തർക്കന്യായത്തിനു യോജിച്ചവ അല്ലായിരിക്കും.

89. ഭേദകങ്ങളിൽ അധികം എണ്ണവും നാമവിശേഷണങ്ങളാണു്. നാമാംഗജം നാമവിശേഷണമായിട്ടേ വരൂ. + ക്രിയാംഗജം നാമവിശേഷണമായിട്ടു മാത്രം വരികയില്ല, മറ്റു ഭേദകത്തിനും കൃതിക്കും വിശേഷണമാകും. വിഭാവകം നാമത്തിനും കൃതിക്കും വിശേഷണമാവാം.

---

* Fundamentum Divisions is Principle of division.

+ 'കുറെ തണുപ്പുണ്ടു്', 'വളരെ ഉഷ്ണം ഇരിക്കുന്നു' ഇത്യാദിപ്രയോഗങ്ങളിൽ ഭേദകം സൂക്ഷ്മത്തിൽ ക്രിയയെയാണു് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതെന്നു നോക്കി അറിയുക.

90. ഭേദവിഭാഗപ്പട്ടിക.

1. ശുദ്ധം
2. സാൎവ്വനാമികം
3. സാംഖ്യം
4. പാരിമാണികം
5. നാമാംഗജം

} നാമവിശേഷണം

6. ക്രിയാംഗജം { 1. ക്രിയാവിശേഷണം. 2. ഭേദകവിശേഷണം.

7. വിഭാവകം { 1. നാമവിശേഷണം. 2. ക്രിയാവിശേഷണം.

നിപാതം

91. നാമം, കൃതി, ഭേദകം എന്നു് മൂന്നുവിധം ശബ്ദങ്ങളെ വിവരിച്ചല്ലോ. ഇവ എല്ലാം ഒരംശത്തിൽ യോജിക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കു വാച്യമായ ഒരൎത്ഥമുണ്ടു്. നാമങ്ങൾ ദ്രവ്യങ്ങളുടെ പേരാണു്; കൃതികൾക്കു് ക്രിയ അൎത്ഥമാകുന്നു; ഭേദകം ഗുണത്തിന്റെ വാചകമാണു്. **നിപാതം** എന്നു നാലാമതു് ഒരിനംകൂടി ഉണ്ടു്. അതിനു് ഈ മാതിരിയിൽ ഒരു വാച്യാൎത്ഥമില്ല. അതു് ഒററ ശബ്ദങ്ങൾക്കോ വാക്യങ്ങൾക്കോ തങ്ങളിലുള്ള സംബന്ധത്തെ ആണു് കാണിക്കുന്നതു്. 'രാമനും കൃഷ്ണനും മിടുക്കന്മാരാകുന്നു.' എന്ന വാക്യത്തിൽ 'രാമൻ' 'കൃഷ്ണൻ' 'ആകുന്നു' എന്ന ഈ പദങ്ങളെല്ലാം ഓരോ അൎത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്നുണ്ടു്. 'രാമൻ' ഒരു മനുഷ്യന്റെ പേരാണു്; 'കൃഷ്ണ'നും അതു പോലെതന്നെ; 'മിടുക്കൻ' മിടുക്കു് എന്ന ഗുണമുള്ള ഒരു

പുരുഷൻ എന്ന അൎത്ഥം കുറിക്കുന്നു. 'ആകുന്നു' സ്ഥിതി ദ്രവ്യ
മായ ക്രിയയെ കാണിക്കുന്നു. 'ഉം' എന്നതിനു ഈ മാതി
രിയിൽ ഒരൎത്ഥവുമില്ല; ഒരു വസ്തുവിനേയും അതു നേരെ
സ്വന്താൎത്ഥമായിട്ടു കുറിക്കുന്നില്ല. അതിന്റെ പ്രവൃത്തി
രാമകൃഷ്ണന്മാർ 'മിടുക്കന്മാരാവുക' എന്ന ക്രിയയിൽ യോജി
ക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുകമാത്രമാകുന്നു. അതിനാൽ
'ഉം' ഒരു വാചകശബ്ദമല്ല; അതു ഒരു സംബന്ധത്തെ
* ദ്യോതിപ്പിക്കുക (തോന്നിക്കുക) ആണു ചെയ്യുന്നതു.
ഇങ്ങനെയുള്ള ശബ്ദത്തിനു **ദ്യോതകം** എന്നു പേർ.
അതിനാൽ ശബ്ദങ്ങൾക്കു ആദ്യമായ വിഭാഗം **വാച
കം, ദ്യോതകം** എന്നു രണ്ടു വകയായിട്ടുണ്ടു. **നാമ
കൃതിഭേദകങ്ങൾ വാചകങ്ങൾ, നിപാതം
ദ്യോതകം.**

92\. നിപാതം സംബന്ധത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന
താണല്ലോ. സംബന്ധം രണ്ടു പദങ്ങൾക്കു തങ്ങളിലോ,
രണ്ടു വാക്യങ്ങൾക്കു തങ്ങളിലോ ആകാം. അതിൽ പദ
ങ്ങൾക്കു തങ്ങളിലുള്ള സംബന്ധത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതു
ഗതി, വാക്യങ്ങൾക്കു തങ്ങളിലുള്ള സംബന്ധത്തെ ദ്യോ
തിപ്പിക്കുന്നതു **ഘടകം** എന്നു നിപാതം രണ്ടുവിധം.

**93. ഒരു നാമത്തിൽ ചേൎന്നുകൊണ്ടു അ
തിനെ മറെറാരു ശബ്ദത്തോടു സംബന്ധിപ്പി
ക്കുന്നതു ഗതി.**

ഉദാ:—മാതലിൽ ഊടെ ഇറങ്ങുന്നു.

---

* സംബന്ധത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കയല്ലാതെ വചിക്കുന്നില്ല. നാമാ
ദികൾ ദ്രവ്യാൎത്ഥങ്ങളെ കുറിക്കുന്നതുപോലെ നിപാതം സംബന്ധത്തെ
കുറിക്കുന്നില്ല. 'ഉം' എന്നതിനു 'യോജിപ്പു' എന്നൎത്ഥമല്ലല്ലോ
നിപാതം. ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ദ്യോതകം. നാമാദികൾ വചി
ക്കുന്നതിനാൽ വാചകം.

ഇവിടെ 'ഉൗടെ' വാതലിൽ എന്ന അദ്ധ്യാഹാരികാരത നാമത്തിൽ ചേൎന്നു നിന്നുകൊണ്ടു് അതിനെ 'ഇറങ്ങുന്നു' എന്ന ക്രിയാപദത്തോടു് സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നു.

94. വാക്യങ്ങൾക്കു മദ്ധ്യേ നിന്നുകൊണ്ടു് അവയെ സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നതു് (ഘടിപ്പിക്കുന്നതു്) ഘടകം.

ഉദാ:— 1. രാമനും കൃഷ്ണനും വന്നു.
2. രാമനോ കൃഷ്ണനോ വരും.

1-ാം ഉദാഹരണത്തിലെ 'ഉം' 'രാമൻവന്നു' 'കൃഷ്ണൻ വന്നു' എന്നീ രണ്ടു വാക്യങ്ങളെ സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഇതു് ഒരു വാക്യമായി തോന്നുന്നെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ രണ്ടു വാക്യങ്ങളുടെ ഫലം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ അറിയാം. 'ഉം' എന്നതു് 'രാമൻ' 'കൃഷ്ണൻ' എന്ന രണ്ടു പദങ്ങളും 'വന്നു' എന്നതിനോടു് അന്വയിക്കണമെന്നു കാണിക്കുന്നു. അപ്പോൾ 'രാമൻവന്നു' 'കൃഷ്ണൻ വന്നു' എന്നായല്ലോ വാക്യം. 'ഉം' രണ്ടെണ്ണങ്ങൾക്കു് ഒരു സംഗതിയിൽ യോജിപ്പിനെ കാണിക്കുന്നു. ഈ അൎത്ഥത്തിനു് **സമുച്ചയം** എന്നു പേർ. അതിനാൽ 'ഉം' എന്ന ഘടകത്തിനു് **സമുച്ചയനിപാതം** എന്നു പേർ.

2-ാം ഉദാഹരണത്തിൽ 'ഓ' 'രാമൻ വരും' അല്ലെങ്കിൽ 'കൃഷ്ണൻ വരും' എന്നു രണ്ടുവാക്യങ്ങളെ സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ഒന്നല്ലെങ്കിൽ മററതു് എന്നുള്ള അൎത്ഥത്തിനു് **വിതൎക്കം** എന്നു് പേർ. അതിനാൽ 'ഓ' **വിതൎക്കനിപാതം**.

95. ദ്യോതകശബ്ദത്തിനാണല്ലോ നിപാതം എന്നു പേരിട്ടതു്. അതിൽ പദങ്ങൾക്കു് തങ്ങളിലെന്നും വാക്യങ്ങൾക്കു് തങ്ങളിലെന്നും രണ്ടുവകയായി വരാവുന്ന സംബന്ധത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നവയ്ക്കു് മുറയ്ക്കു് ഗതി എന്നും, ഘടകം എന്നും പേർകൊടുത്തു. ഇതിനു രണ്ടിനും പുറമേ ഒരുവക നിപാതമുണ്ടു്. അതു് ഒരു സംബന്ധത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കയല്ല, ഒരു മനോവികാരത്തെ ഒരു വാക്യംപോലെ ദ്യോതിപ്പിക്കയാണു് ചെയ്യുന്നതു്.

മററു പദങ്ങളോടു സംബന്ധിക്കാതെ ഒററവാക്യം പോലെ നില്ക്കുന്നതു് വ്യാക്ഷേപകം:

ഉദാ:—വാദ്ധ്യാർ—രാമ! നീ പാഠം പഠിച്ചോ?

രാമൻ—ഉവ്വ്, ഞാൻ രാത്രി മുഴുവൻ പഠിക്കുകയായിരുന്നു.

വാദ്ധ്യാർ—ആ്ഹാ; കള്ളം പറയുന്നോ? ഇന്നലെ ഞാൻ ഉത്സവസ്ഥലത്തു കണ്ടല്ലോ.

രാമൻ—അയ്യോ! ഞാൻ ഇന്നലെ ഉത്സവസ്ഥലത്തു പോയതേ ഇല്ല.

ഈ ഉദാഹരണത്തിൽ 'ഉവ്വ്' എന്ന വ്യാക്ഷേപകം 'ഞാൻ പാഠം പഠിച്ചു' എന്ന സമ്മതത്തെ കാണിക്കുന്ന ഒരു വാക്യത്തിനു് സമമാകുന്നു. 'ആ്ഹാ' എന്നതു് 'അത്രയ്ക്കായോ' എന്നോ മറേറാ ഒരു അസഹനതയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന വാക്യത്തിനു് സമമാണു്. 'അയ്യോ' എന്നതു് 'എന്താണിങ്ങനെ പറയുന്നതു്' എന്നോ മറ്റോ ഒരു ദുഃഖസൂചകമായ വാക്യത്തിനു് സമമാകുന്നു. ഇപ്പദങ്ങൾ വാക്യങ്ങളിലെ മററു ഒരു പദത്തോടും സംബന്ധിക്കുന്നുമില്ല.

96. ഗതി, ഘടകം, വ്യാക്ഷേപകം എന്ന ഈ മൂന്നിലും ഉൾപ്പെടാത്ത ചില അൎത്ഥവിശേഷങ്ങളെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതു് **കേവലനിപാതം.**

ഉദാ:—1. രാമൻ വന്നുവോ? (വന്നോ)
2. രാമനേ രാവണനെക്കൊല്ലൂ.

ഇവിടെ 1-ൽ 'ഓ' എന്ന നിപാതം ചോദ്യം ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഇതിനു് **ചോദ്യനിപാതം** എന്നു പേരിടാം. 2-ൽ 'ഏ' എന്ന നിപാതം രാമനല്ലാതെ മറ്റൊരുവൻ ഇക്കാൎയ്യം ചെയ്യുകയില്ലെന്നു് വ്യവച്ഛേദം അൎത്ഥത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിനു് **വ്യവച്ഛേദനിപാതം** എന്നു പേർ.

67. നിപാതവിഭാഗപ്പട്ടിക.

നിപാതം
1. ഗതി.
2. ഘടകം.
3. വ്യാക്ഷേപകം.
4. കേവലം.

അവ്യയം

98. ഇതുവരെ പ്രസ്താവിച്ചതിൽ നിന്നു് നാം ഗ്രഹിക്കുന്നതു് നാമം, കൃതി, ഭേദകം, നിപാതം എന്നു ശബ്ദം നാലുവിധം എന്നാണല്ലോ. അതിൽ നാമകൃതി ഭേദകങ്ങളെന്ന ആദ്യത്തെ മൂന്നെണ്ണങ്ങൾ വാചകങ്ങൾ. ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ നിപാതം മാത്രം ദ്യോതകം. എന്നാൽ

നാമകൃതിഭേദകങ്ങളിലും ചിലതു ദുഷിച്ചു് ദ്യോതകങ്ങളായി തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇവയുടെ ആഗമവും രൂപവും നോക്കിയാൽ ഇവ നാമകൃതിഭേദകങ്ങളിൽ ഒന്നിൽ ചേൎന്നവ ആണെന്നു സ്പഷ്ടമായിരിക്കും. എന്നാൽ അൎത്ഥം നോക്കുമ്പോൾ ഇവ ഒരു സംബന്ധത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതല്ലാതെ ഒരൎത്ഥത്തെ നേരേ വഹിക്കാത്തതിനാൽ നിപാതത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടവ ആണെന്നും നിസ്സംശയമായിട്ടിരിക്കും.

എങ്ങനെ എന്നാൽ:—'രാമൻ മാളികയിൽ നിന്നു് നോക്കുന്നു' എന്ന വാക്യത്തെ ഉദാഹരണത്തിനെടുക്കാം. ഇവിടെ 'നിന്നു്' എന്നതു 'നിൽ' (നിൽക്കുന്നു—നിന്നു—നില്ക്കും) എന്ന കൃതിയുടെ മുൻവിനയെച്ചരൂപമാണു്; 'നോക്കുന്നു' എന്ന വേറെ കൃതിയിൽ അന്വയിക്കയും ചെയ്യുന്നു എന്നതിനു് സംശയമില്ല. അപ്പോൾ മുറയ്ക്കു് ഈ വാക്യത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന അൎത്ഥം 'രാമൻ മാളികയിൽ കയറി നിന്നതിന്റെശേഷം നോക്കുന്നു' എന്നാകുന്നു. എന്നാൽ അത്രത്തോളം നമുക്കു വിവക്ഷയില്ല. രാമനു് നോക്കുന്നതിനു് അനുകൂലമായ സ്ഥലം മാളികയാണെന്നു മാത്രമേ നാം അൎത്ഥം ആവശ്യപ്പെടുന്നുള്ളു. എന്നുമാത്രമല്ല, 'നിന്നു്' എന്നതിൽ 'നില്ക്കുക' എന്നുള്ള ക്രിയയുടെ അക്ഷരാൎത്ഥംപോലും വിവക്ഷിതമല്ല. രാമൻ നോക്കിയ സമയം കിടക്കുക ആയിരുന്നാലും ഇരിക്കുക ആയിരുന്നാലും, 'മാളികയിൽ നിന്നു' എന്നുതന്നെ പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടു്. 'പുസ്തകം കയ്യിൽനിന്നു് വീണു', 'ഇസ്സംഗതി മനസ്സിൽനിന്നു കളഞ്ഞേക്കണം' ഇത്യാദ്യുദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ടു 'നില്ക്കുക' എന്നൎത്ഥത്തിനു വിവക്ഷയില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അതിനാൽ 'നിന്നു' എന്നതു്

ഒരു കൃതിരൂപമാണെങ്കിലും അതിന്റെ അർത്ഥമായ ക്രിയയ്ക്കു് തിരോഭാവം (മറവു്) വന്നു് ഇപ്പോൾ ഒരു വിശേഷരൂപമായ (ഒന്നിൽ നിന്നു പിരിയുക എന്നുള്ള) സംബന്ധത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതേ ഉള്ളു. ഇങ്ങിനെ വാചകശബ്ദം ദ്യോതകമായ്ത്തീൎന്നിട്ടുള്ളതിനു് **അവ്യയം** എന്നു പേർ.

ലക്ഷണം:—**വാചകമായ ശബ്ദം ദുഷിച്ചു് ദ്യോതകമായിത്തീൎന്നാൽ അതു് അവ്യയമാകുന്നു.**

99. സ്വയമേ ദ്യോതകമായ ശബ്ദം നിപാതം; വാചകമായിരുന്നു് പിന്നീടു് ദുഷിച്ചു് ദ്യോതകമായിത്തീൎന്നതു അവ്യയം എന്നു് ഇവയ്ക്കു തങ്ങളിൽ ഭേദം.

നാമങ്ങളുടേയും കൃതികളുടേയും പല രൂപങ്ങളും ദുഷിച്ചു് അവ്യയങ്ങളായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. സ്വയമേ ദ്യോതകങ്ങളായ നിപാതങ്ങൾ എണ്ണത്തിൽ വളരെ ചുരുങ്ങും. ദ്യോതകശബ്ദങ്ങളിൽ അധികവും നാമകൃതികൾ ദുഷിച്ചുണ്ടായ അവ്യയങ്ങളാകുന്നു.

100. ഗതി, ഘടകം, വ്യാക്ഷേപകം, കേവലം എന്നു് നിപാതങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞ നാലുവിധമായ വിഭാഗം അവ്യയങ്ങൾക്കും ഉണ്ടു്. ലക്ഷണമെല്ലാം മുൻചൊന്നതു തന്നെ.

ഗതി.

101. ഗതികളിൽ മിക്കവയും അവ്യയങ്ങളാകുന്നു. 'ഉതടെ' എന്ന നിപാതം ഒരു ഉദാഹരണത്തിനെടുത്തതല്ലാതെ വേറെ ഒന്നുംതന്നെ നിപാതമായിട്ടു് കാണുന്നില്ല.

അവ്യയങ്ങളിലും ഗതികളായുള്ളവ കൃതി ദുഷിച്ചതുകളാണു് അധികം എണ്ണവും; നാമം ദുഷിച്ചുണ്ടായവ രണ്ടോ മൂന്നോ എണ്ണമേ ഉള്ളൂ.

102. വാചകപദങ്ങളുടെ അന്യോന്യസംബന്ധം കാണിക്കുന്ന ദ്യോതകമാണല്ലോ ഗതി. വാചകങ്ങളായ പദങ്ങൾ നാമം, കൃതി, ഭേദകം എന്നു മൂന്നുവിധമുണ്ടു്. ഇവയ്ക്കു സംഭവിക്കാവുന്ന സംബന്ധങ്ങൾ (1) നാമങ്ങൾക്കു തങ്ങളിൽ, (2) കൃതികൾക്കു തങ്ങളിൽ, (3) ഭേദകങ്ങൾക്കു തങ്ങളിൽ, (4) നാമത്തിനും കൃതിക്കും, (5) നാമത്തിനും ഭേദകത്തിനും, (6) കൃതിക്കും ഭേദകത്തിനും,

(1) നാമങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ളതു്—'രാമന്റെ പിതാവായ ദശരഥൻ' ഇതിൽ 'പിതാവു്' എന്നും 'ദശരഥൻ' എന്നും ഉള്ള നാമങ്ങൾക്കുള്ള സംബന്ധം 'പിതാവായവനും ദശരഥൻ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവനും ഒരാൾതന്നെ ആകുന്നു എന്നാണു്. പിതൃത്വവും ദശരഥത്വവും ഒരു വസ്തുവിനെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്ന ഈ സംബന്ധത്തിനു **സാമാനാധികരണ്യം** എന്നു പേർ. സമാനം തുല്യം, ഒന്നുതന്നെ അധികരണം, ആശ്രയം, ഒരേ ആശ്രയത്തോടുകൂടിയതു സമാനാധികരണം; ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുന്ന അവസ്ഥ സാമാനാധികരണ്യം. സാമാനാധികരണമല്ലാതെയും നാമങ്ങൾക്കു സംബന്ധം വരാം (a) 'രാമന്റെ പുസ്തകം' (b) 'രാമന്റെ കൺ' ഇത്യാദി. ഇതിൽ (a)-ൽ രാമനും പുസ്തകത്തിനും ഉള്ള സംബന്ധം സ്വസ്വാമിഭാവമാണു്. പുസ്തകം രാമന്റെ സ്വത്തു്; രാമൻ അതിന്റെ സ്വാമി (ഉടമസ്ഥൻ); രാമത്വവും പുസ്തകത്വവും രണ്ടു വസ്തുക്കളിലാണിരിക്കുന്നതു്. രാമൻ ഒരു വസ്തു, പുസ്തകം വേറെ ഒരു വസ്തു; പിതാവും ദശരഥനും ഒരു വസ്തുതന്നെ. ആയതുപോലെ അല്ല ഇവിടെ. (b)-ൽ രാമനും കണ്ണിനുമുള്ള സംബന്ധം അംഗാംഗിഭാവം. ഇവിടെയും രണ്ടു വസ്തുക്കളും വേറെയാണു്; രാമനിൽ കൺകൂടി ഉൾപ്പെട്ടുപോകുന്നെങ്കിലും രണ്ടും ഒരു വസ്തുവല്ലല്ലോ. ഇങ്ങനെയുള്ള സംബന്ധത്തിനു **വൈയധികരണ്യം** എന്നു പേർ. വിഭിന്നമായ അധികരണത്തോടുകൂടിയതു വ്യധികരണം — വ്യധികരണമായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ വൈയധികരണ്യം. ഇങ്ങനെ നാമങ്ങൾക്കു അന്യോന്യമുള്ള സംബന്ധം സാമാനാധികരണ്യം, വൈയധികരണ്യം എന്നു രണ്ടു വിധമാണു്; അതിൽ

വൈയധികരണ്യം എന്നു് രണ്ടുവിധമാണു്; അതിൽ വൈയധികരണ്യസംബന്ധത്തെ സംബന്ധികാവിഭക്തി കുറിക്കുന്നു. സാമാനാധികരണ്യസംബന്ധത്തെ കുറിക്കുന്നതിനു 'ആയ' എന്ന ഗതി 'ആകുന്നു' എന്ന കൃതിയുടെ ഭൂതം (പേരെച്ചം ദുഷിച്ചതു്) ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു.

അഭേദസംബന്ധം എന്നു പറയുന്നതും സാമാനാധികരണ്യത്തിന്റെ വകഭേദമായി ഗണിക്കപ്പെടാം. 'മുഖമാകുന്ന താമര' ഇതിൽ മുഖമെന്നു പറയുന്നതു് ഒരു താമര തന്നെ എന്നു് രണ്ടിനും അഭേദം (ഭേദമില്ലായ്ക) കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ സംബന്ധത്തെ 'ആകുന്ന' എന്ന അവ്യയം (ആകുന്നു എന്ന കൃതിയുടെ വർത്തമാനപേരെച്ചം) കാണിക്കുന്നു. രാവണൻ എന്ന രാക്ഷസൻ എന്നിടത്തു് രാവണനും രാക്ഷസനും തമ്മിലുള്ള നിരൂപണം എന്ന സംബന്ധത്തെ 'എന്ന' എന്ന ഗതി (എൻ ധാതുവിന്റെ പേരെച്ചം) ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നു. ഇതും സാമാനാധികരണ്യത്തിന്റെ ഒരു വക ഭേദം തന്നെ. ഇങ്ങനെ 'ആയ', 'ആകുന്ന', 'എന്ന' എന്നീ മൂന്നു പേരെച്ചം ദുഷിച്ചു് ഗതികൾ നാമങ്ങൾക്കു തങ്ങളിലുള്ള സാമാനാധികരണ്യസംബന്ധത്തെ കുറിക്കുന്നു.

(2) കൃതികൾ തങ്ങളിലുള്ളതു്—ഇതിനെ കാണിക്കുന്നതിനു് ദ്യോതകശബ്ദങ്ങളുടെ ആവശ്യമില്ല.

(3) ഭേദകങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ളതു്—ഇതു് ആവശ്യപ്പെടുന്നതേയില്ല.

(4) നാമത്തിനും കൃതിക്കും ഉള്ളതു്—ഇതിനെ കുറിക്കുന്നതു വിഭക്തികളുടെ പ്രവൃത്തിയാണു്. ഈ സംബന്ധത്തെ കർത്താ, കർമ്മം, കരണം, കാരണം, സാക്ഷി, സ്വാമി, അധികരണം എന്നു് ഏഴായി വിഭജിച്ചു് ഓരോ വിഭക്തികളുടെ അർത്ഥമായിട്ടു മുമ്പിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇവക്കു പുറമേയും ചില സംബന്ധങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടാറുണ്ടു്. അതുകളെ കുറിക്കയാണു ഗതികളുടെ പ്രവൃത്തി. 'മാളികയിൽ നിന്നു നോക്കുന്നു' എന്നു മുൻ ചൊന്ന ഉദാഹരണം നോക്കുക 'മാളികയിൽ നോക്കുന്നു' എന്നു് ആധാരികമാത്രം പ്രയോഗിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്ന അർത്ഥവും 'മാളികയിൽ നിന്നു നോക്കുന്നു' എന്നു ഗതി ചേർത്തു പ്രയോഗിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന അർത്ഥവും തമ്മിൽ ഭേദമുണ്ടല്ലോ. അപ്പോൾ വിഭക്തികളുടെ അർത്ഥത്തെ പരിഷ്കരിക്കയാണു് ഗതികൾ ചെയ്യുന്നതെന്നു വെളിപ്പെടുന്നു.

ഓരോരോ വിഭക്തിയുടേയും അർത്ഥം പരിഷ്കരിക്കുന്നതിന്നു ഗതികൾ ഉണ്ട്. ഈ ഗതികൾ കൃതികൾ ഉഷിച്ചുണ്ടായ രൂപങ്ങളാണെന്നും നാം കണ്ടുവല്ലോ. അപ്പോൾ നാമത്തിന്നും കൃതിരൂപത്തിന്നും തമ്മിൽ വിഭക്തിമുഖേന സഹജമേ കർത്താ, കർമ്മം, കാരണം മുതലായതിൽ ഒരു സംബന്ധമുണ്ട്. പക്ഷെ കൃതിരൂപം ഉഷിച്ചുപോയതിനാൽ ആ കർതൃകർമ്മാദി സംബന്ധത്തിന്ന് സാധാരണ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ഉള്ളതിനെക്കാൾ ബലക്കുറവു് വന്നിട്ടുണ്ടെന്നേ ഉള്ളു. അതിനാൽ ഇന്ന ഗതി ഇന്ന വിഭക്തിയിൽ ചേക്കുന്നമെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതു്, ഗതി ഏതു കൃതിയിൽ നിന്നു് ഉത്ഭവിച്ചതോ ആ കൃതിക്കു നാമത്തിന്നു യോജിക്കുന്ന കാരകസംബന്ധത്തെ നോക്കീട്ടു വേണ്ടതാകുന്നു. 'നില്ക്കുക' എന്ന കൃതിക്കു് അധികരണം പ്രധാനമാകയാൽ 'നിന്നു' എന്ന ഗതി ആധാരികയിൽ ചേരേണ്ടതു്. കുറിക്കുക എന്ന ക്രിയ സകർമ്മകമാകയാൽ 'കുറിച്ചു്' എന്ന ഗതി പ്രതിഗ്രാഹികയിൽ ചേരേണ്ടതു്. 'കൂടുക' എന്ന ക്രിയയ്ക്കു സാക്ഷി മുഖ്യമാകയാൽ 'കൂടെ' എന്ന ഗതി സംയോജികയിൽ ചേരേണ്ടതു്. മറ്റൊരു കാരകവും വിശേഷിച്ചു പ്രധാനമായിട്ടു് ഇല്ലെങ്കിൽ അതിന്നു കർത്താവുതന്നെ. അതിനാൽ 'വരെ' എന്ന ഗതി നിർദ്ദേശികയിൽ ചേരേണ്ടതു്—ഇത്യാദി.

ഉദാ:—

1. നിർദ്ദേശിക—രാമൻ കൃഷ്ണനെ അടി മുതൽ മുടി വരെ നോക്കുന്നു.
2. പ്രതിഗ്രാഹിക—എന്നെക്കുറിച്ചു് ആലോചിക്കേണ്ട.
3. സംയോജിക—പിതാ പുത്രനോടുകൂടെ വന്നു.
4. ഉദ്ദേശിക—ഞാൻ നിനക്കവേണ്ടി ശ്രമപ്പെട്ടു.
5. പ്രയോജിക—(ഇതിൽ ഒരു ഗതിയും ചേരുന്നതായിട്ടില്ല)
6. സംബന്ധിക—
7. ആധാരിക—പ്രാണികളിൽവച്ചു് മനുഷ്യൻ ഉത്തമനാകുന്നു.

ഗതികൾ വിഭക്തികളുടെ അർത്ഥത്തെ പരിഷ്കരിക്കയാണു് ചെയ്യുന്നതെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. ഈ പരിഷ്കരിക്കുക എന്നതിനു് വിളക്കുക എന്നു പേർചെയ്തിരിക്കുന്നു. വിഭക്തികളുടെ അർത്ഥത്തിൽ ഗതി ചെയ്യുന്ന പരിഷ്കാരമാകുന്നു വിളക്കുക, എന്നു ലക്ഷണവും ചെയ്യാം. പ്രധാനപ്പെട്ട ഗതികളേയും അവ വിളക്കുന്ന വിഭക്തികളേയും കൂടെ താഴെ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

നിർദ്ദേശികയിൽ ചേരുന്നവ.

1.	വരെ	6.	ചേരുന്ന	നാമങ്ങളെ സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നവ.
2.	തുടങ്ങി	7.	ആയ	
3.	മുതൽ	8.	ആകുന്ന	
4.	ആയി	9.	എന്ന	
5.	ഓളം	10.	ഒഴികെ	

പ്രതിഗ്രാഹികയിൽ ചേരുന്നവ.

1. കൊണ്ടു് 2. കുറിച്ചു് 3. തൊട്ടു് 4. പററി 5. ചൊല്ലി 6. { കായിൽ / കാരം / കോട്ടിൽ } 7. പോലെ 8. ഒഴിച്ചു

സാംയോജികയിൽ ചേരുന്നവ.

1. { കൂടെ / കൂടി / കൂട } 2. ചേൎന്നു 3. ഒന്നു 4. ഒരുമിച്ചു് 5. ഒപ്പം

ഉദ്ദേശികയിൽ ചേരുന്നവ.

1. ആയി 2. ആയിക്കൊണ്ടു് 3. വേണ്ടി

ആധാരികയിൽ ചേരുന്നവ.

1. നിന്നു 2. വെച്ചു 3. ഇരുന്നു.

5. നാമത്തിനും ഭേദകത്തിനും തമ്മിലുള്ളതു്— നാമവിശേഷണങ്ങളിൽ വിഭാവകം ഒഴികെ എല്ലാ ഭേദകവും നേരെ നാമത്തിൽ അന്വയിക്കുന്നു. വിഭാവകത്തിനു മാത്രം 'ആയ' എന്ന ഗതി ചേൎക്കണം. ഇതു ഭേദകത്തെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ച ദിക്കിൽ തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടും ഉണ്ടു്.

6. ക്രിയക്കും ഭേദകത്തിനും തമ്മിലുള്ളതു്— ഇവിടെയും വിഭാവകത്തിനു മാത്രമേ ഒരു ദ്യോതകത്തിൻെറ ആവശ്യമുള്ളു. അതിനു് 'ആയി' എന്ന വിനയെച്ചരൂപം ഉപയോഗിച്ച ഗതി ഉപയോഗിക്കണം എന്നു മുമ്പുതന്നെ ഉദാഹരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വേറെ ഉള്ള ക്രിയാവിശേഷണങ്ങളും തങ്ങളിൽ നേരെ യോജിക്കുന്നു; ഗതിയുടെ അപേക്ഷയില്ല.

ഘടകം.

103. 'എൻ' എന്ന ഖിലധാതുവിൻെറ പററുവിന രൂപങ്ങളെല്ലാം അവ്യയങ്ങളായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു.

അതിന്റെ പേരെച്ചരൂപമായ 'എന്ന' എന്നതു് നിർദ്ദേശികയെ വിളക്കുന്ന ഒരു ഗതിയാണെന്നു് മുൻ പ്രസ്താവിച്ചല്ലൊ. അതിന്റെ വിനയെച്ചരൂപങ്ങൾ ഘടകങ്ങളാകുന്നു.

വിനയെച്ചം	രൂപം	അർത്ഥം
മുൻവിനയെച്ചം	എന്നു്	വിചാരിച്ചു
പാക്ഷിക ,,	എങ്കിൽ	അങ്ങനെയാകുന്നപക്ഷം
പാക്ഷികത്തിന്റെ ഭേദരൂപം	എന്നാൽ	വ്യത്യാസം

ഉദാ:—

1. എല്ലാവരും സത്യം പറയണം എന്നു് ഈശ്വരൻ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു.
2. മോക്ഷം കിട്ടണം എങ്കിൽ ഈശ്വരനെ സേവിക്കണം.
3. മഴപെയ്തു; എന്നാൽ ഉഷ്ണം ശമിച്ചില്ല.

ഇവിടെ 1-ൽ 'എന്നു്' എന്ന ഘടകം 'എല്ലാവരും സത്യം പറയണം' 'ഈശ്വരൻ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു' എന്ന രണ്ടു വാക്യങ്ങളെ ഘടിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ഘടകം വിധിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ സ്വരൂപത്തെ വിവരിക്കുന്നതിനാൽ ഇതിനർത്ഥം വിവരണം ആകുന്നു

2-ൽ 'എങ്കിൽ' എന്നതു് 'മോക്ഷം കിട്ടണം' 'ഈശ്വരനെ സേവിക്കണം' എന്ന വാക്യങ്ങളെ ഘടിപ്പിക്കുന്നു. 'കിട്ടണമെങ്കിൽ' എന്നതിനു് 'കിട്ടണമെന്നപക്ഷം' എന്നർത്ഥവുമാകുന്നു.

3-ൽ 'എന്നാൽ' എന്നതു് 'മഴപെയ്തു' 'ഉഷ്ണം ശമിച്ചില്ല' എന്ന വാക്യങ്ങളെ ഘടിപ്പിക്കുന്നു. 'മഴപെയ്താൽ ഉഷ്ണം ശമിക്കേണ്ടതാണു്', അതുണ്ടായില്ല എന്ന വ്യത്യസ്താർത്ഥത്തെ ഈ ഘടകം കാണിക്കുന്നു.

'എന്നാൽ' എന്നതു് 'എന്നാകിൽ' ചുരുങ്ങിയുണ്ടായ രൂപമാകുന്നു. 'വന്നാൽ' 'പോയാൽ' ഇത്യാദി ഭൂതകാല

ക്രിയാപദത്തിൽ നിന്നൊക്കെയും ഒരു പാക്ഷികവിനയെച്ചരൂപമുണ്ടാകും.

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ നിന്നു് ഘടകങ്ങൾ രണ്ടു വിധം വരാമെന്നു് തെളിയുന്നു. 1-ം 2-ം പോലെ ഒരു അപ്രധാനവാക്യത്തെ പ്രധാനവാക്യത്തോടു ചേൎക്കുന്നതു് ഒന്നാമതു്, ഇതിന്നു + സന്ധായകം എന്നു് പേർ ചെയ്യാം. 3-ാം ഉദാഹരണംപോലെ രണ്ടു സമപ്രധാന വാക്യങ്ങളെ ഘടിപ്പിക്കുന്നതു് * സംസൎജ്ജകം.

104. ഇതിന്നു് പുറമെ ഒററയായിട്ടും, ഒന്നരണ്ടെണ്ണം ചേൎന്നു നാമങ്ങൾ ദുഷിച്ചവ ആയിട്ടും ഘടകങ്ങളുണ്ടു്.

എന്നാലും	പിന്നെ	എന്നിട്ടു്
എങ്കിലും	പിന്നീടു്	എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ
എന്നിങ്ങനെ	അനന്തരം	അപ്പോൾ
ഇങ്ങനെ	പിന്നാലെ	ഉടനേ. ഇത്യാദി

വ്യാക്ഷേപകം.

105. നാമങ്ങളുടേയും കൃതികളുടേയും പല രൂപങ്ങൾ വ്യാക്ഷേപകങ്ങളായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്.

അതേ	പോട്ടേ	നല്ലതു്	ശിവശിവ
തന്നേ	വരട്ടേ	കൊള്ളാം	രാമ രാമ
നോക്കു്	ഇരിക്കട്ടെ	എന്തു്	എന്റീശ്വരാ
കണ്ടോ	സത്യം	എന്തോ	അല്ലയോ
ഉവ്വ്	ശരി	ഹരിഹരി	മതി. ഇത്യാദി

+ സന്ധാനം ചെയ്യുന്നതു്, തൈച്ചു ചേൎക്കുന്നതു് എന്നൎത്ഥം.

* സംസൎജ്ജകം സംസൎഗ്ഗത്തെ കാണിക്കുന്നതു്.

കേവലം

106. നിപാതത്തിന്റെ സംഗതിയിൽ പറഞ്ഞതു പോലെ അവ്യയങ്ങളിലും ഗതി, ഘടകം, വ്യാക്ഷേപകം എന്ന ഈ മൂന്നിനത്തിൽ ഉൾപ്പെടാത്തവ കേവലങ്ങൾ.

ഉദാ:—'ഈശ്വരൻതന്നെ ശരണം' ഇതിൽ 'തന്നെ' എന്നതു് ഒരു സംബന്ധത്തെയും സ്പഷ്ടമായിട്ടു കാണിക്കുന്നില്ല. 'ഈശ്വരൻ ഒരാൾമാത്രം' എന്നു് അവധാരണം അർത്ഥത്തെ നാമത്തിൽ ചേർക്കുന്നതേ ഉള്ളു.

'ഞാൻമാത്രം സമ്മതിച്ചില്ല' ഇത്യാദികളിൽ 'മാത്രം' എന്ന അവ്യയവും ഇതുപോലെ തന്നെ അവധാരണാർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്നതേ ഉള്ളു.

107. എല്ലാകാലങ്ങളിലും പ്രകാരങ്ങളിലും പ്രയോഗമില്ലാത്ത കൃതികൾക്കു് 'ഖിലധാതുക്കൾ' എന്നു് പേർ പറഞ്ഞതുപോലെ നാമങ്ങളിലും എല്ലാ വിഭക്തികളിലും പ്രയോഗമില്ലാത്ത ചില എണ്ണങ്ങളുള്ളതിനു വേണമെങ്കിൽ 'ഖിലനാമങ്ങൾ' എന്നു് പേർ പറയാം. അവയെ എല്ലാം കേവലാവ്യയങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കയാണു് നല്ലതു് ഒരു ക്രിയാപദത്തിന്റെ കർത്താവായി നിൽക്കാത്ത നാമത്തെ നാമം എന്നു് പറയുന്നതിനു് വൈയാകരണന്മാർക്കു് സമ്മതമില്ല. നാമത്തിന്റെ ലക്ഷണത്തെ നിഷ്കർഷിക്കുമ്പോൾ ക്രിയാപദത്തിനു് കർത്താവാകുന്നതു് നാമം എന്നുതന്നെ ലക്ഷണം ചിലർ ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. അതിനാൽ ഖിലനാമങ്ങളെ എല്ലാം ഇവിടെ കേവലാവ്യയങ്ങളായി തന്നെ ഗണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കു് മററുള്ള അവ്യയങ്ങ

ളോളം ദ്യോതകത്വമില്ലെന്നു മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ഇവയിൽ മിക്കവയും ആധാരികാവിഭക്തിയുടെ അർത്ഥത്തിൽ മാത്രം പ്രയോഗിക്കുന്ന നാമങ്ങളും; അതിനാൽത്തന്നെ ഒരു കൃതിയിൽ അന്വയിക്കുന്നവയും ആകുന്നു. ഇവകളെ (1) കാലവാചികൾ, (2) ദേശവാചികൾ, (3) ദിഗ്വാചികൾ, (4) പ്രകാരവാചികൾ എന്നു് നാലായി വിഭജിക്കാം. കാലത്തെ കാണിക്കുന്നവ കാലവാചികൾ; ദേശത്തെ കാണിക്കുന്നവ ദേശവാചികൾ; ദിക്കിനെ കാണിക്കുന്നവ ദിഗ്വാചികൾ; ഇതു് മൂന്നും ഒഴികെ ഉള്ളവ എല്ലാം പ്രകാരവാചികൾ.

ഉദാ:— കാലവാചികൾ	ദേശവാചികൾ	ദിഗ്വാചികൾ	പ്രകാരവാചികൾ
അന്നു്	അങ്ങു്	അങ്ങോട്ടു്	അങ്ങനെ
എന്നു്	എങ്ങു്	എങ്ങോട്ടു്	എങ്ങനെ
ഇന്നു്	ഇങ്ങു്	ഇങ്ങോട്ടു്	ഇങ്ങനെ
നാളെ	അവിടെ	അവിടേയ്ക്കു്	അകപ്പാടെ
മറ്റന്നാൾ	എവിടെ	എവിടേയ്ക്കു്	ഉദ്ദേശം
ഇന്നലെ	ഇവിടെ	ഇവിടേയ്ക്കു്	സാമാന്യം
അപ്പോൾ		താഴോട്ടു്	കുറഞ്ഞൊന്നു്
എപ്പോൾ	——	മേലോട്ടു്	വിരവോടു്
ഇപ്പോൾ	——	കിഴോട്ടു്	ചെമ്മേ
——	——	എടത്തോട്ടു്	പൊടുന്നനവേ
——	——	വലത്തോട്ടു്	അഴകോടു്
——	——	——	ഓർത്താൽ
——	——	——	പാർത്താൽ

108. ഭേദകത്തിന്റെ ഒരു വിഭാഗമായ ക്രിയാംഗം എന്ന വകുപ്പിൽപ്പെടുന്ന പദങ്ങളും അവ്യയങ്ങളാണെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെടാം. ക്രിയാധർമ്മം വിട്ട വിനയെ

ച്ചത്തിൽ നിന്നാണു് ക്രിയാംഗജഭേദകം ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു് (വകുപ്പു് 87-7-ൽ) പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ക്രിയാധർമ്മം വിട്ടു് വാചകത്വം എന്നുള്ളതിനു് തിരോഭാവം വന്നു്, ദ്യോതകമായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ള ഭേദകം അവ്യയമാണെന്നുള്ളതു് അവ്യയം എന്നതിന്റെ ലക്ഷണത്തിൽ നിന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്. 'രാമൻ വഴിനീളെ നടന്നു' എന്നതിൽ 'നീളെ', എന്നതു് 'നീളുന്നു' എന്നതിന്റെ ഒരു രൂപമാകയാൽ, ഒരു വാചകശബ്ദംതന്നെ. എന്നാൽ 'വഴിനീളെ നടന്നു' എന്നുള്ളതിൽ 'നീളെ' എന്നതിന്റെ മുഴുവനായ അൎത്ഥത്തെ വക്താവാകട്ടെ ശ്രോതാവാകട്ടെ ഗണിക്കാതിരിക്കുന്നതിനാൽ, അതു് ഒരു ദ്യോതകമായിട്ടുണ്ടു് എന്നു പറയാം. ക്രിയാംഗജങ്ങളെ അവ്യയമായി ഗണിക്കുക അബദ്ധമല്ല.

109. അവ്യയവിഭാഗപ്പട്ടിക.

അവ്യയം
- 1. ഗതി
- 2. ഘടകം
  - സന്ധായകം
  - സംസർജ്ജകം
- 3. വ്യാക്ഷേപകം
- 4. കേവലം
  - 1. കാലവാചി
  - 2. ദേശവാചി
  - 3. ദിഗ്വാചി
  - 4. പ്രകാരവാചി.

ശബ്ദവിഭാഗപ്പട്ടിക.

1. നാമം	1. ദ്രവ്യനാമം 2. ഗുണനാമം 3. ക്രിയാനാമം	1. സംജ്ഞാനാമം 2. സാമാന്യനാമം 3. സർവനാമം 4. മേയനാമം
2. കൃതി	1. സകർമ്മകം 2. കേവലം 3. കാരിതം 4. മുററുവിന	അകർമ്മകം പ്രയോജകം അകാരിതം പററുവിന
3. ഭേദകം	1. ശുദ്ധം 2. സാർവ്വനാമികം 3. സാംഖ്യം 4. പാരിമാണികം 5. നാമാംഗജം	1. നാമവിശേഷണം
	6. ക്രിയാംഗജം	1. ക്രിയാവിശേഷണം 2. ഭേദകവിശേഷണം
	7. വിഭാവകം	1. നാമവിശേഷണം 2. ക്രിയാവിശേഷണം
നിപാതം അല്ലെങ്കിൽ അവ്യയം	1. ഗതി 2. ഘടകം 3. വ്യാക്ഷേപകം	സമുച്ചായകം സംസഞ്ജകം
	4. കേവലം	കാലവാചി ദേശവാചി ദിഗ്വാചി പ്രകാരവാചി

വാക്യവിഭാഗം

110 ശബ്ദങ്ങളെ വിഭജിച്ചതുപോലെ വാക്യങ്ങളെ വിഭജിക്കാം. **വാക്യം** എന്നാൽ ഒരു പരിപൂ

ണ്ണമായ അർത്ഥത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന പദസമൂഹമാകുന്നു. വാക്യത്തിന്ന് **ആഖ്യ** എന്നും, **ആഖ്യാതം** എന്നും രണ്ടു ഭാഗങ്ങളുണ്ടു്. നാം ഏതിനെപ്പററിപ്പറയുന്നുവോ അതു് **ആഖ്യ**; ആ ആഖ്യയെപ്പറ്റി എന്തു പറയുന്നുവോ അതു **ആഖ്യാതം.**

ഉദാഃ—1. പശുക്കരം | മേയുന്നു.

2. രാമൻ | സമർത്ഥനാകുന്നു.

3. രാമൻ | കൃഷ്ണനെ അടിച്ചു.

4. ദശരഥന്റെ പുത്രനായ രാമൻ | 14വർഷം കാട്ടിൽ വസിച്ചു

ഇവയിൽ കീഴമേൽ ആയി വരയിട്ടിട്ടുള്ളതിന്റെ ഇടത്തു വശമുള്ളതു ആഖ്യയും വലതുവശമുള്ളതു ആഖ്യാതവുമാകുന്നു.

111. ആഖ്യയുടെ വിശേഷണമായി നിൽക്കുന്നതെല്ലാം ചേർന്നതിന്ന **ആഖ്യാപരിച്ഛേദം** എന്നും, ആഖ്യാതത്തിന്ന വിശേഷണമായി നിൽക്കുന്നതെല്ലാം ചേർന്നതിന്ന **ആഖ്യാതപരിച്ഛേദം** എന്നും പേരുകരം.

മുൻകാണിച്ച 1-ാ 2-ാ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ മുറയ്ക്കു 'സമർത്ഥൻ' എന്ന ഭേദകവും 'കൃഷ്ണൻ' എന്ന കർമ്മവും ആഖ്യാതപരിച്ഛേദങ്ങളാകുന്നു. 4-ൽ കീഴ്വരയിട്ട ഭാഗം മുഴവൻ ആഖ്യക്കും ആഖ്യാതത്തിന്നും പരിച്ഛേദങ്ങളാകുന്നു.

112. വേറേ ഒന്നിനേയും ആശ്രയിക്കാതെ പ്രധാനമായി നിൽക്കുന്ന വാക്യം **അംഗിവാക്യം**; മറെറാന്നിനേ ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്ന വാക്യം **അംഗവാക്യം**

ഉദാ:—രാമൻ കാട്ടിൽ വസിക്കുമ്പോരം ശൂർപ്പണഖ എന്ന രാക്ഷസി അവിടെ ചെന്നു.

ഇതിൽ 'ശൂർപ്പണഖ എന്ന രാക്ഷസി അവിടെ ചെന്നു' എന്നതു അംഗി—'രാമൻകാട്ടിൽ വസിക്കുമ്പോരം' എന്ന

വാക്യം ആ അംഗിവാക്യത്തെ ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്നതാകയാൽ അതിന്റെ അംഗം.

113. ഒരു വസ്തുവിന്റെ പേരായ ശബ്ദം **നാമം** ആകുന്നുവെന്നു് പറഞ്ഞല്ലൊ. അതുപോലെ ഒരു സംഗതിയുടെ പേരായ വാക്യം **നാമവാക്യം** എന്നു് പറയപ്പെടുന്നു. ഒരു നാമത്തിനു തുല്യമായ വാക്യം നാമവാക്യം എന്നു് വന്നു കൂടുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ ഭേദകവാക്യങ്ങളുമുണ്ടു്:—നാമത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന വാക്യം നാമവിശേഷണവാക്യം; കൃതിയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു ക്രിയാവിശേഷണവാക്യം.

ഉദാ:—(എ)

1. അവൻ എന്നോടു പറഞ്ഞതു സത്യമാണു്. നാമവാക്യം കർത്താ
2. അവൻ പറഞ്ഞതിനെ ഞാൻ വിശ്വസിച്ചില്ല. ,, കർമ്മം
3. അവൻ പറഞ്ഞതിനാൽ എനിക്കു് അക്കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. കാരണം
4. അവൻ പറഞ്ഞതിൽ തെറ്റുണ്ടു് അധികരണം
5. ഖാണ്ഡവദാഹത്തിൽ അഗ്നിഭഗവാൻ കൊടുത്ത വില്ലുകൊണ്ടു അർജ്ജുനൻ കൃഷ്ണനെ ജയിച്ചു. } ഭേദകവാക്യം നാമവിശേഷണം
6. കാര്യം ഫലിക്കിൽ രസമുണ്ടു് ,, ക്രിയാവിശേഷണം

(ബി)

1. എവൻ അസത്യം പറയുന്നുവോ അവൻ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. } ഭേദവാക്യം ,, നാമവിശേഷണം
2. മഴപെയ്യുവെങ്കിൽ വിത്തു വിതയ്ക്കാം. ,, ക്രിയാവിശേഷണം

114. ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ നിന്നു് പല സംഗതികളും ഗ്രഹിക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

1. ഒരു വാക്യം അംഗവാക്യമാണെങ്കിൽ ഒന്നുകിൽ (എ) അതിന്റെ ആഖ്യാതം ഒരു പറവിന ആയിരിക്കും;

അല്ലെങ്കിൽ (ബി) അതു് ഒരു സന്ധായകഘടകത്താൽ ഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കും; അല്ലെങ്കിൽ (സി) അതിൽ ഒരു വ്യാക്ഷേപകസൎവ്വനാമം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കും.

2. ആഖ്യാതം (എ) പേരെച്ചമെങ്കിൽ വാക്യം നാമവിശേഷണം, (ബി) പേരെച്ചത്തിന്റെ തന്നെ നാമരൂപമെങ്കിൽ നാമം; (സി) വിനയെച്ചമെങ്കിൽ ക്രിയാവിശേഷണം.

3. വ്യാക്ഷേപകസൎവ്വനാമം ചേൎന്നവാക്യം നാമവിശേഷണമായിരിക്കും.

115. അംഗവാക്യങ്ങളില്ലാത്ത ഒററയായ വാക്യം ചൂൎണ്ണിക.

ഉദാ:— രാമൻ കളിക്കുന്നു.
കുട്ടികൾ പാഠം പഠിച്ചു.
വെളുത്ത കതിരുകൾക്കു് വേഗം അധികം ഉണ്ടു്.

116. അംഗവാക്യത്തോടുചേൎന്ന അംഗിവാക്യം സങ്കീൎണ്ണകം.

ഉദാ:—വാദ്ധ്യാർ ക്ലാസിൽ വന്നപ്പോൾ കുട്ടികൾ ഹാജരില്ലായിരുന്നു.
രാമൻ പരീക്ഷയിൽ തോററു എന്നു് വാദ്ധ്യാർ പറഞ്ഞു.

117. നാമപ്രധാനങ്ങളായ വാക്യങ്ങൾ ചേൎന്നുണ്ടാകുന്ന വാക്യം മഹാവാക്യം.

ഉദാ:—ഈ പുസ്തകം കേരളപാണിനീയത്തിന്റെ ഒരു സംഗ്രഹമാണു്. എന്നാൽ ഇടക്കിടക്കു ചില ഭേദഗതികളും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്; അതുകൊണ്ടു് ഇതു് വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു കുറെക്കൂടി ഉപകരിക്കുന്നതാണു്.

118. അന്യോന്യം അന്വയമുള്ളതും എന്നാൽ ഒരു ക്രിയാപദത്തിൽ ചേൎന്നു് അൎത്ഥപൂൎത്തിവരാത്തതുമായ പദസമൂഹത്തിനു് വാചകം എന്നു പേർ.

ഉദാ:— (എ) (ബി)
ദശരഥന്റെ പുത്രനായ രാമൻ പുരവാസികളുടെ അപേക്ഷയെ

(സി)
ഗണിക്കാതെ സത്യം ഒന്നിനെത്തന്നെ പ്രമാണീകരിച്ചു് വനവാസം അംഗീകരിച്ചു.

ഇതിൽ കീഴ്‌വരയിട്ട ഭാഗങ്ങൾ വാചകങ്ങളാകുന്നു. അതിലും (എ) നാമവിശേഷണവും, (ബി) (സി) രണ്ടും ക്രിയാവിശേഷണങ്ങളും ആണെന്നു കാണ്‌ക.

119. മുമ്പു് (114-ാം വകുപ്പിൽ) പറഞ്ഞപ്രകാരം വിനയെച്ചങ്ങൾ അംഗവാക്യങ്ങളിൽ ആഖ്യാതസ്ഥാനം തന്നെ വഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിൽ ചില വിശേഷങ്ങൾ ധരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്:—

(1) മുൻവിനയെച്ചവും പിൻവിനയെച്ചവും അംഗവാക്യങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതു് അവയുടെ കർത്താവും അവ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന കൃതിയുടെ കർത്താവും വേറെ ആണെങ്കിലേ ഉള്ളു.

ഉദാ:—(1) നൈമിശാരണ്യത്തിൽവെച്ചു് ഋഷികൾ ചോദിച്ചിട്ടു സൂതൻ പറഞ്ഞ കഥകൾ ആകുന്നു പുരാണങ്ങൾ.
(2) ദശരഥനു് സന്തതി ഉണ്ടാകാൻ ഋശ്യശൃംഗൻ യാഗം ചെയ്തു.

ഇവിടെ 1-ൽ ചോദിച്ചതു് ഋഷികളും പറഞ്ഞതു് സൂതനും ആകയാൽ കർത്താ രണ്ടിനും വേറെ ആകുന്നു. 2-ലും ഉണ്ടാകുന്നതിന്റെ കർത്താ സന്തതിയും യാഗംചെയ്തതിന്റെ കർത്താ ഋശ്യശൃംഗനും എന്നു് ഭിന്നങ്ങളാകുന്നു. അതിനാൽ ഇവിടെ വിനയെച്ചങ്ങൾ അംഗവാക്യങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നു.

രാമൻ രാവിലെ എഴുനേററു് കുളിച്ചു് ഊൺകഴിച്ചു് പഠിക്കാൻ പോയി.

ഇത്യാദികളിലാകട്ടെ കൃതികൾക്കെല്ലാം കർത്താവൊന്നാകയാൽ വാക്യഭേദം ഇല്ല.

ഈ വിനയെച്ചങ്ങൾക്കു് കർത്താ മാറിവരുന്നതു് വളരെ അപൂർവമായിട്ടേ ഉള്ളു. അതിനാൽ ഇവ മിക്കദിക്കിലും അംഗവാക്യത്തെ അല്ല വാചകത്തെ ആണു് ഉണ്ടാക്കുന്നതു്.

(2) നടുവിനയെച്ചം ഉണ്ടാക്കുന്നതു് പ്രധാനവാക്യം തന്നെ ആണു്.

ഉദാ:—ആളൊത്തു്, വേഷംധരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ഉടൻകോട്ടയരികത്തണഞ്ഞു.

(3) തൻവിനയെച്ചവും പാക്ഷികവിനയെച്ചവും മാത്രമേ എപ്പോഴും അംഗവാക്യങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നുള്ളു.

"ജ്യേഷ്ഠനിരിക്കെ കുരുവംശത്തിൽ ശ്രേഷ്ഠൻ ഞാനെന്നവനുടെ ഭാവം" തൻവിനയെച്ചം.

"ക്ലേശം ഫലിക്കിലതുതാൻ പുതുതരസൌഖ്യം"—പാക്ഷികം.

വ്യാകരിപ്പു്

120. പലജാതികളിലുമുള്ള പദങ്ങളെ ഒന്നോടൊന്നു തൊടുത്തു സന്ധിചെയ്തു മിക്കവാറും ഒററയായി തോന്നത്തക്കവിധത്തിൽ നാം ഉച്ചരിക്കുന്ന ഒരു ശബ്ദസമുദായത്തെ ആകുന്നുവല്ലോ വാക്യം എന്നു പറയുന്നതു്. വാക്യത്തിൽ പെട്ട ഓരോ പദവും മററു ഏതു പദത്തോടു് അർത്ഥംകൊണ്ടു യോജിക്കുന്നു എന്നു് ആലോചിക്കുന്നതിനായി, പദങ്ങളെ വേർപെടുത്തുകയാകുന്നു വൈയാകരണൻ ഒന്നാമതായി ചെയ്യുന്നതു്. ഇതിനു പദച്ഛേദം എന്നു പേർ പറയാം. പദച്ഛേദം കഴിഞ്ഞാൽ ഓരോ ഒററപ്പദത്തിന്റേയും ജാതി നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതാണു്. എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു് നാമമോ, ഭേദകമോ, കൃതിയോ, നിപാതമോ, അവ്യയമോ എന്നു നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതാണു്. ഓരോ പദത്തിന്റേയും ജാതി സ്ഥൂലമായി നിശ്ചയിച്ചശേഷം ആ പദം ആ ജാതിയുടെ

ഏതു് ഉത്പത്തിയിൽ പെട്ടുന്നതാകുന്നു എന്നു് വിചാരണചെയ്യേണ്ടതാണു്; എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഏതു ലിംഗം വചനം വിഭക്തിയെന്നും; കൃതിയാണെങ്കിൽ കേവലമോ, പ്രയോജകമോ, കാരിതമോ, അകാരിതമോ, സകർമ്മകമോ, അകർമ്മകമോ, എന്നും; ഏതുപ്രകാരം കാലം എന്നും; മുററുവിനയോ, പാററുവിനയോ എന്നും; ഭേദകമാണെങ്കിൽ കൃതിവിശേഷണമോ, നാമവിശേഷണമോ, ഭേദകവിശേഷണമോ എന്നും; നിപാതമോ, അവ്യയമോ എങ്കിൽ ഗതിയോ, ഘടകമോ, വ്യാക്ഷേപകമോ കേവലമോ എന്നും നിർണ്ണയം ചെയ്യേണ്ടതാണു്. ഇങ്ങനെ ജാതിവിഭാഗം കഴിഞ്ഞാൽ പദങ്ങൾക്കു് അന്യോന്യമുള്ള സംബന്ധത്തെ വിവരിച്ചു കാണിക്കണം. ഇതിനു അന്വയം എന്നു പേർ. ഇങ്ങനെ ഒരു വാക്യത്തിൽ നില്ക്കുന്ന പദത്തിനു് സ്വകീയങ്ങളായും അന്യപദങ്ങളോടുള്ള സംബന്ധത്തിന്റെ ഫലങ്ങളായും ഉള്ള വ്യാകരണകാൎയ്യത്തിന്റെ ഒരു വിവരണത്തിനു് വ്യാകരിപ്പു് എന്നു പേർ.

121. വ്യാകരിപ്പിന്റെ സമ്പ്രദായം.

നേരുംമറച്ചുംചിലതെന്നൊടുരച്ചു തഞ്ച-
മേറുന്നുണ്ണിച്ചിരിതിരിച്ചു ചതിച്ചുകൊള്ളുവാൻ.

പദച്ഛേദം—നേരു്, ഉം, മറച്ചു, ചിലതു്, എന്നോടു്, ഉരച്ചു് തഞ്ചം, ഏറുന്ന, ഉണ്ണിച്ചിരി, തിരിച്ചു, ചതിച്ചുകൊള്ളുവാൻ.

ജാതിവിഭാഗവും അന്വയവും.

നേരു—സാമാന്യനാമം, നപുംസകം (ലുപ്ത) പ്രതിഗ്രാഹികൈക വചനം. 'മറച്ചു' എന്നതിന്റെ കർമ്മം.

ഉം—സമുച്ചയക നിപാതം. *

മറച്ചു—കൃതി, പ്രയോജകം, കാരിതം, സകർമ്മകം, ഭൂതം, പാററുവിന, വിനയെച്ചം, ഉരച്ചു എന്നതിന്റെ അംഗം.

ചിലതു്—സർവ്വനാമം, നപുംസകം (ലുപ്ത) പ്രതിഗ്രാഹികൈക വചനം, ഉരച്ചു എന്നതിന്റെ കർമ്മം.

---

* ഈ സമുച്ചയകനിപാതത്തെ വാക്യാലങ്കാരത്തിനു മാത്രമായി പലപ്പോഴും പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടു്. ഇവിടെയും അങ്ങിനെതന്നെ.

ഉരച്ചു—കൃതി, കേവലം, കാരിതം, സകർമ്മകം, ഭൂതം, പാറവിന, വിനയെച്ചം, തിരിച്ചു എന്നതിന്റെ അംഗം.

തന്മം—സാമാന്യനാമം, നപുംസകം, നിർദ്ദേശികൈകവചനം ഏറുന്ന എന്നതിന്റെ കർത്താ.

ഏറുന്ന—കൃതി, കേവലം, അകാരിതം, അകർമ്മകം, നിർദ്ദേശകം, വർത്തമാനം, പാറവിന, പേരെച്ചം ഉണ്ണിച്ചിരി എന്നതിന്റെ അംഗം.

ഉണ്ണിച്ചിരി—സംജ്ഞാനാമം, സ്ത്രീലിംഗം, നിർദ്ദേശികൈകവചനം, തിരിച്ചു എന്നതിന്റെ കർത്താ.

തിരിച്ചു—കൃതി, കേവലം, കാരിതം, അകർമ്മകം, നിർദ്ദേശം, ഭൂതം, മുററവിന, ഉണ്ണിച്ചിരി എന്ന കർത്താവിനോടു യോജിക്കുന്നു.

ചതിച്ചുകൊാംവാൻ—കൃതി, കേവലം, അകാരിതം, സകർമ്മകം, ഭാവി, പാറവിന, വിനയെച്ചം, തിരിച്ചു എന്നതിന്റെ അംഗം (ചതി പ്രാക് പ്രയോഗം; കൊള്ളു്, അനുപ്രയോഗം.)

അപോദ്ധാരം.

122. വാക്യങ്ങളെ അവ്യാഖ്യാതങ്ങളായി പിരിക്കുകയും അവയ്ക്കുള്ള അംഗാംഗിഭാഗത്തെ എടുത്തു കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായത്തിനു അപോദ്ധാരം എന്നു പേർ.

123. അപോദ്ധാരത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം.

(എ) പൂർണ്ണിക.

1. രാമൻ പാഠം പഠിക്കുന്നു. കർത്താ—രാമൻ. കർമ്മം—പാഠം ക്രിയാപദം—പഠിക്കുന്നു.

2. രാമസ്വാമിയുടെ വലിയ സ്റ്റോറു് ഇന്നലെ ആരോ മോഷ്ടിച്ചുകളഞ്ഞു. കർത്താ—ആരോ. കർമ്മം—സ്റ്റോറു്. കർമ്മവിശേഷണം—രാമസ്വാമിയുടെ വലിയ. ക്രിയാപദം—മോഷ്ടിച്ചുകളഞ്ഞു. ക്രിയാവിശേഷണം—ഇന്നലെ.

(ബി) സങ്കീർണ്ണകം:— 1. നീ രാമസ്വാമിയെ ഉപദ്രവിച്ചാൽ ഞാൻ നിന്നെ ശിക്ഷിക്കും.

വാക്യം	ജാതി	കർത്താ	കർത്തൃവിശേഷണം	കർമ്മം	കർമ്മവിശേഷണം	ക്രിയാപദം	ക്രിയാവിശേഷണം
1 നീ രാമസ്വാമിയെ ഉപദ്രവിച്ചാൽ	അംഗം; ഭേദകം. 2-ൽ 'ശിക്ഷിക്കും' എന്ന ക്രിയയ്ക്കു വിശേഷണം	നീ		രാമസ്വാമിയെ		ഉപദ്രവിച്ച്	അൽ (എങ്കിൽ)
2 ഞാൻ നിന്നെ ശിക്ഷിക്കും	അംഗി	ഞാൻ		നിന്നെ		ശിക്ഷിക്കും	

2. തപസ്സിനേതും തടവില്ല സജ്ജനാൻ വിപത്തുകളും തീർത്തു ഭവാൻ ഭരിക്കവേ.

വാക്യം	ജാതി	കർത്താ	കർത്തൃവിശേഷണം	കർമ്മം	കർമ്മവിശേഷണം	ക്രിയാപദം	ക്രിയാവിശേഷണം
1 തപസ്സിനേതും തടവില്ല	അംഗി	തടവ്	ഏതും			ഇല്ല	തപസ്സിനു
2 സജ്ജനാൻ വിപത്തുകളും തീർത്തു ഭവാൻ ഭരിക്കവേ	അംഗം, ഭേദകം ഇല്ല എന്നതിന്റെ അംഗം	ഭവാൻ		സജ്ജനാൻ		ഭരിക്കവേ	വിപത്തുകളും തീർത്ത്

(സി) മഹാവാക്യം:— 1. രാവണനെ ശ്രീരാമനും കംസനെ ശ്രീകൃഷ്ണനും ഹനിച്ചു.

വാക്യം	ജാതി	കർത്താ	കർത്തൃവിശേഷണം	കർമ്മം	കർമ്മവിശേഷണം	ക്രിയാപദം	ക്രിയാവിശേഷണം
1 രാവണനെ ശ്രീരാമനും	അംഗി	ശ്രീരാമനും		രാവണനെ		ഹനിച്ചു അർത്ഥസിദ്ധം	
2 കംസനെ ശ്രീകൃഷ്ണനും ഹനിച്ചു	അംഗി	ശ്രീകൃഷ്ണനും		കംസനെ		ഹനിച്ചു	

2. പുഷ്കരനേത്രനാം രാമൻ തിരുവടി ലക്ഷ്മണനായ സഹോദരനോടും നിജലക്ഷ്മിയാം ജാനകിയോടും തപസ്വിയായ് പുക്കിതു കാനനം താതാജ്ഞയാ പുരാ; കട്ടുകൊണ്ടീടിനാൻ തല്ക്കാലമെത്രയും (സീതയെ) ധൃഷ്ടനായൊരു ദശമുഖരാവണൻ

വാക്യം	ജാതി	കർത്താ	കർത്തൃവിശേഷണം	കർമ്മം	കർമ്മവിശേഷണം	ക്രിയാപദം	ക്രിയാവിശേഷണം
1 പുഷ്കരനേത്രനാം രാമൻ തിരുവടി ലക്ഷ്മണനായ സഹോദരനോടും നിജലക്ഷ്മിയാം ജാനകിയോടും തപസ്വിയായ് പുക്കിതു കാനനം താതാജ്ഞയാ പുരാ.	അംഗി	രാമൻ തിരുവടി	പുഷ്കരനേത്രനാം.	കാനനം		പുക്കിതു	ലക്ഷ്മണനായ സഹോദരനോടും നിജലക്ഷ്മിയാം ജാനകിയോടും തപസ്വിനായി താതാജ്ഞയാ പുരാ.
2 കട്ടുകൊണ്ടീടിനാൻ തല്ക്കാലമെത്രയും (സീതയെ) ധൃഷ്ടനായൊരു ദശമുഖരാവണൻ	അംഗി	ദശമുഖ രാവണൻ	എത്രയും ധൃഷ്ടനായൊരു	സീതയെ	०	കട്ടുകൊണ്ടീടിനാൻ	തല്ക്കാലം

അനുബന്ധം

അഭ്യാസങ്ങൾ.

വകുപ്പു് 1 മുതൽ 15 വരെ.

1. വാമൊഴി വരമൊഴി ഇവതമ്മിലുള്ള ഭേദം എന്തു്?

2. വരമൊഴി വാമൊഴിയെക്കാൾ പ്രധാനമായിരിക്കുന്നതു് എങ്ങനെ?

3. മലയാളഭാഷാവ്യാകരണം പഠിക്കുന്നതിനാൽ എന്തു പ്രയോജനം ഉണ്ടാകുന്നു?

4. അക്ഷരം, ലിപി ഇതുകൾ തമ്മിൽ എന്തു ഭേദം?

5. താഴെ കാണിക്കുന്ന ഓരോ ഉദാഹരണത്തിലും ഉള്ള ഓരോ അക്ഷരവും ഏതേതു വർണ്ണങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടായതാണെന്നു കാണിക്കുക.

വൈക്കത്തഷ്ടമി, ആലങ്ങാടൻശർക്കര, അമ്പലപ്പുഴപ്പാൽപ്പായസം, കോഴിമുട്ട ഉടപ്പാൻ കുറുന്തടിവേണോ, മിത്രധ്രുഗ്ഭ്യാം.

6. സ്വരം, വ്യഞ്ജനം എന്നീ പദങ്ങളുടെ അർത്ഥമെന്തു്? അ, ആ മുതലായവയ്ക്കു് സ്വരം എന്ന നാമവും ക, ഖ മുതലായവയ്ക്കു് വ്യഞ്ജനം എന്ന നാമവും യോജിക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്നു തെളിയിക്കുക.

7. 'വർണ്ണങ്ങൾ അവിഭാജ്യങ്ങളായ തത്വങ്ങൾ ആകുന്നു.' എന്നു പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾക്കു് എന്തു മനസ്സിലായ്?

8. വിദ്യാഭ്യാസം, സ്വർഗ്ഗസ്ഥൻ എന്നിതുകളുടെ ഉച്ചാരണം അനുസരിച്ചു് സ്വരവ്യഞ്ജനങ്ങളെ വേർതിരിച്ചെഴുതുക.

9. ഉച്ചരിക്കുന്നതുപോലെ എഴുതുക എന്ന മലയാളഭാഷാനിയമത്തിനു് ഏതാനും വ്യത്യാസങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക.

10. 'ഩ' എന്ന അക്ഷരം നൂതനമായി സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ ആവശ്യകത എന്തു്?

11. അവ൯ നനഞ്ഞു; ഇന്നു് അതു ചെയ്യുന്നതിനു് എനിക്കു് കഴിവില്ല; ഇതുകളിൽ ഩ എന്നോ ന എന്നോ ശബ്ദിക്കേണ്ടതിനെ കുറിച്ചുള്ള പ്രമാണം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക.

12. ഒരു പദത്തിന്റെ ഏതു സ്ഥാനത്തു കൂട്ടക്ഷരം വരുമ്പോഴാണു് ആ കൂട്ടക്ഷരത്തിന്റെ ആദ്യക്ഷരത്തെ ഇരട്ടിച്ചു് ഉച്ചരിക്കേണ്ടതു്?

13. 'ബഹുമാന്യമായ ജനസംഘം' എന്നതിലെ 'ബ' 'ജ' എന്നിതുകളുടെ ഉച്ചാരണത്തെക്കുറിച്ചു് എന്തു വിശേഷം പറയാനുണ്ടു്?

14. (1) കോട്ടു് (2) കാട്ടു് (3) പാട്ടു് (4) കാളു്
കോട കാട പാട കാള

ഈ ജോടികളിൽ വർണ്ണഭേദം അനുസരിച്ചു് അർത്ഥഭേദം ഉണ്ടെന്നു കാണിക്കുക.

15. പാൽ, മദ്ധ്യാഹ്നം, ബ്രഹ്മാവു് എന്നീ പദങ്ങളിൽ എഴുത്തും ഉച്ചാരണവും അന്യോന്യം യോജിക്കുന്നില്ല എന്നു കാണിക്കുക.

16. ഹ്രസ്വവും ദീർഘവും തമ്മിലുള്ള ഭേദമെന്തു്? ഹ്രസ്വമില്ലാത്ത അക്ഷരങ്ങൾ ഏവ?

17. സംവൃതോകാരം, വിവൃതോകാരം എന്നീ ശബ്ദങ്ങളുടെ അർത്ഥമെന്തു്? ഓരോ തരത്തിലുംപെട്ട ഉകാരങ്ങൾ അടങ്ങിയ അഞ്ചു പദങ്ങൾ പറക.

18. താഴെ കാണിക്കുന്ന പദ്യഖണ്ഡത്തിൽ ഉള്ള വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ ഓരോന്നിന്റെയും ഉത്ഭവസ്ഥാനം ഏതാണെന്നു്, ഓരോ വ്യഞ്ജനത്തെയും സൂക്ഷ്മമായി ശബ്ദിച്ചു നിശ്ചയിക്കുക:—

പാഞ്ഞിക്കരയിലുഴന്നാൽപോരാ
പോഞ്ഞിക്കരയിൽപോയിവരേണം
അഞ്ഞുവലിപ്പിൻകൈയുകളിത്തിരി
തെഞ്ഞാലെന്തൊരുതേങ്ങയതാണു്.

19. കണ്ഠ്യഖരം, താലവ്യോഷ്മാവു്, മൂർദ്ധന്യാതിഖരം, ദന്ത്യാനുനാസികം, ഓഷ്ഠ്യഘോഷം ഇവ ഏവ?

20. ശിഥിലങ്ങൾ ചില്ലുകൾ എന്നിവയെ വിവരിക്കുക.

21. സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നു മലയാളത്തിലേക്കു് വന്നിട്ടുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ ഏവ?

വകുപ്പു 15 മുതൽ 46 വരെ.

22. നാമങ്ങൾ എത്രവകയുണ്ടു്? ഓരോന്നിനെയും വിവരിക്കുക. ദ്രവ്യനാമങ്ങളുടെ അവാന്തര വിഭാഗങ്ങൾ ഏവ?

23. മേയനാമം ഗുണനാമം ഇവ തമ്മിലും; സാമാന്യനാമം ക്രിയാനാമം ഇവ തമ്മിലും; എന്തുഭേദം?

24. താഴെക്കാണിച്ചിരിക്കുന്ന നാമങ്ങളുടെ ജാതി, കാരണസഹിതം നിർണ്ണയം ചെയ്യുക:—ഗോപാലൻ, കല്ലു്, വെളുപ്പു്, തടിച്ചി, പരപ്പു്, പരീക്ഷ, ഏവർ, മധ്യമവ്യാകരണം, അവൾ, രത്നം.

25. താഴെ കാണുന്ന വാക്യത്തിലെ നാമങ്ങളുടെ ജാതി, കാരണസഹിതം നിർണ്ണയം ചെയ്യുക:—

'ശിപായി' ലഹള നിമിത്തം ഈസ്റ്റിൻഡ്യാക്കമ്പനി ഇല്ലാതെ ആയി. എന്നാൽ അതുകൂടാതെയും ഇൻഡ്യയിലും ഇംഗ്ലണ്ടിലും അക്കമ്പനി ഇല്ലാതെ ആകേണ്ടതിലേക്കു് അനേകസംഗതികൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

26. പ്രകൃതി, പ്രത്യയം, ഇടനില, എന്നിതുകളെ വിവരിച്ചു് അതുകൾ തമ്മിലുള്ള ഭേദത്തെ ഉദാഹരണംകൊണ്ടു തെളിയിക്കുക.

27. രാമൻ, ഭാര്യ, വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്, മേശ, പുലി, അറ്റിങ്ങൽ മൂത്തതമ്പുരാൻ, മകൾ, സംഭാഷണം, ഭാഷാപോഷിണി, മഹമ്മദു്, കടലാസു്, ലക്ഷ്മി, ആശാരി, ഇവ ഏതേതു ലിംഗത്തിൽ പെടുന്നവ ആണെന്നു പറക.

28. നപുംസകലിംഗം, അലിംഗം, ഇവതമ്മിൽ എന്തു ഭേദം?

29. ലിംഗഭേദം കുറിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഏവ?

30. 'ഇ' 'ച്ചി' 'ത്തി' എന്നീ സ്ത്രീലിംഗപ്രത്യയങ്ങൾ ഏതേതു വർഗ്ഗം നാമങ്ങൾക്കെന്നു പറക.

31. വെറിയൻ, ആൺകുട്ടി, കര, മിടുക്കൻ, മോരുകാരൻ, സമർത്ഥൻ എന്നീ പദങ്ങളുടെ സ്ത്രീലിംഗരൂപങ്ങൾ ഏതേതു പ്രമാണമനുസരിച്ചുണ്ടാകുന്നു?

32. മലയാളത്തിൽ വചനമെത്രവിധമുണ്ടു്? ദൃഷ്ടാന്തസഹിതം വിവരിക്കുക.

33. തമ്പിമാർ, തമ്പികൾ, ഇവ തമ്മിൽ അർത്ഥഭേദമുണ്ടോ?

34. രാജാക്കന്മാർ എന്നതിന്റെ പ്രത്യയാംശത്തെക്കുറിച്ചു് എന്തു വിശേഷം പറയാനുണ്ടു്;

35. മേനോക്കി, വൈദ്യൻ, കുമാരൻ, റാണി, ഗുരു, തിരുമുല്പാടു്, ഇവ ഓരോന്നിനും വരാനിടയുള്ള ബഹുവചനരൂപങ്ങളും ഓരോ രൂപത്തിന്റെയും അർത്ഥവും പറയുക.

36. വിഭക്തി, കാരകം, ഇവ തമ്മിൽ എന്തു ഭേദം.

37. 'ത്തു' 'ന്ന്' എന്നിത്യാദി എവിടെ എല്ലാം വരും.

38. സർവ്വനാമനപുംസക പ്രത്യയം ഏത്?

39. അ, യ, ഇന്ന ഈ സർവ്വനാമങ്ങളുടെ പുല്ലിംഗാധാരികാരകവചനവും സ്ത്രീലിംഗപ്രതിഗ്രാഹികൈകവചനവും എഴുതുക.

ഇരു, അവൻ, ഇതു, ഞാൻ. എന്നിവയുടെ വിഭക്തിരൂപങ്ങളെ പറക.

40. താഴെ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിലെ നാമങ്ങളുടെ ജാതിയും, ലിംഗവചനവിഭക്തികളും നിർണ്ണയം ചെയ്യുക.

1. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഒരു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനായിരുന്ന ഹാംപ്ഡൻ ലണ്ടനിൽ ജനിച്ചു. അദ്ദേഹം, നാർമൻകാർ ഇംഗ്ലണ്ടിനെ ജയിച്ചതിനു മുമ്പിൽ ബക്കിംഗാംഷയറിൽ പാർത്തിരുന്ന ഒരു ധനികവംശത്തിൽ പ്രധാനിയും ക്രാംവല്ലിന്റെ ഒരു ചാർച്ചക്കാരനും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആക്സ്ഫോർഡിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം ഇന്നർ ടെംപ്ളിൽ ന്യായശാസ്ത്രം അഭ്യസിച്ചു.

2. ആ അവസരത്തിൽ ഭൂമി മുഴുവനും ഒരു ഭൂകമ്പത്താൽ ഞെട്ടി: ഒരു ദിവ്യമായ പ്രകാശം എല്ലായിടത്തും കാണായി; അന്ധന്മാർ കണ്ടു: ചെകിടന്മാർ ശ്രവിച്ചു: ഊമന്മാർ സംസാരിച്ചു; മുടന്തന്മാർ നടന്നു: ബന്ധനസ്ഥന്മാർ സ്വതന്ത്രന്മാരായി.

3. തോഴിമാരേ! അയ്യോ! ഇതാ മുക്കുടം വെള്ളം ഒഴിച്ചപ്പോഴും ഇതിനകത്തുനിന്നും ഒരു വണ്ടിളകി പുറപ്പെട്ടെന്റെ മുഖത്തിനു നേരിട്ടു വരുന്നു.

4. അരികെയങ്ങൊരുപോട്ടിലിരിക്കും പെരുതായുള്ളൊരു-
[മൂഷികനപ്പോൾ
അരിയായുള്ളൊരുപൂച്ചത്തടിയൻ കരയുന്നതുകേട്ടൊന്നവ രണ്ടു
ഉരിയാടാതെമുഖംനോട്ടുന്നതു-മൊരുകുറി കണ്ടാൻ പൂച്ചയുമപ്പോൾ
സരസതയോടുവിളിച്ചാനവനെ-പ്പുരവശനായ് ഞാൻ മൂഷികവീര!
വലയിൽ ചാടിവലഞ്ഞോരുഞാനൊരു-ഫലമില്ലാതെ മരിപ്പാറായി
തലയിലെഴുത്തിൻ ഫലമതുകൊണ്ടീ വലയിൽപെട്ടുവലഞ്ഞു-
[ദേവ ഞാൻ
വലയൻപോന്നു വരുന്നതിൻ മുമ്പേ വലകണ്ടിപ്പാൻ കനിവിയലേണം
അലയുന്നവരുടെ പാലനമല്ലോ വലിയജനങ്ങളുടെ ധർമ്മമതറിക.

5. പാലിക്കാനായ് ഭുവനമഖിലം ഭൂതലേ ജാതനായി-
കാലിക്കൂട്ടം കലിതകുതുകം കാത്തുകൊണ്ടന്നു കൃഷ്ണാ
പീലിക്കോലൊന്നടിമലരിൽ നീ കാഴ്ചയായ് വച്ചിടേണം
മൗലിക്കെട്ടിൽ തിരുകമതിനെത്തീർച്ചയായ് ഭക്തദാസൻ.

വകുപ്പ് 46 മുതൽ 85 വരെ.

41. കൃതി എന്നാൽ എന്ത്?

42. ചാടുന്നു, ഉറങ്ങുന്നു, വീഴുന്നു, ഇവ ഓരോന്നും കൃതിയാണെന്നു കാണിക്കുക.

43. പ്രകൃതിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി കൃതികളെ എങ്ങനെ വിഭാഗിക്കാം; എടുക്കുന്നു, ഓടിക്കുന്നു, പഴുക്കുന്നു, ഒടിക്കുന്നു, പൊറുക്കുന്നു. ഇവയിൽ ഓരോന്നും ഏതു വർഗ്ഗത്തിൽ പെടുന്നതാണെന്നു കാരണസഹിതം പറക.

44. കരോതികർത്തൃകം എന്ന വിഭാഗം എന്തിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ചെയ്യുന്നു. 'നായ് ചാടിക്കടിച്ചു' എന്ന വാക്യത്തിൽ ചാടി എന്നതു കർത്തൃ എന്നും, കടിച്ചു എന്നതു കരോതി എന്നും വിളിക്കപ്പെടുന്നതു എന്തുകൊണ്ട് എന്നു തെളിയിക്കുക.

45. താഴെ കാണിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിലുള്ള കൃതികളെ, അർത്ഥം; പ്രകൃതിരൂപം, പ്രാധാന്യം എന്നിതുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വിഭാഗം ചെയ്യുക.

"തുലാം 7-ാം തീയതി ഞാൻ ഏഴുമണിക്കെഴുന്നേറ്റു. പല ദുസ്സ്വപ്നങ്ങളും കാൺകയാൽ ഉറക്കം സുഖമായില്ല. മന്ത്രവാദിയെക്കൊണ്ടു വല്ലതും ചെയ്യിക്കണം എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. 7 മണി മുതൽ 11 മണിവരെ പല്ലുതേപ്പ് കുളി മുതലായതു കഴിച്ചു ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. ഊണിനു രുചി നല്ലവണ്ണം ഉണ്ടായി. 11 മുതൽ 4 വരെ ഉറങ്ങി. ഉറക്കം നല്ല സുഖമായി. മന്ത്രവാദിയെ വരുത്തേണ്ടെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. 4 മുതൽ 7 വരെ തുപ്പൻനമ്പൂരിയും രാമൻനമ്പ്യാരുമായി വെടി പറഞ്ഞു. നമ്പൂരി സമർത്ഥനാണ്. നല്ലവണ്ണം സംസാരിക്കും. നമ്മെപ്പോലെ യോഗ്യനായിട്ടു വേറെ ഒരു പ്രഭുവും ഇല്ലെന്നു ന്യായമായ യുക്തികൊണ്ടു നമ്മെ അദ്ദേഹം സമ്മതിപ്പിച്ചു. 9 മണിക്കു മുമ്പേ ഊണു കഴിച്ചു. ഊണു സുഖമായില്ല. ചോറിൽ ഒരു കല്ലു കടിച്ചു. 12 മണിവരെ കുട്ടിപ്പട്ടരെ ശകാരിച്ചു. പിന്നെപ്പോയിക്കിടന്നു."

46. കൃതികൾക്കു് എത്ര കാലങ്ങൾ ഉണ്ടു്?

47. മലയാളവർത്തമാനകാലപ്രത്യയം ഏതു്?

48. പഠിക്കുന്നു, പായുന്നു, എഴുതുന്നു എന്നിവയിൽ വർത്തമാനപ്രത്യയം ചേരുന്ന രീതിയിൽ ഉള്ള ഭേദങ്ങളും അവയുടെ കാരണങ്ങളും കാണിക്കുക.

49. ഭൂതപ്രത്യയങ്ങൾ ഏവ?

50. ഇരുന്നു, പെററു, മടുത്തു, പഠിച്ചു, കൊണ്ടു, നട്ടു, കേണു, ഈ ഓരോന്നിലും ഭൂതകാലപ്രത്യയമായ 'തു' കാരം എങ്ങനെ മാറിപ്പോയിരിക്കുന്നു എന്നും, അങ്ങനെ മാറുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളും വിവരിക്കുക.

51. അകാരിതധാതുവിന്റെ പിമ്പു് 'തു' പ്രത്യയം എങ്ങനെയൊക്കെ മാറുമെന്നു് ദൃഷ്ടാന്തസഹിതം വിവരിക്കുക.

52. പോ, തോ, ചൊരുക്കു്, എണ്ണു്, ചെയ്, ചേരു, ചീ, വേളു്, ഇവയുടെ ത്രികാലരൂപങ്ങളും പ്രത്യയങ്ങളും ചേരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വിശേഷങ്ങളും പറക.

53. 'പ്രകാരം, എന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്തു്?

54. മലയാളകൃതികൾക്കു് എത്ര പ്രകാരങ്ങൾ ഉണ്ടു്. പേരുകൾ പറക.

55. നിർദ്ദേശകം, നിയോജകം, ഇവ തമ്മിലുള്ള ഭേദത്തെ കാണിക്കുക.

56. 'ഇൻ' 'ആലും' ഇവ, ഏതുപ്രകാരത്തിൽ എന്താവശ്യത്തിനായി ചേർക്കപ്പെടുന്നു?

57. വിധായകപ്രകാരം എന്നാൽ എന്തു്? ഇതിനെ നിർമ്മിക്കുന്നതു് എങ്ങനെ?

58. അനുജ്ഞായകം എന്നാൽ എന്തു്? അനുജ്ഞായകപ്രത്യയം എന്തു്?

59. താഴെ കാണിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിലെ ധാതുക്കളുടെ പ്രകാരങ്ങളെ കാരണസഹിതം പറക:—

(1) എന്റെ തോഴിമാരെ! ഈ ദുഷ്ടനായ വണ്ടു് എന്നെ ഉപദ്രവിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ എന്നെ രക്ഷിക്കണം. (2) ഞങ്ങളാരാണു രക്ഷിക്കാൻ? നീ രാജാവിനെ വിളിച്ചു നിലവിളിക്കു്.

(3) നില്ക്കാതെ പോക പുറകോട്ടിനി മാപ്പിളേ നീ
വെക്കാതെ കാലൊരടി പോലുമകത്തിടേണ്ടാ.

ഇക്കാണുമെന്നുടയ വാളിനു തീനൽകാൻ
നോക്കാസ്സുയെന്നുടനെ വാളമുലച്ചുരച്ചു.

(4) മെയ്യോടു വോരിട്ടുടക്കുന്നവൻപുലി
കൈകയോങ്ങിയാലങ്ങുമാറുമോ വേടരേ!
നോക്കെടാ വേടരേ നിങ്ങളെന്തിങ്ങനെ
തോക്കെടുക്കാതെ പുറപ്പെട്ടുവേട്ടയ്ക്കു്?

(5) "മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ദീർഘായുഷ്മാനായിരിക്കട്ടെ."

60. കർത്തരിപ്രയോഗം, കർമ്മണിപ്രയോഗം എന്ന ഭേദം സകർമ്മകക്രിയകളിൽ മാത്രം കാണുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടു്?

61. കർത്തരിപ്രയോഗം, കർമ്മണിപ്രയോഗം എന്നിവയെ ഉദാഹരണസഹിതം വിവരിക്കുക.

62. താഴെ കാണുന്ന വാക്യങ്ങളിലുള്ള ധാതുക്കളുടെ പ്രയോഗങ്ങളെ പറക:—

(1) കല്പിച്ചെങ്കിലിറാനെന്നല്ലാതിപ്പരിഷയ്ക്കൊന്നറിയാടാമോ? (2) മേൽപറയപ്പെട്ട പല വിഷയങ്ങളും എല്ലാംകൂടെ ഒരുമിച്ചു ചേർന്നു പ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നതിന്റെ ഫലത്തിനെ അദ്രകന്നു, കാലാവസ്ഥ എന്നു് നാം നാമകരണം ചെയ്യുന്നതു്. (3) മയൂരസന്ദേശം ഒരു വിശിഷ്ടകൃതിയാണെന്നു ചന്തുമേനോൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. (4) വരുന്നതൊക്കെ വരട്ടെ. ഞാൻ സത്യമേ സംസാരിക്കൂ. (5) ആലോചനക്കുറവുനിമിത്തം ഞങ്ങൾ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു: ഇനിമേൽ കഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

63. കർത്തരിപ്രയോഗമായി മാറുക.

(എ) തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം ടിപ്പുവിനാൽ ആക്രമിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. (ബി) അസംഖ്യം ആളുകളും ആനകളും ഉള്ള ഒരു സൈന്യം പഞ്ചാബിൽകൂടി പെഷവാറിലേക്കു അയയ്ക്കപ്പെട്ടു. (സി) ഫ്രസ്സിയിൽനിന്നും കൊണ്ടുവരപ്പെട്ട കവാടങ്ങൾ (=വാതലുകൾ) ഏകദേശം പുതുനായിത്തന്നെ ഇരുന്നു. (ഡി) ഇപ്പോൾ ബർമ്മാരാജ്യം മുഴുവനും ബ്രിട്ടീഷുകാരാൽ സ്വാധീനപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു് വേണ്ടുംവണ്ണം ഭരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു.

64. കർമ്മണിപ്രയോഗമായി മാറുക:—

എ. ഹിന്ദുക്കളുടെ ഒരു സംഘം, പള്ളിയിലേക്കു പോകുന്നവഴിയെ, രോധിച്ചുനിന്നു. ബി. ഡാൽഹൌസിപ്രഭു, 1848-ാം വർഷം

മുതൽ 1856-ാം വർഷംവരെ ഇൻഡ്യാദേശത്തെ ഭരിച്ചു. സി. പിറ്റേ ദിവസം രാവിലെ ലഹളക്കാരായ ശിപായിമാർ, ഡൽഹിയെ പ്രാപിച്ചു. ഡി. സമീപസ്ഥന്മാർ എല്ലാവരും അവനെ ഭയപ്പെട്ടു.

65. പ്രയോജകം, കേവലം, എന്നീരൂപങ്ങൾ തമ്മിൽ എന്തു് അർത്ഥഭേദമുണ്ടു്.

66. അകാരിതധാതുക്കളെ പ്രയോജകമാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ വിവരിക്കുക.

67. അടക്കുന്നു, തിരുമ്മുന്നു, ഉണ്ണുന്നു, വിയർക്കുന്നു, ഇവയിൽ ഓരോന്നിന്റെ പ്രയോജകരൂപവും പ്രയോജകരൂപം നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രമാണവും എഴുതുക.

68. ഖിലധാതുക്കൾ, അനുപ്രയോഗധാതുക്കൾ ഇവ തമ്മിലുള്ള ഭേദത്തെ ദൃഷ്ടാന്തപൂർവം വെളിവാക്കുക.

69. പാടുന്നു, നടക്കുന്നു എന്നിവയുടെ മുറ്റുവിന, വിധി, കർത്തരികേവല അനുജ്ഞായകമധ്യമപുരുഷബഹുവചനവും; മുറ്റുവിന നിഷേധകർമ്മണിപ്രയോജക നിർദ്ദേശക പ്രഥമപുരുഷ ഭൂതരൂപൈകവചനവും; പറ്റുവിന പേരെച്ചം വിധി കർത്തരി കേവലവിധായക വർത്തമാനവും; പറ്റുവിന നടുവിനയെച്ചനിഷേധകർമ്മണിപ്രയോജകഭാവിരൂപവും, പറക

70. അനുപ്രയോഗങ്ങൾ എത്രവിധം; ഓരോന്നിനേയും വിവരിക്കുക.

71. താഴെകാണുന്ന വാക്യത്തിൽ അനുപ്രയോഗധാതുക്കൾ ഏവ എന്നും ഓരോന്നും ഏതുവക അനുപ്രയോഗമെന്നും പറക:—സമയത്തിനു മാങ്ങ വാങ്ങിക്കൊള്ളണം, അതു എവിടെയും കിട്ടുന്നുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞുവെച്ചതേയിരുന്നാൽ പിന്നെ ശ്രമപ്പെടേണ്ടിവരും.

72. ഭേദകാനുപ്രയോഗങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ഓരോ ധാതുചേർന്ന മൂന്നു വാക്യങ്ങൾ എഴുതുക. വാക്യത്തിൽ ഓരോ ഭേദകാനുപ്രയോഗത്തിന്റെ അർത്ഥം എന്താണെന്നും കാണിക്കുക.

73. തടയുന്നു, കറക്കുന്നു, കരയുന്നു, കാണുന്നു എന്നിതുകളുടെ നിയോജകമധ്യമനിഷേധം, അനുജ്ഞായകനിഷേധം എന്നിതുകളെ പറക.

74. പറ്റുവിനയുടെ വിഭാഗങ്ങൾ ഏവ? ഓരോന്നിനേയും വിവരിക്കുക.

75. മുറ്റുവിനതന്നെ പറ്റുവിനയായി വരുന്ന കൃതിരൂപം ഏതാണു്? രണ്ടു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പറക.

വകുപ്പു് 86 മുതൽ 91 വരെ.

76. ഭേദകം എന്നാൽ എന്തു്? വിശേഷ്യം എന്നാൽ എന്തു്?

77. വിശേഷ്യം പ്രമാണിച്ചു ഭേദകങ്ങൾ എത്രവിധം? വ്യുല്പത്തി പ്രമാണിച്ചു ഭേദകങ്ങൾ എത്രവിധം? 'കറംകാല്' 'വിളിച്ചുപറഞ്ഞു' എന്നിവയിൽ 'കറം' 'വിളിച്ചു' എന്നിവ വിശേഷ്യം പ്രമാണിച്ചും വ്യുല്പത്തിപ്രമാണിച്ചും ഏതു വകഭേദകമാണെന്നു പറക.

78. 'അഞ്ചു്' എന്നതിന്റെ ഭേദകരൂപമെന്തു്?

79. 'രാമൻ മിഷ്യൻസ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്ന കുട്ടിയാകുന്നു' എന്നതിൽ 'പഠിക്കുന്ന' എന്നതിനെ പേരെച്ചമെന്നോ ഭേദകമെന്നോ വിചാരിക്കേണ്ടതു്? കാരണസഹിതം മറുപടിപറക.

80. പേരെച്ചം, നാമാംഗജഭേദകം ഇവ തമ്മിൽ സാമ്യമെന്തു്? ഭേദമെന്തു്?

81. വിഭാവകഭേദകത്തിന്റെ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾ ഏവ? ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പറക.

വകുപ്പു് 91 മുതൽ 109 വരെ.

82. "നാമം-കൃതി-ഭേദകങ്ങൾ, വാചകങ്ങൾ" എന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്തർത്ഥമാണെന്നു ദൃഷ്ടാന്തപൂർവം തെളിയിക്കുക.

83. സമുച്ചയനിപാതം, ചോദ്യനിപാതം എന്നിവ തമ്മിൽ എന്തുഭേദം എന്നു ദൃഷ്ടാന്തപൂർവം വിവരിക്കുക.

84. കേവലനിപാതം എന്നാൽ എന്തു്?

85. ഗതി, ഘടകം, വ്യാക്ഷേപകം, കേവലം എന്നീ നാലുതരം നിപാതങ്ങളും ദ്യോതകങ്ങളാണെന്നു തെളിയിക്കുക.

86. നിപാതം, അവ്യയം എന്നിവതമ്മിൽ സാമ്യമെന്തു്?

87. അവ്യയം എന്നതിന്റെ ലക്ഷണം എന്തു്?

88. സാമാനാധികരണ്യം വൈയധികരണ്യം എന്നിതുകളെ ദൃഷ്ടാന്തപൂർവം വിവരിക്കുക.

89. "ഗതികൾ വിഭക്തികളുടെ അർത്ഥത്തെ പരിഷ്കരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾക്കു എന്തു മനസ്സിലായി?

90. സന്ധായകം, സംസർഗ്ഗജ്ഞകം എന്ന അവ്യയഘടകങ്ങളെ ഉദാഹരിപ്പാനായി ഓരോ വാക്യങ്ങളെഴുതുക.

91. കിഴക്കോട്ടു് എന്നതിലെ പ്രത്യയത്തിൻ്റെ സ്വഭാവമെന്തു്? ഈ മാതിരിയിൽ വേറെ രണ്ടു പ്രത്യയം ഉദാഹരിക്ക.

92. താഴെ കാണുന്ന വാക്യങ്ങളിലുള്ള നിപാതങ്ങളേയും അവ്യയങ്ങളേയും തരം തിരിച്ചു് ഓരോന്നും ഏതു് അവാന്തരവിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നതാണെന്നു പറക:—ഇൻഡ്യയിലെ ജനങ്ങൾ അനേകശതവർഷകാലമായിട്ടു് ഉണ്ടായിരുന്ന മൌഢ്യത്തിലും മാന്ദ്യത്തിലും നിന്നു് ഇപ്പോൾ ഉണർന്നുവരുന്നു. ഉന്നതജാതിക്കാരായുള്ളവർ തങ്ങളുടെ ആചാരങ്ങളെ അനുസരിച്ചുതന്നെ കാലക്ഷേപം ചെയ്തുവരുന്നതുകൊണ്ടു് തൃപ്തന്മാരായിരിക്കുന്നില്ല. ഏതാനും ചില സമുദായങ്ങളെ ഒഴിച്ചു ശേഷിച്ചവ എല്ലാം കുട്ടികളെ പാഠശാലകൾതോറും അയയ്ക്കുന്നു. ശ്രേഷ്ഠജാതിക്കാരെപ്പോലെതന്നെ ഹീനജാതിക്കാരും വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ വളരെ താല്പര്യമുള്ളവരായിക്കാണുന്നു.

വകുപ്പ് 109 മുതൽ-123 വരെ

93. ആഖ്യ, ആഖ്യാതം, ആഖ്യാപരിഛദം, ആഖ്യാതപരിഛദം ഇവയെ വിവരിക്കുക.

94. താഴെ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിലെ ആഖ്യാപരിഛദം ആഖ്യാതപരിഛദം എന്നിവയെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക:—അപ്പോൾ എൻ്റെ കൃത്രിമപുത്രനായ ദീർഘാപാംഗൻ എന്ന മാൻകുട്ടി എൻ്റെ അടുക്കൽ വന്നു. ഞാൻ ജലം കാണിച്ചപ്പോൾ, അതു് താല്പര്യത്തോടെ കുടിച്ചു.

95. താഴെ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ഓരോ വാക്യത്തിലും ഉള്ള അംഗവാക്യത്തിൻ്റെ പ്രയോഗത്തെ കാരണസഹിതം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക—

(1) ബുദ്ധൻ എവിടെ ജനിച്ചു എന്നു് ഒരുത്തനും സൂക്ഷ്മമായി അറിഞ്ഞുകൂടാ. (2) കാലടി ശങ്കരാചാര്യരുടെ ജന്മഭൂമിയാണെന്നു പല വിദ്വാന്മാരും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്.

(3) പണ്ടുപകാരം ചെയ്തൊരു മൂഷിക-
നുണ്ടോ സുഷിരം തന്നിലിടാനീ.

(4) ശത്രുക്കൾ ഉപദ്രവിച്ചതു നിമിത്തം രാജാവു് എല്ലാകാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും മന്ദനായ്ഭവിച്ചു. (5) രാമൻ സത്യം പറയുന്നതാ

യാൽ; അവൻ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുകയില്ല. മേൽകാണുന്ന 3-4-5 എന്നീ വാക്യങ്ങളിലുള്ള പദങ്ങളെ വ്യാകരിക്കുക.

96 അപോദ്ധരിക്കുക:—

(1) ഉത്ഥംപാഞ്ഞു ഗദയും വഹിച്ചുകൊ-
ണ്ടുത്ഥാനവും ചെയ്തു ഗന്ധവാഹാത്മജൻ.

(2) ആത്മശ്ലാഘ ഒരിക്കലും ചെയ്യുന്നതു്. അലി എന്നപേരായ ഒരു ക്ഷുരകൻ ബാഗ്ദാദ് പട്ടണത്തിൽ മുൻ ഒരു കാലത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു.

(3) വിജ്ഞന്മാരഭിനന്ദിച്ച വിജ്ഞാനം സാധുവായ്വരും.

(4) മുൻപിൽ ഗമിച്ചീടിന ഗോവൃന്ദം
പിമ്പേഗമിക്കും ബല്ലവഗോക്കളെല്ലാം.

(5) ജനസമുദായത്തിന്റെ അവസ്ഥയെ പരിശോധിക്കുക. എന്നാൽ മനുഷ്യരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളുടെ വളർച്ചയേയും താഴ്ചയേയും മനസ്സിലാക്കാം.

(6) നീതിന്യായം നിരൂപിച്ചതിനതിലൊരുപാടുണ്ടു സാമാജികന്മാർ
നേതാവായങ്ങവർക്കുണ്ടൊരു പുരുഷനയാളാണു കാര്യം വിധിപ്പാൻ
ഏതോ വേറിട്ടൊരാളപ്പുരുഷനൊടൊരു കൈക്കോലയായിച്ചുകേറപ്പി-
ച്ചതാണെന്നോതുന്നതുണ്ടസ്ഥലമൊരു തിരുവാങ്കോട്ടു ഹൈക്കോർട്ടു-
തന്നെ